



HARLEQUIN®

Романс® 74



ХИЛЯДИ РОЗИ

Бетани КЕМБЪЛ



БЕТАНИ КЕМБЪЛ ХИЛЯДА РОЗИ

Превод: Андрей Андреев

chitanka.info

Пердита Нордстранд е самоуверена и смела жена. Тя е убедена, че може да се справи с всяка ситуация. Но животът е пълен с изненади и когато се запознава с обаятелния Ебенизър Скуайърс, Пердита неочаквано се оказва в безизходица. Не защото Ебенизър идва от чужд за нея свят на блясък, власт и разкош, а заради непреодолимото и трудно обяснимо привличане помежду им...

ПЪРВА ГЛАВА

Не можеше да понася мъж да плаче. А изглежда точно това смяташе да направи Сам Пъкит. Лицето му се изкриви, а рошавите мустаци потрепнаха, сякаш бе вкусил нещо горчиво.

Пердита седеше по турски на килима в почти празната си дневна. Впери невярващ поглед в Сам, настанил се в единствения останал фотьойл, стара дървена антика.

— Какво?! — Тя примига. — Какво?

— Сделката пропадна — повтори Сам. Мустаците му потрепериха като на подплашено мишле. — Не мога да работя повече с тези хора, Пердита. Твоята къща няма да бъде продадена.

— Няма да бъде продадена ли?! Ами мебелите ми? Те вече пътуват към Индиана!

Искаше ѝ се да заплаче, но както всеки път, когато се чувстваше истински разтревожена, предпочете нещо по-драматично. Просна се по корем и заудря с юмруци по килима. Застена.

„Перди, понякога проявяваш силна склонност към театралност“ — често ѝ казваше Есмемалда.

Отново изстена.

— Пердита? — Преобразено от мекия нюхампширски акцент на Сам, името ѝ прозвуча съвсем неестествено. — Добре ли си?

Престана да удря и замря, втрънчена в килима. Мислите ѝ препускаха. Естествено, че не беше добре. Лежеше на пода в своята непродана къща в Ню Хампшир, докато по-голямата част от мебелировката ѝ се намираше в камион, устремен към Кловърдейл, щата Индиана. А ако къщата ѝ не бъде продадена, не би могла да купи магазина за платове в Кловърдейл и следователно нямаше никаква причина мебелите ѝ да пътуват натам.

Проклятие! Сам я бе предупредил да не бърза толкова, но Пердита беше сигурна, че за първи път в живота ѝ нещата ще минат нормално. И сега я очакваше мрачната зима на Нова Англия и перспективата да я прекара в къща, разходите по която не можеше да

си позволи. Набързо се замисли дали пък да не отиде до езерото, да пробие в леда достатъчно широка дупка и...

Глупости! Отново седна и кръстоса крака.

— Щях да се чувствам значително по-добре, ако не изглеждаше толкова тъжен — промърмори. — И какво измисли този път дъртият Ебенизър Скрудж?

— Скуайърс — поправи я Сам. — Ебенизър Скуайърс, не Скрудж. — Сам притежаваше свръхестествената дарба да не разбира от шега. — Съжалявам, Пердита, но този човек е побъркан. А адвокатът му, онзи Алджърнън, е по-луд и от него. Да, в Алджърнън е причината. Още в началото ни носеше само неприятности. Не знаейки защо Скуайърс мисли, че има нужда от адвокат, за да си купи къща. Съжалявам, Пердита, но Алджърнън твърди, че съществуват неясноти около собствеността на къщата и че Скуайърс няма да я купи, преди всичко да се изясни.

— Неясноти ли? — Пердита се намръщи.

— На всичко отгоре този глупак заяви, че ти дори не притежаваш земята, върху която е построена.

— Не притежавам земята ли? — Очите ѝ се разшириха. — Да не искаш да кажеш, че е построена на чужда земя, по дяволите?

— Не, не, не — нетърпеливо отвърна Сам. — Вече ти казах, този човек не е с всичкия си. Естествено, че земята е твоя. Мога да докажа това по шест различни начина, ала той няма да изслуша нито един от тях. В това отношение няма никакви проблеми... освен един съвсем мъничък. Виж.

Той отвори олющеното си куфарче, извади карта и я разгъна на килима.

— Виждаш ли това защриховано ъгълче? Нарича се ъглова площ. Ето тук. Преди трийсет години, още преди построяването на тази къща, при продажбата на земята, е станала малка грешка. Но земята е твоя. Аз не се съмнявам в това. Не се съмняват и банките, нито пък агенциите за търговия с недвижими имоти. Повярвай, Пердита, оттогава това имение е било продавано шест пъти и никой не е поставял под въпрос правото на собственика. Докато не дойде онзи побъркан адвокат от Бостън, заедно с шашавия си клиент — Скуайърс. От Масачузетс! И това, ако е късмет!

Сам продължи своя монолог, като се опитваше да ѝ обясни подробностите около сделките с недвижими имоти, но Перди само гледаше картата, без да разбира каквото и да било. Всичките ѝ планове бяха провалени. Тъглова площ. Тъмна. Звучеше като откъс от роман на ужасите: „Непреодолимата ѝ тъмнина ще те всмуче. Пази се. В задния двор се крият лигави чудовища и те чакат с нетърпеливо примляскване“. А в същото време всичките ѝ мебели продължаваха своето скъпо пътешествие към Индиана.

— В такъв случай ще изгубя магазина си в Кловърдейл, нали, Сам? — Искаше ѝ се да заплаче, но навикът и волята задържаха сълзите и гласът ѝ прозвуча почти безгрижно. Отдавна бе усвоила уменията да скрива истинските си чувства. Иначе не би оцеляла.

— Още не е сигурно, Пердита — успокоително рече Сам. — Ще ти намеря друг купувач. Нормален. От самото начало този Скуайърс и неговият адвокат ми изглеждаха някак странни. Но аз ще намеря начин да продам къщата. Междувременно ще се обадя на агенцията в Кловърдейл, за да им обясня, че ще се забавим.

— Но това ще бъде лъжа, Сам. Сделката не е забавена. Провалена е. И аз ще изгубя магазина в Кловърдейл.

— Виж, мила — поде Сам, — може пък да е за добро. — Перди сподави стона си; лекцията отново започваше! — Откровено казано, Пердита, ти си виждала Кловърдейл само веднъж в живота си. И изведнъж решаващ, че искаш да се преместиш там! Това ме безпокои. Как така искаш да се преместиш в град, който дори не познаваш? И да купиш магазин, който никога не си виждала? Сама ми каза, че никога не си се занимавала с бизнес. Хрумването ти ми се струва доста необмислено. Можеш да си навлечеш големи неприятности. А сега ще имаш време да поразмислиш. Какво ще кажеш?

Ами не зная какво друго бих могла да направя, помисли тя. И няма друго място, където да отида. Ето това искаше да му каже. Но предпочете само да се усмихне. Нямаше смисъл да разказва за мечтите си на твърдоглав янки, какъвто беше Сам.

Бе минала през Кловърдейл, когато беше шестнайсетгодишно момиче и бе осъзнала, че има нужда от нещо повече, от място, което би могла да нарече свой дом. Влюби се в Кловърдейл от пръв поглед: зелените ливади, големите бели къщи покрай главната улица,

божурите и люляците в големите дворове. На това място дори глухарчетата ѝ се бяха сторили прекрасни.

Кловърдейл. Съвършено име. Звучеше като роден град, изглеждаше като роден град, притежаваше атмосферата на роден град. Точно такъв си го бе представяла.

Понякога, при регистрирането в ново училище, се изкушаваше в графата „място на раждане“ да напише „Кловърдейл, Индиана“. Когато я питаха откъде е, тя често отвърщаше: „Кловърдейл“. Не звучеше като лъжа. Със сърцето си го усещаше като свой роден град.

А по отношение на желанието ѝ да притежава магазин за платове — за Сам аргументите ѝ биха прозвучали не по-малко налудничаво. Не разбираше нищо от бизнес и не знаеше нищо за този магазин, но умееше да шие. И знаеше, че иска да отиде в Кловърдейл. Скоро след преместването си в къщата, наследена от Есмералда, Пердита я бе обявила за продан. Беше сигурна, че Есмералда би я разбрала. После бе помолила Сам да се обади на агенция за недвижими имоти в Кловърдейл и да ѝ намери магазин за платове. Трябваше да има някой, обявен за продажба. Беше сигурна в това, точно както от пръв поглед бе познала, че Кловърдейл е нейният дом. Бе се оказала права.

Но сега щеше да изгуби магазина. Щеше да го купи някой друг. В това също беше сигурна.

Придирчивият стар Ебенизър Скуайърс и също толкова придирчивият му адвокат бяха провалили всичко. Ебенизър Скрудж поправи се тя. Следващата седмица беше Коледа, а още когато бе чула, че купувачът носи скрибуцащото име Ебенизър, бе потреперила, изпълнена с неприятни предчувствия.

Адвокатът надменно бе уведомил Сам, че купувачът е „неженен господин от Бостън, който настоява да се нанесе преди Коледа“. Дори документите да не бяха готови, за празниците старият Скрудж трябваше да бъде в къщата. Бе настоял да я наеме, още преди продажбата да е уредена. Сам обясни на Перди, че такова споразумение е съвсем нормално и ѝ показа договор, от който тя моментално получи главоболие и който подписа, без дори да е разбрала както трябва.

Бе си представила Ебенизър Скуайърс като блед, съсухрен и прегърбен старец с рошава жълтеникаво-бяла коса, гърбав нос и фъфлеща беззъба уста. Ако някога срещнеш този дъртак, щеше да му

каже няколко думи, които със сигурност не бе чувал от превзетите аристократи на бостънското висше общество. Повехналите му уши биха пламнали от ужас, а после, подлуден от нейната словесна атака, би се хванал за хлътналите кокалести гърди и би издъхнал пред очите ѝ.

„Перди, понякога си много отмъстителна в представите си“ — често ѝ казваше Есмералда. Сам още мърмореше през зъби:

— Не можехме да излезем на глава с тези хора, Пердита. Адвокатът дори има наглостта да попита как тукашните селянци успявали да въртят такъв бизнес! Аз му казах да вземе да стане застрахователен агент, а той ме нарече с дума, която не бих могъл да повторя пред теб. Мога да ти намеря по-добър купувач от тези... тези подлещи. Адвокатът и глупавият му договор за наем са голяма напасть.

О, не, помисли Перди, когато думата „наем“ достигна до съзнанието ѝ.

— Той не може да ме задължи с договора за наем, нали? Искам да кажа сега, когато е ясно, че няма да купи къщата.

— Разбира се, че не може! — Сам вирна нос и се изправи. — Имам потвърждение за всичко това, черно на бяло. Няма продажба, няма и наем. Тези хора са побъркани, Пердита. По-добре, че се отървахме от тях. Вярвай ми.

И без това нямам голям избор, помисли си тя, докато наблюдаваше как Сам навлича огромното си палто и кожената шапка с наушници.

Стана, за да го изпрати. Със своите сто седемдесет и два сантиметра се извиси почти една глава над него. Ала височината ѝ никога не я бе смущавала.

„Стой изправена, миличка — казваше Есмералда. — Изправена и горда.“

Милата Есмералда, помисли Перди. И кой би могъл да спечели спор, свързан с височина, по-добре от нея? Есмералда беше съвсем мъничка, а освен това беше като майка за Перди. Точно Есмералда ѝ бе завещала тази красива къща в гората на Ню Хампшир, нещо сигурно за „високото ми момиче“, както обичаше да я нарича. Нещо стабилно.

О, Есмералда, помисли си Перди. Липсваш ми! Почувства, че сълзите ѝ отново напират, но ги преглътна и се вгледа в Сам, който си слагаше ръкавиците.

Той се сбогува и отново я увери, че няма причини за безпокойство. Перди кимна и затвори вратата след него.

Върна се в дневната и се загледа през големия прозорец. Видя как Сам тронаво си проправя път към колата през дълбокия сняг.

— Добре — каза си тя. — И сега какво?

Огледа празната стая. Беше останало само старото кресло на Есмералда. Настани се в него, сви дългите си крака и ги обгърна с ръце. Помисли, че първо трябва хубавичко да се наплаче. Един хубав, продължителен и искрен плач за Кловърдейл и нейния хубав магазин, който сигурно никога нямаше да притежава.

Не. Есмералда не би одобрила самосъжалението. И сигурно духът ѝ щеше да дойде да подрънка с вериги из къщата. Вериги за врата и за ръцете. Есмералда обичаше бижутата.

„Виж колко съм мъничка — обичаше да казва тя. — Ето ти още една причина да нося големи бижута, момичето ми!“

Никое от бижутата на Есмералда не беше скъпо, но тя ги носеше като кралица, тъй като, въпреки дребния си ръст, беше много красива жена.

А беше и силна.

„Когато играта загубее — често казваше тя на Перди, — ти също трябва да се стегнеш. Какво би си помислил баща ти, ако те види да плачеш? Щеше да му се пръсне сърцето.“

Перди много обичаше баща си и за нищо на света не би му причинила болка. Докато беше жив, тя се стараеше да му спестява всички неприятности, точно както Есмералда бе постъпвала спрямо своя съпруг, Франки. „Жените трябва да бъдат по-силни“ — учеше я Есмералда.

Перди се загледа през прозореца към високия планински връх. Няма да плаче! Вместо това ще се опита да помисли. Зарей поглед в притъмняващото небе и запроклина Ебенизър Скуайърс и неговия адвокат, а после и Нова Англия — толкова стара и вдъхваща уважение, че Перди изпитваше смътен страх да се установи тук. Как само ѝ се искаше да е някъде из Средния Запад!

Бе завладяна от странното усещане за неадекватност, типично за западниците, непривикнали с атмосферата на изток. Според обитателите на Нова Англия всяко място на запад от Бостън беше лишено от каквато и да било култура.

За янките Перди винаги бе мислила просто като за северняците от Гражданската война. Но сега се намираще в самия бастион на истинските янки, сред единствените хора, които още наричаха себе си янки и се чувстваха горди заради това. Навсякъде се сблъскваше с тази дълбоко вкоренена гордост и имаше чувството, че се намира в страна, в която винаги ще си остане чужденка.

Стана от креслото и придърпа пуловера към стройните си бедра. Не беше красавица, но бе доста впечатляваща. Есмералда я бе научила как да подчертава естествената си хубост, как да гримира тъмните си очи, как да поддържа черната си права коса. И, разбира се, хилядите напомняния да стои изправена. „През цялото време, Перди, дръж красивата си глава изправена“.

— Страх ме е — бе казала веднъж на Есмералда по повод поредното си записване в ново училище.

— Миличка — бе отвърнала Есмералда, — по-голямата част от хората непрекъснато изпитват страх. Но не го показват. Погледни баща си и Франки. Страхуват се, но не се поддават на страха. Това е изходът.

Перди се вслуша в съвета на Есмералда. Това като че ли беше единственият начин да се защити от зловните забележки на околните относно живота, който водеше заедно с Есмералда и Франки. Макар и скромна по природа, тя успя да си изгради фалшива самоувереност, която стъписваше всеки заядливец. Научи се да стои изправена и си изработи цинична крива усмивчица, а също така доведе до съвършенство своя талант да намира бързи и точни отговори. Така поне хората се замисляха, преди да изрекат нещо обидно.

Бащата на Перди, Нелс Нордstrand, някога си бе изкарвал хляба като професионален борец в Средния Запад. Борец бил и съпругът на Есмералда, Франки — във времената, когато американците били луди по борците джуджета. Но горе-долу по едно и също време тази лудост се изпарила, а и Франки вече не бил в добра форма. Той станал менажер на Нелс и малка групичка от борци с имена като Чаровния Рики, Ужасния Хюго и братята Питони.

Ала бащата на Перди винаги бил гвоздеят на програмата. Нелс Нордstrand бил известен като Норвежкото чудовище: „Най-грозният мъж на света“. Това беше една от причините за стремежа на Перди никога да не му причинява болка. Животът му бе изпълнен със страдания.

Нелс бе започнал кариерата си като красив младеж, който се биеше под името Черния викинг. Перди все още си го спомняше — като герой, който бавно крачи към тепиха, облечен в искряща сребристочерна пелерина. Беше красив и силен, с тъмни очи и черна коса, строен, мускулист, красив като млад скандинавски бог. Мъжете му завивдаха, жените го обичаха, а децата го обожаваха.

Автомобилна катастрофа бе заличила всичко това само за няколко огнени секунди. Майката на Перди, спокойна тъмнокоса жена, от която тя си спомняше само свежата миризма на канела и прясно окосена трева, бе загинала на място. А когато изписаха баща ѝ от болницата, лицето му беше така раздрано и нашарено с белези, че чертите му едва се разпознаваха. Ръцете и гърдите му бяха в още по-тежко състояние.

Франки и Есмералда бяха взели Перди при себе си. Нямаха деца и я приеха като собствена дъщеря.

Именно Есмералда бе помогнала на Перди да преодолее трудния период и шока. Пак тя подготви шестгодишната Перди да не се отдръпне от ужас и изненада, когато за първи път видя баща си без превръзки. Момиченцето отиде спокойно при него и го целуна по обезобразената буза.

С много търпение Франки успя да убеди Нелс, че трябва да се съвземе и да продължи да живее, защото Перди го обича и се нуждае от него. С дребния си ръст, раирания костюм и твърде голямата пура, Франки често се струваше смешен на околните. Но фактът, че рядко го приемаха сериозно не му пречеше да бъде отличен психолог.

— Нелс — бе казал Франки, — можеш да се оставиш на това да те унищожи, но можеш и да го използваш. Да, вече не си красив, но какво от това? Светът има нужда и от отрицателни герои. Помисли как ще се почувства малкото ти момиченце, като види, че отстъпваш засрамено.

На Нелс му бе нужно доста време, за да превъзмогне проблема си, а когато успя, двамата с Перди вече отдавна живеяха заедно с Франки и Есмералда. Четиримата си купиха голяма каравана и тръгнаха по цирковите и ринговете на Средния Запад. Нелс поднови своята кариера — вече като „Най-грозният мъж на света“. Борбата не беше високо уважавано занимание в Щатите, но по това време като че ли претърпяваше допълнителен упадък. Въпреки това четиримата

успяваха да припечелват, Нелс се бореше на селските панаири, а също и във всеки град, който предлагаше подходящо място за построяване на арена.

Четиримата живееха като цигани, тъй като Франки настояваше да бъдат в непрекъснато движение, може би убеден, че успехът ги чака в следващия щат. Дребният му ръст спъваше работата в бизнес средите, но затова пък мечтите му бяха големи и Есмералда вярваше в тях.

„Отнеми мечтите на Франки и все едно си го убил“ — казваше тя.

Перди, винаги „нова ученичка“, бе подлагана на безмилостни подигравки в училище — заради баща си, заради Франки и Есмералда, заради старата ръждясала каравана. Юношеството ѝ беше безкраен ад, но Есмералда, която даваше кураж на Франки и на Нелс, успяваше да вдъхне вяра и на нея.

— Може и да не сме на нивото на средното американско семейство, но никога не забравяй колко много те обичаме. Не е важно какво говорят хората, единствено истинската същност на човека има значение. Тези, които сипят хули и клевети, са грозни отвътре. Не им обръщай внимание.

Ала макар да съзнаваше, че Есмералда е права, Перди страдаше заради подигравките и затова изгради около себе си невидима стена, която изчезваше единствено у дома. Държеше момчетата на разстояние; бързо бе разбрала, че заради семейството ѝ те я мислят за дивачка. Освен това прекарваше почти цялото си време сред възрастни и нейните връстници ѝ се струваха като наивни деца.

Франки почина, когато Перди бе на осемнайсет. И девойката отново се увери каква изключителна жена е Есмералда.

Тя устрои на Франки най-пищното погребение, което можа да си позволи, със сребърен ковчег и безброй червени рози. През цялото време стоеше с гордо изправена глава и тъй като не желаше да я съжаляват, не проля нито сълза.

По-късно, вече в караваната, каза на Перди:

— Би ли повярвала, че този малък негодник ме е осигурил, без да каже и думичка през всичките тези години? Трийсет хиляди долара от застраховка за живот. Нищо чудно, че през повечето време карахме на фасул! Как е могъл да направи такова нещо! — Брадичката ѝ

потрепери, но тя не се разплака. — Е, поне му устрой хубаво погребение. Виждала ли си някога толкова много борци в официално облекло? Погребяхме го както той би пожелал.

— Какво ще правиш сега, Есмералда? — попита Нелс. Перди вече беше започнала да се безпокои за него. Бе получил толкова много травми на ринга, че рефлексите и речта му бяха започнали да се забавят.

— Ще си отида у дома. Предполагам, такава е било желанието на Франки. Толкова отдавна страдам от носталгия. Преди да умра, бих искала да прекарам още една-две есени в Нова Англия.

— Носталгия ли? — зяпна от изненада Перди. Тя знаеше, че Есмералда, дъщеря на емигранти от френска Канада, е израснала в Ню Хампшир. Но Есмералда никога, нито веднъж през всичките тези години, откак Перди я познаваше, не бе споменала и една-единствена думичка за носталгия.

— Именно — отвърна Есмералда. — Все още имам някакви роднини там. Един-двама братовчеди. Струва ми се, веднъж като стане янки, човек завинаги си остава такъв. Ако не бях толкова луда по Франки, животът в равнините сигурно би ме подлудил. Да, време е старото момиче да се върне у дома.

Ами ние, поиска да изкрещи Перди. Ами аз? Есмералда, както винаги, сякаш бе прочела мислите ѝ.

— Животът продължава, детето ми — промърмори тя, избягвайки погледа ѝ. — Ти отиваш в колеж. Изглежда в хубавата ти главица се крие доста пъргав ум. Нали виждам как носът ти постоянно е забит в някоя книга. И как добре се справяш с рисуването и кройките. Може би някъде ще те научат как да използваш дарбите си. И ще получиш възможност да намериш мястото си в живота. Чуваш ли ме?

Перди кимна, без да продума. Нямаше пари за колеж, а оценките, извоювани след толкова години скитане по училищата, не бяха достатъчно високи за стипендия.

— Ето. — Есмералда отвори чантичката си. — Това е за начало. — Подаде на Перди две хиляди долара.

— Не мога да ги взема! — извика Перди. — Франки е оставил тези пари на теб.

— Грещиш, миличка. Остави ги на теб. Спестявал ги е за теб. И двамата знаехме, че високото ни момиче някой ден ще се нуждае от пари за колеж. Така че, ето ти ги за начало.

— Да, Пердита — бе казал Нелс. — Аз също съм отделил нещичко за теб. Есмeралда е права. Време е да продължиш напред. Да станеш личност. Не като мен.

Обезобразеното лице на баща ѝ бе толкова беззащитно, че Пердита не успя да сдържи сълзите си.

— Искam да съм като вас двамата! — изхлипа тя. Знаеше, че силните ѝ чувства ще разплачат Есмeралда и затова се втурна в спалнята си, където плака почти до сутринта. Искаше да изплаче всичките си сълзи, за да няма с какво да разстрои Есмeралда, когато тя се качи на самолета и замине за това далечно чуждо място, Нова Англия.

Скоро след заминаването на Есмeралда Нелс се разболя сериозно. Перди тъкмо бе започнала втората си година като студентка по моден дизайн, когато белодробното заболяване на баща ѝ принуди и двамата да започнат своето отчаяно пътешествие на северозапад в търсене на по-сух и годен за дишане въздух.

Пътешествието им продължи осемнайсет месеца, през които Нелс ставаше все по-слаб и по-зависим от нея. Перди добре бе научила уроците на Есмeралда. Оставаше с гордо вдигната глава и с привидно повдигнат дух. Нелс обичаше тя да го размива. И когато се появеше някоя неприятност, Перди винаги намираще начин да се пошегува. Живееше, за да му даде щастие и се ужасяваше при мисълта, че може да го загуби.

Размениха караваната за фургон, а Перди смени дузина различни професии в дузина различни градчета: работи в шивашкия отдел на държавен магазин, като келнерка, чиновничка, и дори като отговорничка по костюмите в малък нощен клуб в Лас Вегас. През тези месеци научи повече откогато и да било за необходимостта да държи хората на разстояние. Те имаха твърде много въпроси, свързани с високата млада жена и чудовищно обезобразения болен старец, в каквото се бе превърнал Нелс.

Бяха отседнали в Елко, щата Невада, когато Нелс получи припадък. Двайсет и четири часа след това изпадна в кома. Две седмици по-късно почина. Перди бе съсипана от мъка.

През всички тези месеци се бе опитвала да бъде силна като Есмералда, но тайничко се бе надявала, че някой ден Нелс ще се оправи и двамата ще се установят в градче, подобно на Кловърдейл, в бяла къща с люляци и божури в двора. Но това никога нямаше да се случи.

Три месеца след неговата смърт Перди научи, че Есмералда също е починала, само седмица по-късно.

Когато получи писмото от нейния адвокат, Перди още работеше като отговорничка по костюмите в нощния клуб в Лас Вегас. Бе препращано три пъти, а интуицията ѝ, на която се бе научила да вярва, ѝ подсказа какво ще бъде неговото съдържание, още преди да го отвори.

Беше делово и хладно писмо, което я осведомяваше, че Есмералда ѝ е завещала своята къща, мебелировката, бижутата и малка сметка в банката.

Вътре имаше и запечатан плик с писмо от Есмералда, написано с нечетливия почерк на отслабналата ѝ ръка.

„Мила Перди,

Писмата ти стават все по-кратки и пристигат все по-рядко. Надявам се не се дължи на изобилие от лоши новини. Бъди силна, мое високо, хубаво момиче!

Моята новина не е от най-добрите. Знаеш, че ние, дребничките, рядко доживяваме до старост. Лекарят ми каза, че моето моторче скоро ще спре да тиктака.

Искам да знаеш, че това никак не ме плаши. Имах толкова много прекрасни неща в този живот: Франки, Нелс, теб... Особено теб. Дори получих възможността накрая да се върна у дома и отново да зърна прекрасните есени на Нова Англия.

Перди, зная, че не ви е лесно на двамата с Нелс, но ти не се безпокой. Ще се погрижа за теб. В края на краищата ти си дъщерята, която двамата с Франки искахме толкова много.

Искам също да знаеш, че не минава и ден, без да мисля за моето кафявооко момиче. Ню Хампшир ще ти

хареса, Перди. А и ще имаш нужда от дом. Също и Нелс. И ще го получите.

Обичам те, обичам те, обичам те, и не забравяй: горе главата!

Есмералда“

Споменът за писмото натъжи Перди и я накара да се почувства като предателка, задето продава къщата. Но какво можеше да прави дъщерята на борец в превзетата и подредена Нова Англия? Трябваше да се махне отгук... и да си отиде у дома. Но тя нямаше дом — като се изключеше Кловърдейл. Толкова време бе играл ролята на въображаемо убежище, че сега изглеждаше единственият логичен избор. Напоследък желанието ѝ се бе превърнало във фикс-идея, която я предпазваше да не полудее от тъга.

Не, Сам Пъкит никога не би разбрал това. Самата Перди не беше сигурна, че го разбира. Но затова пък разбираше от моден дизайн, от платове и шиене, а магазинът в Кловърдейл изглеждаше като вълшебен изход от всичките ѝ проблеми. Но сега и той ѝ бе отнет от така наречения джентълмен от Бостън и от неговия взискателен адвокат.

Трябваше да се обади на транспортната компания. И щеше да ѝ се наложи да говори по-убедително от Франки и Есмералда взети заедно, за да получи мебелите си обратно. В нетърпението си ги бе изпратила в някакъв склад в Кловърдейл, където да почакат, докато тя си намери апартамент. Сега трябваше да отмени и заявката за склада.

Но преди още да е докоснала телефона, той извъня.

Кой, за бога... В Ню Хампшир не познаваше никого, освен Сам Пъкит, а той току-що бе излязъл. Вдигна предпазливо слушалката, сякаш докосваше отровна змия.

— Да?

— Госпожица Пердита Нордстранд? — попита груб мъжки глас.

— На телефона.

— Обажда ви се Арнолд Алджърнън, госпожице Нордстранд. Пълномощникът на господин Скуайърс. Трябва да поговорим.

Обзе я неприятно предчувствие. Седна на пода, кръстоса крака и нетърпеливо размърда пръсти.

— Струва ми се, не съм длъжна да говоря с вас, господин Алджърнън. Би трябвало да разговаряте с моя посредник. Нали затова съм го наела.

— Вашият посредник — сряза я гласът — е мухльо, който ви е подхлъзнал много фино, млада госпожице. И ако имате поне малко ум в главата, ще си наемете адвокат, и то бързо. Защото имате юридически проблеми. При това сериозни.

— А вие имате проблеми с обноските си — наежи се Перди. — Също сериозни — добави, усетила зад гърба си дългогодишния опит на Есмералда в словесното усмиряване на противниците. — Предстои ми неотложен телефонен разговор, така че съм принудена да затворя.

Ето така, доволно помисли тя. Това ще го накара да се замисли, преди отново да се опита да я сплаши.

— Това е типичният вид грубост, който очаквах от вас, хора от малко градче, с малко мозък в главите — просъска гласът. — Господин Скуайърс е уважаван джентълмен, представител на изтънчена бостънска фамилия и никога, повтарям, никога не се е примирявал с такава чудовищна некомпетентност, с каквата се сблъскахме тук. Демонстрирана ни бе пълна липса на възпитание. Аз лично бих предпочел да си имам работа със стадо маймуни.

Вбесена, Перди реши да тресне слушалката с такава сила, че ухото на Алджърнън да пищи в продължение на месец след това. Но следващите му думи я накараха да се вкамени.

— Готова ли сте да освободите къщата според условията на подписания от вас договор за наем?

Перди шумно си пое въздух.

— Чухте ли въпроса ми, госпожице Нордstrand?

— Не мога да дам къщата си под наем. — Тя въздъхна. — Няма къде да отида!

— Казах ви, че трябва да се срещнем. А също и че се нуждаете от адвокат. Ще дойда да поговорим, госпожице Нордstrand.

— В никакъв случай! — ядно се възпротиви тя. Диво огледа стаята. — Ако дойдете, ще... Ще ви ударя със стол по главата. И то голям стол!

— И тогава ще имате още по-голяма нужда от адвокат — проскъръца гласът. — Ще бъдем при вас след двацет минути. Приятен ден.

Линията прекъсна.

— Върви по дяволите! — вбесено изкрещя Перди.

Нищо чудно, че Сам Пъкит бе изгубил търпение. Значи ще бъде тук след двацет минути, така ли? Отново чу гласа на Есмералда: „Никога не се поддавай на страха. Събери кураж и гордо се изправи пред тези нещастници, момичето ми“.

Е, добре, надуто бостънско адвокатче, ела, помисли Перди. Не се бави, защото ти предстои да се срещнеш с най-непоколебимата жена, стъпвала някога в Ню Хампшир. Не знаеш с кого си имаш работа. Мои родители са Франки и Есмералда — и Норвежкото чудовище! Внимавай, господин Алджърнън!

Качи се в почти празната си спалня и затършува из гардероба. Дрехите ѝ още бяха тук. По-голямата част от роклите и костюмите бяха нейни модели, които не би поверила никому.

Хвърли клина и дългия зелен пуловер върху леглото и извади своето най-ексцентрично творение: яркочервен копринен костюм с панталон. Блузата бе с широки ръкави и дълбоко деколте, с щамповани черни силуети на малки дяволчета, размахващи своите тризъбци.

Обу златисти сандали с високи токове и си сложи любимата гривна на Есмералда — златна змия със скъпоценни камъни вместо очи. После решително влезе в банята и подсили грима си. Откак почина Нелс, използваше все повече грим — сякаш се стремеше да си създаде маска, която да я защити от света.

Слезе в дневната и седна в тапицирания стол. Кръстоса крака и зачака.

Щом чу звънеца, Перди перна ключа на лампата, която заля стаята със светлина, и закри през коридора към входната врата — съвсем изправена, точно както Есмералда я бе учила. Високите токове я правеха точно метър и осемдесет и още докато отваряше вратата, знаеше, че ще гледа Арнолд Алджърнън доста отвисоко.

Беше права. Той беше нисък, подпухнал човечец, около четирийсет и пет годишен, с голям, зачервен от студа нос и странна шапка, с която неуспешно се бе опитал да предпази месестите си уши от ледения вятър.

— Госпожица Нордстранд? — рече изненадано.

Тя хладно го изгледа.

— Вие, предполагам, сте господин Алджърнън — рече презрително.

„Перди, понякога ми се струва, че си склонна да се държиш прекалено презрително — казваше често Есмералда. — По-спокойно, миличка, по-спокойно.“

Арнолд Алджърнън кимна, приковал поглед в деколтето на Перди, което се намираше точно на нивото на очите му.

— Искам да ви кажа само, че ако господин Ебенизър Скуайърс няма намерение да купи къщата ми, той не може и да я наеме — започна Перди. — И се страхувам, че ако опита да се нанесе, ще трябва да живее заедно с мен. Защото аз нямам намерение да се изнасям. Вие как мислите, дали това ще му се хареса?

В яростта си Арнолд Алджърнън изглеждаше още по-подпухнал и заприлича на отровна жаба.

— Мисля, че не би имал нищо против — разнесе се глас, съвсем различен от съскането на Алджърнън. Беше кадифен и студен като нощта, спуснала се над Нова Англия. — И ако още веднъж чуя да ме наричат Ебенизър, ще ви удуша. Името ми е Бен Скуайърс.

Гласът я прониза като мълния и увереността ѝ се изпари. Застаналият зад Алджърнън мъж се извисяваше поне една глава над нея. Бе най-малко метър и деветдесет. Дебело палто обгръщаше широките му рамене. Чертите му бяха като изсечени и в сумрака приличаше на млад скандинавски бог. Въпреки шеговитите думи, изражението му беше каменно. Мисълта, че мъжът е по-силен от нея, я шокира и изплаши.

— Може ли да влезем, госпожице Нордстранд? — раздразнено изкряка Алджърнън.

Но погледът на Перди остана прикован в тъмните очи на мъжа зад него. Внезапно я завладя едно от познатите ѝ предчувствия, които безпогрешно подсказваха, че нещо ще се случи.

Би трябвало да им затръшне вратата и да ги остави навън. Да стоят на студа, докогато искат. Но високият мъж прекрасно владееше ситуацията, бе свикнал да бъде така. Така че Перди безмълвно кимна и ги пусна в своята къща. Но остана гордо изправена, както я бе учила Есмералда.

ВТОРА ГЛАВА

Перди безмълвно ги поведе към празната дневна.

Я се стегни, рече си наум. Какво пък, Скуайърс не е съсухрен старец с брадавици и гърбица. Но е съвсем обикновен мъж. Сега най-важното е да овладееш ситуацията.

Ала въпреки окуражителните думи, Перди чувстваше как стомахът ѝ се свива болезнено.

„Животът много прилича на борбата — обичаше да казва Франки. — Най-важното е да сплашиш противника си.“

И ако Бен Скуайърс бе спечелил някакво предимство, то нейната задача беше да му го отнеме.

Седна в тапицирания стол, сякаш беше императрица на Източното крайбрежие и се вгледа в двамата мъже, застанали до големия прозорец.

Алджърнън изглеждаше ядосан и смутен. Бледите му сини очички неуверено се стрелкаха из празната стая.

Но Бен Скуайърс стоеше невъзмутимо срещу нея и тъмните му очи спокойно срещнаха хладния ѝ поглед.

Всъщност не е голям красавец, реши Перди. Лицето му е прекалено изпито; скулите — твърде високи, а носът — прекалено дълъг. И все пак телосложението му бе великолепно — широки рамене, тесен таз, стройни мускулести крака.

Под разкопчаното палто се виждаше строг сив пуловер, който с преднамерена небрежност разкриваше бяла яка и възела на черна копринена вратовръзка.

Типичен бостънчанин. С изключение на лицето, неспокойно помисли Перди. Дълбоките бръчки около устата и стиснатите устни изразяваха презрение.

Ала най-много я обезпокоиха очите му. Много тъмни, те сякаш казваха: „Зная кой съм и какво искам. А това, което искам, го получавам. Винаги“.

Перди и преди беше виждала този поглед. Господин Ким, менажер на Корейския убиец, веднъж ѝ бе казал:

— Вглеждай се в очите на хората. По погледа можеш да познаеш човек с желязна воля.

— Ами моите? — бе попитала петнайсетгодишната Перди и бе вперила поглед в неразгадаемите му очи.

— Да — спокойно бе отвърнал той. — Все още си млада, но го имаш. Би могла да се бориш до края. Но запомни, Пердита, борбата невинаги е правилният подход.

Оттогава тя внимателно наблюдаваше очите на хората. Господин Ким се бе оказал прав. У твърде малко хора се забелязваше странна сила на погледа. Господин Ким имаше тази сила, а някога и баща ѝ я бе притежавал — преди да я изгуби завинаги.

Но Бен Скуайърс, който стоеше срещу нея и леко удряше с ръкавиците по дланта си, имаше повече воля от всеки от тях, а това я плашеше. Щеше да ѝ бъде доста трудно да се изправи срещу него.

— Няма ли място, където можем да седнем и ние? — изкрюка Алджърнън.

— На пода — хладно отвърна тя. — Бъдете благодарни, че ви предлагам и това. Не съм ви канила.

— Под достойнството ми е да седя на пода — задави се от гняв Алджърнън. — А и не би било зле да вземете палтата ни. Тук е ужасно горещо.

— Обичам да ми е топло — срязва го Перди. Протегна ръка зад облегалката на стола. — А не ви предлагам да се съблечете, защото не съм ви предложила и да останете.

Преметна крака през страничната облегалка на стола и се взря в него с поглед, който обикновено ужасяваше мъжете. Алджърнън вперил очи в краката ѝ, после в изваяната ѝ шия и накрая в Бен Скуайърс, който мрачно се усмихна.

— Къщата е все още нейна, Алджи. За още няколко дни. Защо, вместо да се занимаваш с дреболии, не преминеш към същественото?

— Учтивостта не е дреболия — възрази Алджърнън. — Няма да позволя на тази млада... — Погледът му се залута и спря на деколтето на Перди, сякаш там се криеше необходимата дума. — ... на тази... уличница да ме разиграва.

Перди присви очи. Нямахе настроение да понася обиди в собствената си къща. Но Бен Скуайърс, веднага забелязал гнева ѝ, се усмихна и побърза да омаловажи забележката.

— Алджи, плащам ти, за да улесниш нещата, не да ги усложняваш. Бъди така добър да преминеш към деловата част?

Презрението в гласа му я смрази. Перди премести поглед от Алджърнън към неговия клиент.

Ала Бен Скуайърс спокойно се обърна към тъмния прозорец и зарея поглед в мрака. Седна на перваза и скръсти ръце.

Алджърнън се разположи на пода и остави мърлявата шапка до себе си. С развлечения шал, разкопчаното палто и непохватно натиканите в джобовете вълнени ръкавици приличаше на разхвърляна купчина дрехи, която се бори с претъпканото си куфарче.

— Милият господин Алджърнън — подсмихна се Перди. — Та вие не можете да отворите едно куфарче, как си въобразявате, че ще успеете да ме изхвърлите оттук?

— Отдавна ми писна от нахалния ви пълномощник. А вече ми писна и от вас, госпожичке! Ще ви изритам от тази къща и още как! И изобщо не ме интересува, дори ако трябва да прекарате зимата в някоя пряспа! — Той насочи към нея разтреперания си показалец. Усилията му да изглежда едновременно ядосан и достоен, съчетани с факта, че още стоеше коленичил на пода и се бореше с непокорното си куфарче, се сториха на Перди, меко казано, смешни.

— Много важно — прозя се тя. Бе започнала да подозира, че Алджърнън е некадърник и заплахите му вече не я безпокояха. Тревожеше я Бен Скуайърс, който ги наблюдаваше спокойно, сякаш представяха някакъв странен цирков номер. Защо на човек като Скуайърс му е притрябвал такъв груб и бързив адвокат?

— Виждате ли тези документи? — Вече отвореното куфарче лежеше на пода като изкормена жертва, а Алджърнън бе приближил и тикаше в лицето ѝ купчина документи.

Перди отказа да отговори. Естествено, че ги виждаше. Вярно, носеше контактни лещи, но не беше сляпа.

— Виждате ли тези документи? — повтори той. — Спомняте ли си, че Сам Пъкит ви ги е донесъл? Спомняте ли си как сте подписали тези документи, госпожице Нордstrand?

Перди безгрижно се вгледа в маникюра си, видя въображаема пращинка върху един от ноктите и внимателно я отстрани.

— В случай, че паметта ви изневерява — вбесено рече Алджърнън, — ще ви напомня, че действително сте подписали тези документи, с което се съгласявате господин Скуайърс да наеме къщата ви, преди да я е купил и да се нанесе в нея още тази седмица! Ако не уважите този договор, ще бъда принуден да ви изхвърля. Възнамерявам, ако се наложи, да се възползвам от служителите на закона!

Служители на закона, как ли пък не! — помисли Перди. Спомни си как веднъж един борец, Махони Бикът, несправедливо бе обвинил Франки в удържане на част от възнагражденията му. Нахълта във фургона, огромен и разярен, с надеждата, че ще успее да изнуди Есмералда да му ги даде. Разкрещя се, че ще извика полиция, но Есмералда успя да го докара до сълзи, без да употреби и половината от арсенала си. Перди подбра една от любимите ѝ реплики:

— Брей, брей, брей — каза тя отегчено.

— Какво искате да кажете, госпожичке? — вбесено попита Алджърнън.

— Че кучетата си лаят, а керванът си върви. — Перди продължаваше да изучава маникюра си. — Не ме заплашвайте. И не ми викайте.

Цял живот бе гледала и слушала крещящи мъже. Борците винаги крещяха. От тях се очакваше точно това — да викат, да тропат и да подскачат от ярост.

— Ще крещя, щом това е единственият начин да ви накарам да ме слушате! — отново извиси глас Алджърнън. — Вие сте подписали този договор за наем! Той е законен! И сега трябва да разрешите на моя клиент да наеме къщата.

— Задължена съм да му разреша да я наеме само при положение, че ще я купи. А той няма да я купува, доколкото разбрах от господин Пъкит. Следователно не съм задължена да я давам под наем. Тъй че е време да престанете да крещите и да си тръгнете. Знаете къде е вратата. Използвайте я. Заедно с господин Скрудж. Защото започвате да ме ядосвате!

— Името му е Скуайърс, не Скрудж! — изрева Алджърнън. — И е най-добре да престанете с това лекомислено поведение! Настоявам

да си вземете адвокат, който да оправи тази бъркотия, при това незабавно!

— Престани да крещиш на дамата, Алджи. — Бен Скуайърс пъкна ръце в джобовете си. — Няма смисъл. Дай ми документите. Струва ми се, че е най-добре да ме почакаш в колата.

— Но тази жена никога няма да прояви здрав разум! Тя...

— Алджи... В колата. — Очите на Скуайърс се впиха в адвоката.

— Но, Бен...

— Колата. — В гласа на Скуайърс се промъкна нотка на отвращение.

За миг Алджърнън остана като втрещен. После му подаде документите, затвори куфарчето и излезе — послушен като добре дресирано куче. Дори не затръшна вратата.

Разигралата се пред очите ѝ сцена никак не хареса на Перди. С присъствието си Алджърнън всъщност представляваше буфер между нея и истинският ѝ противник. Все още мислеше, че Бен Скуайърс е наистина опасен, а оставането насаме с него засили усещането на несигурност, което бе изпитала при влизането му.

Алджърнън се бе изнизал толкова безропотно, че почти ѝ бе дожаляло за него. Каква двойка само! Нищо чудно, че Сам Пъкит ги намираще за невъзможни.

— Вашият адвокат винаги ли се старае да обиди всички присъстващи? — Перди впи поглед в каменните му очи. — Или ние със Сам сме обект на специално внимание?

Скуайърс отегчено се облегна на рамката на прозореца.

— А вие винаги ли се държите като варварска принцеса от научнофантастичен филм? Чудно ми е как така от двете ви страни не стои по един двуметров нубийски воин.

Внезапно Перди се почувства неподходящо, дори крещящо облечена. Мъжът насреща ѝ беше олицетворение на всичко онова, което я караше да се чувства неудобно в Нова Англия. Почувства се разстроена от неговата самоувереност, от превъзходството, което излъчваше, и което несъмнено се коренеше в безупречното възпитание на поколения, живели по върховете на властта и в света на парите — свят толкова чужд и далечен от нейния, че ѝ се струваше заплашителен.

Но не позволи на погледа си да трепне. Спокойно скръсти ръце.

— Изпратих робите да наточат сабите си. Ще се върнат всеки момент. Така че казвайте каквото имате и отивайте при своя приятел.

— Желаете ли да прочетете отново тези документи, госпожице Нордстранд? — Той подигравателно ѝ ги подаде, без да се отделия от прозореца.

Перди би предпочела да умре, отколкото да стане и да ги вземе.

— Не. Познавам съдържанието им. Щом няма продажба, няма и наемане.

— Точно така. — Устните му се изкривиха в цинична усмивка. — Радвам се да науча, че умеете да четете. Но... Никой не е казал, че продажбата няма да се състои. Аз искам тази къща, госпожице Нордстранд, независимо от кашата, която успяха да забъркат Алджи и Сам Пъкит. Искам за Коледа да бъде в тази къща. Искам да я купя.

Перди бе объркана. Обидата му във връзка с четенето я засегна, но сега изглежда говореше сериозно. Може би наистина желаше да купи къщата. Може би Перди наистина щеше да се добере до мечтания Кловърдейл. И щеше да купи своя магазин, и да бъде там по времето, когато люляците започнат да цъфтят...

Внимателно постави крака на пода и седна с изправени рамене.

— Все още желаете да купите къщата? — попита внимателно.

— Да. Желая. Само че преди това трябва да изясните спора за собствеността.

— Сам твърди, че всъщност няма никакъв спор. Ставало дума за някаква глупост, наречена ъглова площ, за която не си струва да се безпокои човек — и която не е никакъв проблем.

Бен Скуайърс внимателно я изглежда.

— Но ъгловата площ е проблем. Защото собствеността на земята може да бъде оспорена. А при наличието на подобна ситуация за мен би било много неприятно да инвестирам в тази къща. Алджи е малко избухлив, но е прав. Вашият пълномощник, както и банката ви, би трябвало отдавна да са забелязали този проблем. А също и вие, когато сте купували къщата.

— Не съм я купувала — защити се Перди. — Наследих я.

— Тогава този, който ви я е завещал, е трябвало да има повече здрав разум — сръза я той. — Защото за тези работи съществуват правилни и неправилни начини. А вашият благодетел явно не е бил много проникателен.

Перди скръцна със зъби. Да обиждат нея беше едно, а да обиждат Есмералда — съвсем друго. Никой не можеше да направи подобно нещо, без да си получи заслуженото.

— Остави на мира благодетелите ми, скапан харвардски мухльо, че ще те пратя обратно в Бостън като бейзболна топка!

— Йейл, не Харвард — спокойно я поправи той. — И не ми пробутвай евтини заплахи. Говориш като любовницата на големия бос от лош гангстерски филм.

— Не използвам евтини заплахи — светкавично го срязва Перди. — Всички мои заплахи са скъпи. Опитай се да ги пренебрегнеш и ще разбереш точно колко струват.

— Предполагам, не се опитваш да ми кажеш, че сериозно възнамеряваш да употребиш физическо насилие? — Тонът му беше спокоен и подигравателен.

— Амиии — провлачи тя, като се постара да отвърне и на спокойствието и на презрението му, — кой знае докъде мога да стигна, ако се разгорещя достатъчно?

— Кой знае, наистина? Страстите ти изглежда са не по-малко колоритни от това, хм, облекло.

Двамата отново впериха погледи един в друг. Скуайърс презрително въздъхна.

— Предлагам да преминем към икономическата страна на въпроса. И преди всичко, къде са мебелите ти?

Перди се вторачи в часовника си. Мебелите! Къде ли бяха стигнали вече? Минаваше пет часа, което означаваше, че днес вече не може да се обади, за да спре камиона.

— Мебелите ми, благодарение на теб, са на път към Индиана. Имах намерение да ги оставя на склад там, преди и аз да замина, което, пак благодарение на теб, може би никога няма да се стане. Което пък означава, че ще трябва да заплатя и обратния транспорт — отново благодарение на теб.

— Изпратила си мебелите, преди къщата да е продадена? — Той хладно се подсмихна. — Като че ли не е много разумно, нали?

При тези думи Перди още по-силно притисна ръце към гърдите си. Той я погледна и поклати глава.

— Всъщност искаш ли да продадеш тази къща, или не — каза и се загледа в мрака навън.

— Естествено, че искам.

— А пък аз искам да я купя. Искам и да я наема. Вече е решено, че още следващата седмица ще живея тук. Според договора. Всичко, което се изисква от теб, е да разясниш въпроса за спорната зона.

— И как би трябвало да го направя? С някакво вълшебство ли?

— Като се вслушаш в съвета на Алджи и си наемеш адвокат. — Студените му черни очи отново се впиха в нея. — Алджи има труден характер и проблемите ти го карат да важничи. Но въпреки това ти даде два много ценни съвета. Първо, спорната зона е неприятен проблем, който е трябвало да бъде изяснен още преди години. И второ, за да направиш това сега, имаш нужда от адвокат, от добър адвокат. С удоволствие бих ти препоръчал някой. От Бостън, естествено.

Перди стисна зъби и дълбоко се замисли. След малко попита:

— И ако разясня спора около тази ъглова площ...

— Аз веднага купувам къщата. А преди това я наемам — докато се оформят документите. Ти заминаваш за Индиана, аз оставам тук, а Алджи и Сам вече никога няма да се срещнат. И всички ще бъдем щастливи.

Перди прехапа устни. Бе усетила клопката.

— Ами ако не успея да изясня спорния въпрос?

— В такъв случай аз не купувам къщата. И понеже банките в околността бързо ще схванат каква е ситуацията, никой друг няма да пожелае да я купи.

— Почакай! — Перди стана и приближи към него. — Нека проверим дали съм разбрала. От мен се изисква да ти дам тази къща под наем, защото си се съгласил да я купиш само при условие, че ще можеш да я наемеш до окончателното приключване на продажбата.

— Браво — саркастично рече той.

— Но ако не успея да разреша въпроса за спорната зона, ти няма да купиш къщата. И въпреки това ще живееш в нея.

— Отново съвсем точно. Схватливостта ти е поразителна. Аз наистина искам тази къща.

— Добре де — Перди постави ръце на кръста си, — ами аз къде ще живея тогава? И какво ще стане с мебелите ми?

— Това — рече той като подигравателно вдигна вежди, — изобщо не е моя работа. Можеш да си наемеш друга.

— С какво? Ако не продам тази, няма да имам никакви пари! Всичките ми средства бяха разпределени — до последния цент. И сега какво? Трябва да остана тук, заедно с вас — скапаните янки!

— Не ми изглеждаш толкова бедна — процеди той. — Освен това ще ти напомня, че ще плащам наем.

— Не, няма да плащаш! Защото няма да се нанесеш тук. Двамата с твоя така наречен адвокат... — тя си пое дъх и го мушна с пръст в гърдите — ... няма да успеете да ме изнудите! Не ми пука от заплахите ви, няма да позволя да ме изхвърлите!

— Имам официален договор, в който се казва, че си задължена да ми дадеш къщата под наем. И престани да ме мушкаш с тия саби, които може би наричаш нокти. — Не повиши тон, но Перди усети как гневът му се усилва.

— Аз пък имам официален договор, в който се казва, че не съм задължена да се изнеса, освен при наличието на сигурен купувач. Каквото ти не си! — Перди отново го бодна с нокът в гърдите, този път по-силно.

— Казах ти да престанеш — повтори той много тихо, но Перди отново го смушка.

Караше я да се чувства като че ли отново е новачката в училище и го мразеше за това. Погледна го право в изпълнените с ненавист очи и го мушна за четвърти път.

Ръката му се склочи около китката ѝ като менгеме. Перди примига от болка и изненада.

— Казах да престанеш! — промълви той, като пристъпи по-близо.

Силата му я накара да се почувства уязвима. Не ѝ харесваше да стои толкова близо до нея. Не ѝ харесваше студеният пламък в очите му. Не ѝ харесваха и заплашително широките му рамене.

— Нанасям се, госпожице Нордstrand — просъска той, а Перди се почувства като отвлечена от дракон принцеса.

— Аз пък не се изнасям, господин Скуайърс! — просъска в отговор тя, все още вперила очи в неговите.

И двамата дишаха тежко. Мъжът я гледаше, без да мигне. Тя отвърна на погледа му.

Внезапно напрежението нарасна неимоверно. Въздухът около тях се изпълни с нещо много по-първично от прозаичния спор за

някаква къща.

Но точно когато Перди си мислеше, че би могъл да склучи ръце около гърлото ѝ, той я изненада.

Усмихна се — усмихна се съвсем истински — за първи път. Зъбите му бяха много бели и усмивката наподобяваше озъбване на хищник. Отстъпи назад и пусна китката ѝ.

— Така да бъде, госпожице Нордстранд. Ще се нанесе, докато сте тук. Струва ми се, че съжителството ни ще бъде изключително интересно. Сигурен съм, че ще събера достатъчно материал за чудесна история: „Как живях с Варварската принцеса“.

— Не си го помисляй дори — рече тя и разтри китката си.

— Бог ми е свидетел, че имам нужда от забавления. Особено по Коледа...

Не довърши изречението си. Обърна се към прозореца и зарея поглед към потъналата в мрак планина. Сякаш настроението му внезапно се бе променило, сега изглеждаше резервиран и някак тъжен.

Перди отново почувства страх, без да знае точната причина — може би отзвук от близостта на телата им, горещината на пръстите, стиснали китката ѝ, предизвикателството в погледа му.

— Утре ще позвъня, за да ви препоръчам адвокат.

Той се обърна към нея и спокойно извади ръкавиците от джоба си. Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Сам Пъкит каза, че заминавате за Индиана, за да започнете бизнес там. Надявам се това да не е истина. Като виждам каква каша сте забъркали тук, мога да си представя в какво бедствие би се превърнал бизнесът ви. И... — Очите му със студено възхищение се спряха на дълбокото ѝ деколте. — ... сигурно бихте изгубили хубавата си червена блуза. Заедно с дяволчетата и всичко останало.

Надменно прекоси малкото фоайе и се насочи към вратата. Отвори я и спря, загледан във венеца от борови клонки, който Перди бе привързала с голяма пурпурна панделка.

— Това нещо ще трябва да се махне — рече с отвращение.

— Скрудж! — изкрещя след него Перди. Но той вече бе затворил вратата след себе си. — Скрудж! — въпреки това повтори тя. — Изнудвач! Мизантроп! Сноб!

Върна се в дневната и гневно се огледа, внезапно осъзнала, че най-лошото на една празна къща е, че няма какво да хвърлиш. Тръшна

се ядно на големия стол.

„Намери си адвокат“ — бе я посъветвал той. Нима би могла да си позволи адвокат? Бе му казала самата истина. Имаше пари точно колкото да плати на превозвачите, за склада на мебелите и за пътуването до Индиана. С изключение на къщата, наследството, оставено от Есмералда, не беше голямо. Налагаше се да живее доста скромно. И нямаше никакви средства за адвокат.

Ала се чудеше защо Бен Скуайърс е взел на работа толкова нетактичен човек. Със сигурност би могъл да си позволи по-добър. И защо толкова настояваше да има къщата ѝ? Несъмнено беше богат. Къщата на Есмералда беше прекрасна постройка в типичния за Нова Англия стил, но Скуайърс приличаше на човек, който би предпочел нещо много по-скъпо. Какво толкова го привличаше в скромна къща, сгушена сред гората на Ню Хампшир?

И най-странното — защо настояваше да бъде тук преди Коледа? Перди кръстоса крака. Странно наистина, помисли, като неуспешно се опитваше да пренебрегне измъчващите я доста по-странни и смущаващи въпроси.

Защо, въпреки отвратителното му поведение, го намираще толкова дяволски привлекателен? Това усещане ѝ беше непривично. Единствените мъже, които бе обичала, бяха нейният баща и Франки. Всъщност мъжете малко я плашеха. Бяха или груби, или целяха едно-единствено нещо — леглото. Освен това мъжете се нуждаеха от много грижи и непрекъснато внимание — а тя определено нямаше време за това.

Защо тогава се бе почувствала толкова странно, когато той стоеше срещу нея, обхванал китката ѝ, вгледан в очите ѝ? Част от нея желаше да му стовари юмрук в челюстта, докато друга част се почувства топла, замаяна и като че ли доволна.

Бе сигурна, че един ден ще срещне мъж, който ще ѝ се стори привлекателен — спокоен, мил и тих като баща ѝ. Но в никакъв случай не някой като Бен Скуайърс.

„Перди, понякога ми се струва, че си доста наивна. Сигурна ли си, че не искаш да ти разкажа как щъркелът донася бебетата?“ — често казваше Есмералда.

В такива случаи срамежливата Перди смутено поклащаше глава и смотолевяше притеснено: „Не“. Щъркелите и бебетата, мислеше си

тя, почти никога не водеха до нищо добро.

ТРЕТА ГЛАВА

Перди стигна до заключението, че след Скарлет О'Хара, тя е вторият човек, имал толкова проблеми с янките.

На следващата сутрин се обади Сам Пъкит, който побесня, когато научи за посещението на Бен Скуайърс и Алджърнън.

— Те нямат право да те безпокоят! А и ти не трябваше да разговаряш с тях! Това е нарушение на професионалната етика! Петно върху честта на посредниците! Не, не ти трябва адвокат! Не, не може да те накара да му я дадеш под наем.

— А какво да правя с мебелите? Не мога вечно да плащам за склад. Колко време ще бъде необходимо, за да се изяснят нещата? И как се оказах забъркана в тази история с наема? Нали ми каза, че продажбата е провалена?

— Пердита — уморено поде Сам, — казах, че съм почти сигурен. Но в този вид сделки стопроцентова сигурност не съществува. Ти толкова много искаше онзи магазин в Кловърдейл, а Скуайърс толкова силно желаше да купи къщата... Аз само се опитвах да удовлетвори желанията и на двамата ви. Този вид договор за наемане преди продажбата е съвсем обичаен. И не се налагаше да изпращаш мебелите си предварително. Можеше да ги складираш някъде тук, докато всичко се уреди. Но не, ти настоя веднага да се пренесеш в Кловърдейл, като че ли е раят или нещо подобно.

— А откъде можех да зная какво ще стане? Никога досега не съм имала къща! И никога не съм продавала къща — и половината от нещата, които подписах, изобщо не разбирах...

Сам отново ѝ обясни всичко, ала тя пак не разбра почти нищо. После смирено затвори телефона.

Разговорът с транспортната компания беше още по-отчайващ.

— Казах — повтори тя, — че трябва да върнете камиона обратно. Не желая мебелите ми да пристигнат в Индиана. Искам ги обратно тук.

— Моля?! Госпожице, да не сте луда? Тези камиони като тръгнат веднъж, вече не се връщат. Искате да получите мебелите си обратно?

Чудесно. Но първо ще отидат до Индиана. Подписали сте договор за това. А щом искате да ви бъдат доставени обратно, ще трябва да подпишете нов договор.

— Не! — Перди си представи как ограничените ѝ средства безпощадно се стопяват. — Веднага върнете камиона!

— Госпожице, вие сте подписали договор. Ако той не ви харесва, наемете си адвокат. Дочуване.

Перди затвори, обзета от желанието никога да не се е научавала да се подписва.

После телефонът извънтя и в ухото ѝ прозвуча раздраженият глас на господин Дион от поземлената компания.

— Бих искал да ви информирам, че господин Алджърнън и господин Пъкит ни създават огромни неприятности, въпреки нашите искрени усилия да изясним въпроса за вашата земя.

Перди се почувства като дете, на което се карат за нещо, което не му е ясно.

— Господин Алджърнън — заядливо додаде гласът — е изключително настоятелен. Искам да знаете само, че процедурата се очертава като продължителна и доста скъпа.

— Колко скъпа? — преглътна Перди.

— Трийсет долара на час — превзето отвърна господин Дион. — И ще отнеме много часове.

Веднага щом затвори телефона, той отново извънтя.

— Перди? — Отново Сам Пъкит, по-разстроен и от нея самата. — Лоши новини. Съжалявам. Обадох се на агента в Кловърдейл, който се оказа изключително неотзивчив. Заяви, че не им харесва това, което става тук. Отново ще обявят магазина за продажба. Още днес. Твърдят, че имат друг купувач. Освен ако не се съгласиш да го платиш веднага и в брой.

— В брой? — ужасено извика Перди. — Откъде да взема толкова пари? Всичко, което имам, е тази къща и както виждам, тя ще ме довърши! Като във филм на ужасите! Къщата сякаш се опитва да ме убие!

Отново ѝ се наложи да изслуша лекцията му за неписаните правила на бизнеса с недвижими имоти. Лежеше по корем, загледана в златистия килим. Как бе възможно жител на Кловърдейл да бъде толкова неотзивчив? Кловърдейл беше нейният дом и там всички се

обичаха. Това беше нейният прекрасен град, където щеше да отвори своя магазин за платове. Мястото, където някой ден щеше да я открие един истински мъж с външността на Джеймс Стюарт, който щеше да се влюби в нея и срамежливо да ѝ предложи да се оженят, а после щяха да живеят весело и щастливо до дълбока старост.

— Банката смята, че трябва да си намериш адвокат — продължаваше Сам. — Не го прави. Това би била голяма загуба на пари, а и този Скуайърс вече ти струва достатъчно.

Струва ми всичко, горчиво си помисли Перди: мечтите, плановите, сигурността, късмета, чувството ми за чест и, най-важното, разсъдъка.

Веднага след разговора със Сам тя се обади в банката, откъдето ѝ отговори високомерен господин на име Лефер.

— Вижте какво — повтори изгубилата търпение Перди, — само ми кажете, задължена ли съм да дам къщата под наем, или не?

— Това е най-трудният въпрос — отвърна хладно Лефер. — Не е ясно. Изглежда парадоксално, може би защото и самата ситуация е парадоксална. Препоръчвам ви да си наемете адвокат. При това незабавно.

Наемете си адвокат, наемете си адвокат, наемете адвокат. Напоследък все това слушаше. Сякаш живееше в огромна зала с безкрайно ехо.

Телефонът извънтя отново. Веднага позна крякащия глас на Алджърнън, адвоката на Бен Скуайърс.

— Е, ще се изнасяте ли, госпожичке?

— Нямам подобно намерение. И бъдете така добър да освободите телефона ми. Сам каза, че би трябвало да разговаряте с него, а не с мен. Престанете да ме тормозите.

— Значението на тази дума ще разберете едва когато привърша с вас — изквака Алджърнън. — И други хора са опитвали да се противопоставят на Бен Скуайърс, госпожице Нордstrand. Но никой от тях не е успявал. Повтарям: никой. Никой никога не е излизал на глава с Бен Скуайърс.

— Е, значи аз ще съм първата — сладко рече Перди и му затвори телефона. Започваше да я измъчва главоболие.

Перди отиде да вземе пощата. Имаше три плика. Отвори първия, от данъчното счетоводство. Прочете бележката и изстена. Подканваха

я да плати данък върху собствеността си. Не го бе предвидила в разходите си. Главоболието ѝ се усилваше. Вторият плик нямаше подател. Вътре намери написана с едър почерк бележка:

„Ето един списък на адвокати. Обади се на всичките, ако искаш. Пожелавам ти късмет!

Бен Скуайърс.“

Перди я смачка и я запрати в ъгъла.

Накрая отвори и третия плик. Беше Коледна картичка от „Всички хора, които ви желаят Щастие.“ Отпред се мъдреше голям надпис: „Мир на земята, благодат за хората“.

Колко иронично, помисли Перди. Наистина приближаваше Коледа, а тя никога не се бе чувствала по-самотна и объркана. И всичко това заради висок чернокос непознат, който намираще подобна ситуация за смехотворна.

Парите в банковата ѝ сметка щяха да стигнат колкото да покрие около три четвърти от заемите си. Не можеше да наеме къща дори да искаше.

А и не искаше — ставаше дума за принципи и тя нямаше намерение да се предава. Бен Скуайърс имаше пари и власт и се опитваше да я изхвърли от собствената ѝ къща. Усещаше как с всеки изминат час омразата ѝ към този изнудвач нараства.

— Радост за света — мрачно промърмори, загледана във валящия навън сняг. Никой не е излизал на глава с Бен Скуайърс, така ли? Е, тя ще се справи.

Перди седеше в офиса на един от местните адвокати, господин Смол. Дребничкият човечец внимателно бе подредил всичките ѝ документи на бюрото пред себе си и търпеливо ги изучаваше.

— Не ми спестявайте нищо — подкани го Перди и отметна глава, като че ли очакваше да ѝ пререже гърлото.

Господин Смол спокойно я погледна и заговори бавно и ясно:

— Цялата тази работа е много сложна. Господин Скуайърс купува къщата от вас, а вие купувате недвижимо имущество в

Индиана, като сделката зависи от продажбата тук. Но най-лошото, разбира се, е договорът за наем, който, както са казали от банката, е доста неясен.

— Аха. — Това бе всичко, което можа да каже.

— До окончателното сключване на сделката по продажбата господин Скуайърс би трябвало да бъде ваш наемател. Вие, от своя страна, би трябвало да заминете за Индиана, където да изчакате продажбата на своето имущество в Ню Хампшир.

Перди кимна в очакване на някакво разкритие, което би решило проблема просто и безболезнено. Но нещо ѝ подсказваше, че подобно чудо едва ли ще се случи.

— Сам Пъкит е добър посредник... и наистина ви е нужен опитен професионалист, за да се справи с толкова сложна сделка. Не разбирам само как не е обърнал внимание на клаузата за наема. Не ви завиждам, че имате Бен Скуайърс срещу себе си. Превърнал се е в безскрупулен човек. Изненадан съм да го видя отново тук.

Перди учудено премига и любопитно се вгледа в адвоката.

— Отново ли? Какво искате да кажете?

— Когато беше момче, прекарваше тук лятото. Заедно със своя чичо, стария доктор Бен Скуайърс. Но къщата им изгоря преди години.

Тя потрепери. Огънят винаги я бе плашил; напомняше ѝ за катастрофата на баща ѝ.

— О, не, нямаше пострадали. — Господин Смол бе забелязал промяната в настроението ѝ. — По това време старият доктор вече бе починал. Къщата беше празна. Казах, че Бен е безскрупулен. Струва ми се обаче, „безжалостен“ е по-подходяща дума. Но вероятно му се е наложило да стане такъв — толкова човешки съдби лежат на раменете му. Предполагам, чували сте за „Тойнбийз“?

Тя кимна. „Тойнбийз“ беше един от най-известните универсални магазини в Щатите.

— Бен Скуайърс държи контролния пакет акции. И също така управлява магазина. Наследник е по майчина линия на рода Тойнбий. Бил е принуден да поеме ръководството в момента, когато компанията се е намирала на ръба на банкрута. Малко са мъжете, които биха приели такова предизвикателство. Бен се справи и върна нещата към предишното им състояние... Но самият той се промени. Сигурен съм, че събитията, довели до това, биха променили всекиго.

Перди отново потрепери. Вече бе видяла безмилостния поглед на Бен Скуайърс; бе забелязала неговата непримиримост.

— И все пак какво ще стане с наема? — с надежда попита тя.

— От една страна, може да се приеме, че той има пълните права да се нанесе — въздъхна господин Смол. — От друга страна, вие имате право да останете. Вероятно бихте могли да го спрете със съд. Но се страхувам, че ще ви струва доста скъпо. Неприятно е подобно нещо да ти се случи по Коледа.

Перди въздъхна. Толкова по въпроса за веселото празнично настроение, помисли, след като излезе от офиса на господин Смол. Беше с петдесет долара по-бедна и все още твърде далеч от решението на проблемите си.

Знаеше само, че Бен Скуайърс я е притиснал до стената. Той се опитваше да я изхвърли от къщата, а в същото време парите ѝ привършваха. Трябваше да си намери работа.

Какво пък, помисли, след безкрайните месеци, прекарани заедно с Нелс в скитане из югозападните щати, тя бе станала специалист по намиране на работа.

Четири часа по-късно Перди вече бе назначена като сервитьорка на коктейли в кафенето на господин Понго, намиращо се в покрайнините на Манчестър, най-близкият град до Мортимърфорд. Веднага се почувства по-добре, но по обратния път триумфът ѝ се изпари. Заваля мокър сняг и старият ѝ син фургон започна да занася по стръмните планински пътища. Това я накара да добави още една точка в своя „Списък за наложителни покупки“: гуми за сняг.

— Пердита, това е лудост — каза Сам Пъкит на следващия ден, — но ще се наложи да му позволиш да се нанесе. Настоява да дойде още утре. Ако искаш, можеш да дойдеш при мен и Ема.

Перди стоеше в офиса на Сам, вперила поглед в умореното му намръщено лице. Той седеше зад бюрото си прегърбен и обезкуражен.

— Няма да успее да ме изхвърли от собствената ми къща — заяви тя. — Дори да ми изпрати всички бостънски адвокати! — Стоеше толкова изправена, че Есмералда би се гордяла с нея. Но започваше да се страхува.

Сам ѝ каза, че собствениците на магазина в Кловърдейл са много недоволни и вече за нищо на света не можел да ги убеди да го продадат

на Перди. И също така не бил в състояние да удовлетвори исканията на Алджърнън и Бен Скуайърс във връзка със спорната земя.

Внезапно Перди изпита шеметното усещане, че всичко това не се случва в действителност. Че съвсем скоро ще се събуди в старата каравана, при Нелс, Франки и Есмералда. Невъзможно бе действително да се намира в това невероятно положение!

На другия ден тя още не можеше да повярва — дори когато работниците донесоха пианото. Бен Скуайърс смяташе да се нанесе още този следобед, но първо бе изпратил пианото.

С истински ужас Перди наблюдаваше усилията на носачите, които се опитваха да преминат през входната врата заедно с лъскавото черно пиано.

— Издраскайте парапета! — извика тя. — По-внимателно!

— Не сме жонгльори, госпожице — измърмори един. — Входът е тесен. Стараем се — добави, докато кракът на пианото откъртваше парче мазилка от стената на антрето.

— Спрете! — помоли Перди, но те не се подчиниха. Представи си как би ги изгонила от къщата с метла в ръка, но в края на краищата те бяха трима, а и бяха носачи. Дори Нелс не би се справил с тях.

Последваха още драскотини, сумтене, парченца отронена мазилка и недоволно мърморене. Накрая Перди се качи в стаята си, хвърли се на леглото и яростно заудря с юмруци по матрака. Е, поне имаше матрак, на който да си го изкара.

Когато чу камиона на работниците да потегля, тя реши да слезе и да огледа пораженията. Беше с леките си сини шалвари и блуза в същия цвят с широки ръкави, стегната под гърдите и свободно падащо надолу. Бе си сложила змийската гривна на Есмералда. Както обикновено — колкото по-неуверена се чувстваше, толкова по-ярко се обличаше, за да си вдъхне сигурност.

Количеството грим, което употребяваше напоследък, беше право пропорционално на стреса, на който бе подложена. Сякаш опитваше да се предпази от грубостта на света около себе си. А тази сутрин бе толкова силно гримирана, че бе в състояние да накара дори Клеопатра да се почувства неудобно.

Пианото стоеше пред панорамния прозорец като голям сияещ хипопотам, а входът изглеждаше така, сякаш през него е била водена война. Перди стисна юмруци и безмълвно се закле, че Бен Скуайърс ще плати за всяка драскотина, за всяко отчупено парченце, за всяка вдлъбнатина.

Забеляза, че са бутнали дори боровите клонки, прикрепени над вратата. Перди ги вдигна и приглади фльонгата, с която бяха привързани. Окачи ги на старото им място, но вече имаха доста смачкан вид. Внезапно сърцето ѝ се изпълни с носталгия. Всяка година правеше такива венци за семействата на наетите от Франки борци. Нелс винаги излизаше с нея, за да съберат борови клони и шишарки, а после Есмералда ѝ помагаше да върже панделките.

Бавно се запъти към дневната, но внезапно чу как външната врата се отваря. Не, помисли. Не е възможно да го направи. Не е възможно! Обърна се и замръзна на мястото си, загледана в бавно отварящата се врата. Не, не може да постъпи така с мен — при това по Коледа!

Но въпреки всичко Бен Скуайърс наистина беше там, а високото му широкоплещесто тяло почти изпълваше вратата. Беше с избелели тесни джинси, тежки обувки и къс кожух.

Продълговатото му лице изглеждаше отегчено. Изгърси снега от обувките си съвсем спокойно — сякаш всеки ден влизаше неканен в чужди къщи. Погледна поомачкания венец над вратата.

— Казах ти, че това трябва да се махне — заяви, без дори да я погледне.

Откачи венеца и го хвърли в една пряспа, после пристъпи вътре и затвори. Перди едва не припадна от ярост.

— Ти! — изръмжа тя и постави ръце на кръста си. Вирна брадичка и застана гордо като кралица.

— И ти. — Тонът му беше изпълнен с досада. Приличаше на принц от времето на Медичите. Но познатият ѝ огън още гореше в тъмните му очи.

— Ще кажа само, че ти си най-презреният, невнимателен и надменен мъж, когото съм срещала. Ще си платиш за абсолютно всички поражения, които твоите главорези нанесоха на входа и антрето, докато мъкнеха през тях проклетото ти пиано. Превърна живота ми в истински ад. И за това също ще си платиш!

— Ще ти отговоря само, че не аз, а ти настоя да живееш с мен — озъби се той с познатата си усмивка. — И сега си тук, облечена като моя робиня. Дали да не те накарам да ми потанцуваш? Или пък да ми поднесеш някой екзотичен плод?

— О! — възкликна тя с отвращение. После въздъхна презрително, забелязала как погледът му се плъзна по тялото ѝ, и му обърна гръб. Без да губи и частица от достойнството си, се изкачи по стълбите, влезе в своята стая и тръшна вратата. Съжали, че бравата ѝ няма ключалка. Как си позволяваше да твърди, че искала да живее с него! И да я оглежда толкова нахално!

Приседна на ръба на леглото, а сърцето ѝ блъскаше в гърдите като хваната в капан птица.

Ето че той наистина е тук. Наистина се нанася. Наистина е решил да го направи. И наистина е красив, замаяна си мислеше тя.

Не, не, не беше това. Не беше красив. Просто властен, самоуверен и твърде мъжествен. Не приличаше на мъжете, които бе срещала досега. Повечето от тях бяха борци и организатори на борби — едри и мускулести, не стройни и изпити като него. Всички те бяха шумни, наперени и ярки личности, изпълнени с необузданост и примитивизъм. Не бяха хора, които могат да те гледат със студен и спокоен поглед, докато думите им се забиват в плътта ти като малки остри ками с отровни върхове от времето на Ренесанса.

Как да се справи с него? И какво можеше да направи сега, в този момент? Излизането ѝ от дневната, продиктувано от желанието да направи нещата по-драматични, не бе добре обмислено. Оставаха ѝ цели два часа, докато тръгне за работа, а не можеше да ги преседи тук.

Внезапно вратата се отвори и той отново застана на прага. Бе съблякъл кожуха си. Сивият, ръчно плетен пуловер подчертаваше широките му рамене. Под него се виждаше яката на снежнобяла риза. Устните му бяха стиснати по познатия заплашителен начин.

— Махай се отгук! — остро заповяда Перди, надявайки се, че нападението е най-добрата защита. — Това е моята стая!

— Тук съм, за да ти дам наема. — Той ѝ подаде късче хартия. — Ето.

— Остави го върху бюрото — нареди. Старото бюро беше единствената мебел в стаята.

Веднага щом той се подчини, Перди осъзна, че е допуснала тактическа грешка, защото по този начин му позволи да влезе в стаята ѝ. И той като че ли нямаше намерение да си тръгва. Усещаше присъствието му така силно, сякаш я обливаше с някакви лъчи. Стаята изглежда беше твърде малка, за да побере и двамата. А може би и къщата не беше достатъчно голяма.

— Трябва да поговорим, Пердита — рече мъжът.

Името ѝ, произнесено с безстрастен, леко дрезгав глас я накара вътрешно да потръпне, но тя остана неподвижна, загледана право пред себе си.

— Пердита, трябва да изясним някои неща. — Той седна до нея на леглото.

По тялото ѝ отново полазиха тръпки.

— Ще трябва да се справим с една от най-трудните задачи в живота на всеки човек — съжителството на мъж и жена. Сигурен съм, че и ти, както и аз самият, знаеш от личен опит колко сложно може да бъде това.

— Ние не живеем заедно — сряза го тя.

— Как ще го наречеш тогава? — попита Бен тихо. — Първо... — Той пренебрежително тупна с длан по старото легло. Ръката му закачи нейната и младата жена подскочи като ужилена.

Спокойно, каза си Перди. Спокойно. Той бе толкова близо, че усещаше аромата на парфюма му.

— Това нещо ще трябва да отиде в мазето — продължи мъжът. — Ти можеш да спиш в моето легло.

Перди извърна глава и яростно го погледна. Той ѝ отвърна със спокойна усмивка.

— Ти, долен и отвратителен... — поде тя, но той постави показалец върху разтрепераните ѝ устни.

— Имах предвид легло, което ми принадлежи. — Тя вдигна глава и отмести пръста му, после покри устата си с ръка. — А не това, в което спя. Имам някои мебели, които докарах от къщата ми в Ню Йорк. Леглото е чудесно, от махагон. С цвета на очите ти. И много по-удобно от това нещо тук.

Облегна се на лакти, а рамото му докосна нейното.

— Това „нещо“ си е мое и ще остане тук — отвърна тя и леко се отдръпна. — Можеш да сложиш твоите „неща“ в мазето. И не

намесвай цвета на очите ми. И стани от леглото ми. Не си спомням да съм ти казвала, че можеш да се излежаваш върху него като... като гущер.

Той не помръдна, само кръстоса протегнатите си крака.

— А ще трябва да направим нещо и по въпроса с отоплението — каза. — Задушно е. Ти, доколкото си спомням, го предпочиташ горещо.

Ниският му глас придаде на фразата доста дързък подтекст.

— Платила съм си отоплението и ще го поддържам толкова силно, колкото аз искам — подразни го тя. — Тук се намираме почти на полярния кръг, а това е отвратително! Ако искам, ще вдигна температурата до четирийсет градуса!

Черните му очи бавно я оглеждаха — от деколтето на блузата до върховете на сандалите.

— О, да — рече той презрително. — Дошла си тук от Лас Вегас, нали? Сам Пъкит ми каза, докато отношенията ни бяха малко по-приятелски. И не умееш да се обличаш подходящо за студено време. Това костюмче може би е идеално за Саудитска Арабия, но тук... — Той вдигна рамене, сякаш се наслаждаваше на безнадеждната ѝ глупост.

— И твоето място е в Саудитска Арабия — срязва го тя. — Защо не заминеш там? Ще се разбираш чудесно с онези нехранимайковци шейховете.

— Не, благодаря, тук се чувствам прекрасно — отвърна той с пресилена усмивка. — Какво работеше във Вегас? Танцьорка ли? А къщата си наследила сигурно от някой обожател? — Докосна златната гривна на китката ѝ.

— В Лас Вегас шиех костюми — кисело отговори тя. — А къщата наследих от жената, която ме отгледа. Така че не си съставяйте погрешно мнение за мен, господин Скуайърс. Случвало се е някой да се заблуди и после да съжالياва.

— Не съм човек, който си позволява съжаления. — Приведе се над нея и погали нежната кожа на китката ѝ. — Толкова бяла кожа — промълви. — На фона на тази гривна ръката ти изглежда като от слонова кост.

Тя рязко се изправи, ядосана, че тялото ѝ недвусмислено откликваше на близостта му.

— Ако не искаш да излезеш, ще изляза аз — заяви. — Не съм длъжна да понасям това. Ще отида да се поразходя.

Той също се изправи. Преди още да е понечила да тръгне, той вече стоеше пред нея. Внимателно я хвана за ръцете.

— Но има неща, които трябва да обсъдим. Отоплението. Реда в кухнята. Банята. Толкова много интимни подробности. В края на краищата, двамата с теб вече живеем заедно.

— Не ме докосвай... Гринч! — изръмжа тя и се отърси от ръцете му.

— Гринч ли?

— Не си ли чувал за „Гринч, който отвлече Коледа“? — ядосано попита тя, шмугна се покрай него и отвори гардероба си. — Това си ти. Как само се намъкваш в къщата ми и ме обиждаш в навечерието на Коледа, при това най-тежката Коледа в живота ми. В теб е събрана самата същина на Гринч.

— Коледа! — възкликна той. — Не ми казвай, че на всичкото отгоре си и сантиментална. Коледа. Ха!

— Да, Коледа — изфуча тя, изхвърляйки джинсите и мокасините от гардероба. Налагаше се да излезе от къщата и да се поразходи. — Или може би твоето отношение се изразява само с класическите „пфу!“ и „отврат“?

Мъжът не отговори, така че тя продължи да вади дрехи от гардероба си — чорапогащник, памучно поло, стар пуловер.

— „Пфу!“ и „Отврат!“ го изразяват достатъчно добре — обади се той.

После го чу да излиза. Почти го почувства. Внезапно стаята стана прекалено тиха и много, много празна. Най-после бе успяла да го засегне. Значи Коледа, така ли? Той не обичаше Коледа. О, тя ще запомни това!

Изхвърча от стаята, облечена в джинси, навлякла няколко пуловера, яке от изкуствена кожа и каскет. Слезе по стълбите и завари Бен изтегнат в креслото ѝ, с кръстосани крака и телефон в скута. Държеше се като собственик на къщата. Дори не я погледна.

— Кой ти е разрешил да използваш телефона ми?!

— Не се вдетинявай. Ще ти платя сметката.

— Ще я платиш и още как! — заяви Перди, но той вече набираще някакъв номер и не ѝ обърна внимание.

Наистина има железни нерви, каза си тя.

Перди прекоси кухнята и излезе през остъклената врата. Подсвирна два пъти и зачака. Зачуди се дали онова бездомно куче и днес се навърта наоколо. Гората зад къщата блестеше от снощния сняг. Тръгна по пътеката към езерото и след малко дочу звука от тежки лапи, препускащи в снега, а малко по-късно видя Бъмър да излиза от гората.

Бъмър беше голямо черно куче — потомък на лабрадор и, според Перди, мечка гризли. Бе се появил за първи път веднага след нанасянето ѝ. Перди се бе обадила на Организацията за защита на животните, за да провери дали някой не е оставил съобщение за изгубено куче. Бе получила отрицателен отговор. Така че си го бе присвоила. Вероятно някога Есмералда го бе хранила, а сега и Перди се грижеше да не остане гладен.

Наричаше го Бъмър — скитник, защото, изглежда, и той като нея не бе привързан към дадено място. С тази разлика, напомни си тя, че нейното място беше в Кловърдейл. Ако само можеше да отиде там, всичко щеше да се оправи. Ако. Ако не беше Бен Скуайърс, вече да е там.

Двамата с Бъмър отидоха до голямото заледено езеро. Над водите му се простираше малък док с груб трамплин, сенник и дървена кула за спасителите. После продължиха покрай езерото към долината в подножието на планината Миракъл.

Може би греша, помисли си Перди, несъзнателно ритайки купчинка сняг. Може би въпреки дълговете, трябва да си намеря стая под наем. Перспективата да дели къщата с Бен Скуайърс изглеждаше невъзможна. Той ѝ напомняше за богатите момчета в гимназията; бе ѝ хвърлил един-единствен поглед и бе решил, че само да пожелае, и тя ще бъде негова.

Но от друга страна, Перди винаги бе успявала да се справя с тези типове. Обикновено няколко добре обмислени думи бяха достатъчни, за да ги поставят на място. Но Бен Скуайърс не беше момче. И някаква потайна, първична част от нея го намираше привлекателен. Искаше ѝ се да не е така — и без това животът ѝ беше достатъчно сложен.

Все още се възстановяваше от загубата на Нелс и Есмералда. Единствено мечтата за Кловърдейл ѝ даваше сили.

Но Есмералда не би я посъветвала да избяга от Бен. Напротив, би сложила малките си ръчички на кръста и би казала: „Каквото

повикало, такава се свалило, Перди. Отвърни му със същото. Ти си дъщеря на Нелс и наше дете, а всички ние сме бойци. Всички, до последния човек“.

Всички, до последния човек. Аз съм последният човек, помисли си Перди. И съм съвсем сама. Внезапно я обзе вълна от тъга и носталгия — не за Кловърдейл, който изглеждаше почти недействителен, а за старата каравана, за Франки и неговите ароматни пури, за нейния мълчалив и напласен баща — и най-вече за Есмералда.

Може би всичко това е наказание, мрачно си помисли Перди. Есмералда бе пожелала да ѝ даде дом, да ѝ подари къщата, за да заживее в нея и да се научи да обича Нова Англия така, както тя самата я бе обичала. Може би не трябваше да се опитва да я продава.

Есмералда, обидих ли те? Ядосах ли те, питаше се Перди като в молитва. Есмералда, какво да направя? Какво мога да направя?

Единственият отговор беше воят на вятъра.

Когато Перди се върна в къщата, Бен Скуайърс още седеше в креслото и наблюдаваше през панорамния прозорец как мракът обгръща планината.

Перди побърза да се качи в своята стая, съблече част от дрехите и пооправи грима си. Облече си палтото и шапката и заслиза по стълбите.

Бен не бе помръднал. Изглеждаше неспокоен.

— Какво има? Да не си потиснат, задето няма с кого да се заяждаш? — подигравателно попита тя, докато търсеше ключовете за колата в чантата си.

Той ѝ хвърли студен поглед.

— Пратили са мебелите ми другаде. — Гласът му сякаш предвещаваеше гръмотевична буря. — Некадърници!

— Другаде ли? — попита Перди с ликуващ глас. Крайно време беше и на него да му се случи нещо неприятно.

— Сега са в Балтимор, щата Мериленд — изръмжа той.

— Мериленд! — Този път Перди се разсмя. — Ха! Е, аз може да съм бедна като църковна мишка, но поне имам легло, в което да

прекарам нощта. Ти ще имаш удоволствието да спиш на пода. И не се доближавай до одеялата ми. Имам само колкото за мен.

Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед и се изправи. Прииска ѝ се да си бе останал седнал; непрекъснато забравяше колко е висок.

— Къде отиваш? — попита Бен.

— На работа. Някои от нас не могат да се излежават и да се перчат с наследено богатство.

— И каква работа по-точно върши момиче с толкова тесни джинси и толкова количество грим на лицето? — Ръката му се стрелна като змия и я сграбчи за ръкава. Мъжът пристъпи към нея, а тя инстинктивно се дръпна.

— Сервитьорка съм — каза рязко. — Какво, разочарован ли си?

— Не — отвърна той. — Изненадан. Момичетата, които се обличат като теб, не работят като сервитьорки. Към момичетата, които се обличат като теб, винаги се отнасят много внимателно. Много.

Перди предизвикателно го изгледа. Нещо в погледа му отново я накара да се почувства замаяна и изпълнена с топлина. Защо ли, раздразнено се запита тя. Той беше просто една по-студена и по-снобска версия на мъжете, които се бяха опитвали да се възползват от нея, убедени, че е нещо различно от това, което беше в действителност.

— Нищо не знаеш за момичетата като мен. — Присви очи и дръпна ръката си. Изчетка с пръсти ръкава си, сякаш за да го изчисти от докосването му.

— А може би и ти не знаеш нищо за мъжете като мен. Или пък за себе си. И двамата сме самотни. В най-студения от сезоните. Най-студения. И въпреки това сме тук. Заедно.

Тя отстъпи назад и праметна чантата си през рамо. Искеше да намали внезапно възникналото напрежение.

— Не сме заедно — възрази.

Той ѝ се усмихна, а после погледна към планината. Лицето му като че ли помръкна.

— Естествено, че сме заедно. И именно ти настояваше за това. Аз дойдох тук, за да бъда сам.

— И аз бих предпочела да бъда сама. — Профилът му ѝ напомняше за орел, независим и величествен.

— Господи! — промърмори той и се обърна към нея. — Какви лъжци са хората.

Извърна се и отново се загледа в мрака по посока на планината, сякаш търсеше нещо.

Докато беше на работа, Перди се опита да не мисли за Бен. Но думите му не ѝ даваха мира: да, и двамата бяха зрели хора, и двамата бяха самотни, заедно в най-студения от сезоните.

Когато се върна вкъщи и паркира очукания си фургон до неговото черно беемве, Перди се чувстваше изморена, но изключително удовлетворена. Коледната атмосфера липсваше в къщата, но за сметка на това настроението в заведението на господин Понго беше повече от празнично и сега чантичката ѝ бе пълна с бакшиши. Ако посетителите и занапред запазеха щедростта си, Перди би могла дори да си върне заемите.

Прозорците бяха тъмни, с изключение на един, през който се процеждаше слаба оранжева светлина.

Каква ли е тази светлинка, запита се Перди, докато влизаше в къщата. После видя, че в камината гори огън — а пред златистите пламъци се бе изтегнал Бен.

Огън, стреснато си помисли Перди. Запалил е огън. Тя не знаеше дори дали коминът е съвсем наред. Мразеше огъня и никога не бе палила камината. По вида ѝ съдеше, че и Есмералда не е опитвала. И въпреки огъня, дори през якето си чувстваше, че въздухът е студен. Бе намалил отоплението!

Остави каскета си на закачалката и на пръсти се приближи до камината. Нямаше дори решетка. Като нищо някоя искра можеше да падне на килима, да го подпали и цялата къща щеше да се превърне в пепел!

Тя внимателно коленичи и огледа дървата и огъня. Може би трябваше да го изгаси, заради безопасността. Гледаше жълтите езици на пламъчетата, а сърцето ѝ биеше все по-неспокойно.

Внезапно една силна ръка я сграбчи за китката. Перди изгуби равновесие и в следващия момент се оказа приседнала настрани, с гръб към огъня, загледана в осветеното от пламъците лице на Бен Скуайърс.

Той си бе направил легло край камината, като за възглавница бе използвал вълчия си кожух. Бе се завил с едно одеяло, а гърдите му

бяха голи, с бронзов загар.

— Значи все пак реши да дойдеш при мен — каза той с кадифен глас и я прегърна.

— Огънят — задъхано каза тя. — Аз... не обичам огън.

— Огънят дава топлина — дрезгаво промълви той и я придърпа към себе си. — Хм, студена си. Толкова съблазнително студена. Ела.

Пред очите ѝ се мерна изпитото му лице, мускулестите рамене, осветени от пламъците.

Почувства как горещата му уста докосва ъгълчето на нейната, как мъчително нежно се притиска към студената ѝ буза, а след това бавно и умело се насочва към устните ѝ.

Не можеше да му устои. Внезапно осъзна, че твърде дълго ѝ е липсвала човешка топлина, усети жажда за нежна милувка, за обич. Почувства се като човек, който е бил запечатан в леден блок, а после, внезапно освободен, пада, останал без сили, в прегръдката на своя спасител. Чувстваше и още нещо — нещо съвсем ново за нея, но едновременно с това непреодолимо.

Почувства как косъмчетата на вълчата кожа гъделичкат гърлото ѝ, как дългите му пръсти си играят с меката ѝ гъста коса, почувства невероятната сила на ръцете му.

Устните му нетърпеливо се впиха в нейните. Перди усети как вълна от неочаквано удоволствие се разлива по тялото ѝ. Почти омагьосана, позволи на примамливите му устни да разтворят нейните.

Колебливият ѝ отговор като че ли го разпали и целувката му стана по-алчна и властна. Перди протегна ръка да го отблъсне. Чувстваше се замаяна, изгубила ума си. Необяснимо защо, облечената ѝ в ръкавица ръка докосваше лицето му и срамежливо изучаваше изваяните му черти.

Беше прекрасно да се чувства прегърнатата и стоплена. Сякаш току-що се бе върнала към живот след безкрайна и студена нощ — и колкото и невероятно да беше, източник на този живот беше Бен.

— С ръка, Пердита — прошепна той. — Докосни ме без ръкавица. — Устните му отново жадно се впиха в нейните.

Бен махна ръкавицата и притисна студените ѝ пръсти към горещата си буза. Другата му ръка беше под якето ѝ и, повдигнала пуловера, галеше копринената кожа на гърба ѝ.

— Проклето палто — промълви, докосвайки с устни гърлото ѝ.
— Съблечи го. — Устата му се плъзна към чувствителната кожа зад ухото ѝ. — Съблечи го!

Да, каза си тя, без да се замисля. Да, да, да. Искаше да махне този неудобен кожух. Искаше да бъде колкото може по-близо до стройното му тяло. Изпитваше необходимост от животворната вълна, която я обливаше цялата.

Ръката ѝ се плъзна по лицето и шията му, а после спря на голото му рамо.

— Не! — Дръпна ръката си, сякаш гладката му кожа я бе опарила.

— Какво има, Пердита? — подигравателно попита той. Гледаше я, без да се усмихва. — Нали точно за това остана? И точно затова ти позволих да останеш. Така че рано или късно щеше да се случи. И двамата го знаехме още от първата вечер. Че ще позволим да се случи, искам да кажа.

— Нищо няма да се случи — неуверено възрази тя. Усети, че я обзема страх. Страх, че той е прав.

Бен хвана ръката ѝ и я притисна към гърдите си. Тя усети играта на стегнатите мускули, силните удари на сърцето му.

Другата му ръка докосна лицето ѝ, а палецът нежно погали долната ѝ устна.

Перди лежеше неподвижно и се опитваше да събере остатъците от здравия си разум. Бен се приведе и я целуна по слепоочието. Прегърна я и докосна с устни шията ѝ.

— Не! — отново извика тя.

Този път го отблъсна с две ръце. Нямахше да му позволи да я използва по такъв начин, въпреки че го желаше. За момент бе позволила да бъде обхваната от илюзията, че е обичана. Но това, което той си бе наумил, нямахше нищо общо с любовта.

Изплъзна му се и скочи на крака.

— Не! — Заотстъпва назад, далече от него, далече и от огъня.

Той се претърколи по гръб и мързеливо я изгледа.

— Знаеш ли, удряш доста силно за жена. Интересно. — В гласа му се долавяше нотка на възхищение.

— А ти удряш доста ниско за джентълмен от Бостън. Нямахше право да ме сграбчваш така.

— Ами ти буквално се вмъкна в леглото ми — отвърна той. — Не обичам да ме дразнят, Пердита. Не си играй с мен.

Постави ръце под главата си и се загледа в огъня. Светлината играеше по изваяните му мускули.

— Лека нощ, Пердита — каза, без да я поглежда. Самоувереността му започваше да я вбесява.

— Това е едно от моите одеяла — презрително рече тя. — Върни ми го. Нямам намерение да мръзна през нощта.

— Ела си го вземи. — Той се прозя и сладко се протегна. — Но искам да знаеш, че отдолу съм съвсем гол. А по отношение на мръзненето, е, ти направи своя избор. Лека нощ. Вече можеш да си вървиш.

— Лека нощ! — Искаше ѝ се да го нарани така силно, както я бе засегнал той. Спомни си, че мрази Коледа и изтананика един стих от коледна песничка: — И спи в мир небесен! — После се запъти към леглото си, уверена, че по някакъв начин е успяла да го вбеси.

Почувства съвсем осезателно гнева му. Защо толкова мразеше Коледа? Защо трябваше да бъде тук, в къщата ѝ, та да развали и нейния празник? Разумно реши, че е най-добре да стои по-далече от него. Вече си бе създал съвсем погрешно впечатление за нея.

Или поне се надявам да е така, помисли тя и докосна леко подутите си устни.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Перди обаче съвсем не спа „в мир небесен“, а на следващата сутрин бе събудена от леко пресипнал басов глас, чиято сила можеше да се сравнява с рев на елен. Повтаряше един и същи стих от популярна оперета: „Аз съм модерен и прекрасен генерал...“.

Господи, помисли Перди. Той беше в банята и пееше. Самата тя също обичаше да си тананика, но не и преди разсъмване.

— Аз съм модерен и прекрасен генерал...

Тя изстена и се претърколи, като посегна към възглавницата, за да покрие главата си. Не успя да я намери и осъзна, че всъщност няма възглавница. Всички възглавници бяха на път за Индиана.

— Аз съм модерен и прекрасен генерал...

Представяше си го как пее под душа — с отметната назад глава, сапунисвайки се с нейния сапун. Всъщност, представяше си го дори прекалено ясно.

Виновно се сети за снощи. Бе му позволила да я целуне и дори му бе отвърнала. В дневната на Есмералда! Представи си как Есмералда я гледа от небето и недоволно кима с побеляла глава.

„Погледни се, Перди — би казала тя. — Колко се старах да те възпитам като добро момиче, а ти лежиш в моята дневна с някакъв гол мъж.“

Перди изстена. В момента същият гол мъж пееше в банята ѝ. Бе му позволила да я целуне само защото се бе почувствала изморена и самотна. Зарече се, че никога вече няма да му позволи да преодолее защитата ѝ. Отсега нататък ще се държи с него толкова студено, че дори айсбергите ще идват, за да взимат уроци от нея.

— Аз съм модерен и прекрасен генерал...

Накрая душът спря и пеенето престана, а Перди прошепна кратка благодарствена молитва. Намести се в одеялата, почувства, че започва да се затопля и отново потъна в сън.

Отново се събуди. Не знаеше колко време е спала, но къщата отново бе изпълнена с шум. Сега пък свиреше на проклетото си пиано!

Перди изруга и посегна към халата си. Пред очите ѝ всичко беше размазано. Все още не си бе поставила контактните лещи и не можеше да види колко е часът. Сложи си очилата и все още сънлива, се запъти към банята.

„Перди, ти определено не обичаш сутрините“ — казваше Есмералда.

Бен бе изхабил почти всичката топла вода. Тя потрепери и бързо се изкъпа, после посегна да вземе кърпата. Той бе използвал и нея — голямата ѝ пухкава кърпа, последната, която не бе опаковала. Какво нахалство, ядоса се тя, докато се попиваше с влажната хавлия. Обзе я обезпокоително усещане за интимност, породено от факта, че стоеше съвсем гола, покрита с нещо, което бе докосвало и неговото тяло.

Докато Перди се обличаше, той продължаваше да свири, като редуваше класическа музика и джаз. Беше толкова ядосана, че ръцете ѝ трепереха. Успя да си сложи лещите едва на третия опит, а веднага след това едва не се ослепи с молива за очи.

Когато слезе в дневната при Бен, той продължаваше да блъска по пианото.

— Изразходвал си почти всичката топла вода! И си използвал кърпата ми! — Перди гневно тропна.

Мъжът продължи да свири, но ѝ хвърли бегъл поглед.

Тя стоеше с ръце на кръста, вече вбесена. Беше с черен чорапогащник и бяла вълнена туника с дълги ръкави и широко деколте, която се спускаше до коленете, прихваната на кръста с черен колан. Както повечето ѝ дрехи, и тази беше доста драматична, но не показваше много. Защо тогава изпитваше неприятното усещане, че само с един поглед я беше разсъблякъл?

— Хей! — Тя отметна глава. — На теб говоря!

— Я виж ти — рече той с подигравателна усмивка. — Поспаланката се е събудила.

— Събудила се е и още как! Нима можеш да не се събудя при положение, че ти ревеше под душа като... като воден бивол? А после заблъска по пианото! И то призори!

— Водните биволи не реват. — Той отново се усмихна и обърна поглед към пианото. — И е почти десет часа.

— Както вече казах — призори! Защото, за твое сведение, аз работя до късно. А ако водните биволи ревяха, щяха да го правят точно

като теб.

Перди се втурна към кухнята. Знаеше, че няма никакъв шанс да започне да разсъждава, преди да е изпила поне две чаши кафе.

Уморено се облегна на кухненския плот. От всички съдове си бе оставила една тенджерка, която в момента гледаше с желанието да накара водата в нея да закипи.

Внезапно Бен спря да свири и тя почувства присъствието му в кухнята. Опита се да не му обръща внимание, но усети странно изтръпване в стомаха и по нежната кожа на врата си.

— Сутрешното ти настроение е ужасно — рече доволно той.

— Сигурно защото сутринта ми беше ужасна — отвърна тя през зъби и му хвърли изпепеляващ поглед. Стоеше облеган на стената, с кръстосани крака и ръце в джобовете на избелелите си джинси. Беше с мокасини и дебел светъл пуловер, който контрастираше със загорялата му кожа.

— Може би е най-добре да започнем отначало — предложи той. — Защо не кажеш „добро утро“, на което аз ще отвърна също с „добро утро“, а след това и двамата ще грейнем от радост.

— Какво те кара да си толкова весел? — попита тя. Беше му ядосана заради душа и пианото, но най-вече заради снощи.

— Че защо да не съм весел? — Той доволно размаха ръце. — Намирам се точно там, където искам, точно по времето, когато желая... И дори имам едно очарователно малко домашно мишле като безплатен подарък.

— Не бих се нарекла „малка“. И не съм мишка — срязва го тя. — Отивай да се веселиш някъде другаде. Още не съм си изпила кафето и ако трябва да се сравнявам с представител на животинското царство, в момента бих избрала пепелянката.

— Хм. Точно като по-малката ми сестра. Бог да е на помощ на бъдещия ѝ съпруг, ако се осмели да ѝ проговори, преди да си е получила сутрешната доза кофеин.

Без да му обръща внимание, Перди отвори хладилника и ахна. Беше пълен с нещо, което би могла да определи само като натрапена храна — храна, която неоправдано е нахлула в нейните територии. Цели два рафта, пълни с моркови, зелен боб, топено сирене, кисело мляко и какви ли не други ужасии.

Нейните оскъдни запаси бяха скупчени в ъгъла на горния рафт. Тя извади парче стар шоколадов кекс и полупразен буркан с черешово сладко, като предпочете да запази малкото останало фъстъчено масло за обяд. Наля си чаша горещо кафе и се облегна на плота.

— Това е най-отвратителното нещо, което съм виждал — обади се Бен, когато тя извади една черешка от буркана и я постави в устата си.

— Значи си водил много затворен живот.

— Не бих казал. — Той се изсмя. — Дори храната показва разликите помежду ни. Аз се отнасям към тялото си като към храм, а ти третираш твоето като салон за залагания. Добре би било да започнеш да подбиращ храната си.

— Разликата между теб и мен — отвърна тя, — се състои в следното: ти смяташ, че парите ти позволяват да командваш всички, а пък аз съм представител на хората, които не се поддават на заплахи.

— Вече започвам да го осъзнавам — сухо рече той.

Перди пресуши чашата и си наля още кафе. С обезпокоителна сигурност чувстваше, че очите му отново я разсъбличат. Ударите на сърцето ѝ се учестиха.

— Винаги ли гримът е първото нещо, за което се грижиш сутрин? И винаги ли се обличаш така, сякаш ще позираш пред фотографите на „Вог“?

— Винаги. — Перди лапна още една черешка. Нелс, Франки и Есмералда обичаха високото им момиче да изглежда добре, всъщност дори бомбастично. Винаги се бе старала да ги радва и това се бе превърнало в свещен дълг.

— Колко жалко — изръмжа той. — Аз пък се надявах... Мислех си, че всичко е в моя чест.

— В твоя чест ли? — Тя едва не се задави с кейка. Вкусът му беше като на картон.

— Ами да — отвърна небрежно той. — Мислех си, че ме подканваш да доведем докрай започнатото снощи.

Перди гневно се втрени в него. Случилото се снощи беше грешка, за момент я бе изненадал. Никога нямаше да се повтори.

— Мечтай си! — каза и се изпъна като струна.

Опита да пренебрегне преминалата по гърба ѝ тръпка. Защото въпреки решителността си, тя добре си спомняше предишната нощ —

помнеше и вкуса на устните му. Но нямаше да повтори грешката си.

Обърна му гръб и с разтреперана ръка поднесе чашата към устните си. Чувстваше се оскърбена и обърквана по някакъв странен и вълнуващ начин.

— Мечтах си и си представях. И после пак и пак. Беше много хубаво. Също както с теб.

Сега стоеше съвсем близо зад нея. Усещаше присъствието му.

— Харесва ми, че косата ти е къса — прошепна той. — Подчертава красотата на шията ти. — С мъчителна нежност плъзна пръсти по тила ѝ. Искаше ѝ се да го спре, но и копнееше ласката да продължи. Сякаш тялото ѝ току-що бе обявило независимост от ума. — И ушите ти. Толкова са нежни. — Пръстите му се насочиха към чувствителната кожа зад ухото ѝ.

После усети допира на устните му. Почувства топлия му дъх и внезапно краката ѝ се подкосиха, в тялото ѝ сякаш се разпръснаха милион искрици.

— Не ми казвай, че не си се облякла така само за да ме изкушиш, няма да ти повярвам. — Погали я по китката. — По такъв начин ли спечели тази змийска гривна? Като награда за добро държание?

Ръцете му застинаха на раменете ѝ и той леко я целуна по тила. Перди се опита да стои неподвижно, но несъзнателно затвори очи и въздъхна.

„Перди! Той си играе с теб по същия начин, по който свири на своето пиано!“ Можеше да се закълне, че е чула разтревожения глас на Есмералда. И въпреки това стоеше напълно неподвижна, в къщата на Есмералда и пренебрегвайки всички обещания, се оставяше да бъде съблазнена. И най-лошото — това ѝ харесваше.

„Перди! — Отново разтревоженият глас на Есмералда. — Съблазняване ли? Какъв срам! Какво би си помислил Нелс? Или Франки? Милион пъти съм ти казвала, детенце! Ще легнеш с мъж, само след като си се омъжила за него, ясно ли е?!“

Реакцията на Перди беше инстинктивна и светкавична. С всички сили изнесе лакът назад, право в твърдите му коремни мускули и стовари пета върху крака му с такава сила, че самата нея я заболя.

С дълбоко удовлетворение чу дълбокото му вдишване. Завъртя се на пети и злобно го погледна.

Лицето му беше леко намръщено, а ръката му разтриваше корема.

— Господи! — възкликна той и озадачено сви вежди. — Наистина удряш здраво. Къде си научила да се биеш така?

Вместо гняв или сарказъм, в очите му видя друго, непознато изражение. Чувстваше отвращение както към него, така и към себе си и го гледаше като разярена тигрица.

— При баща ми, господин Скуайърс. — Спомни си Нелс, едър, храбър, но и уплашен до смърт накрая. — Той беше борец. И тъй като израснах в доста жесток свят, той ме научи да се грижа за себе си.

— Борец? — Бен се усмихна. — О, боже! Професионален борец? От онези горили? — Той я погледна с недоверие.

Това беше типичната реакция, с която се сблъскваше вече толкова години, че я бе намразила. Естествено, човек като Бен Скуайърс би си представил баща ѝ като палячо, смешник или панаирджийски търговец. Как можеше да знае той на каква безгранична нежност и предана любов е способен такъв човек?

— Да! Професионален борец. Сигурно ти се струва ужасно смешно. Той не е следвал в Йейл. Изобщо не е следвал. Не е можел да си го позволи. Изкарваше си хляба както умееше.

— Виж ти! — рече учудено той. — Изведнъж започна да се защитаваш. Какво стана? Толкова ли те обидих?

— В интерес на истината, да. Хора като теб ме дразнят. Харесваше им да си мислят, че не заслужаваме уважение. А не беше така. Моето семейство...

Тя премигна, спомняйки си Франки с неговата идиотска пура и Есмералда, притежателка на безброй фалшиви скъпоценности и истинска смелост. Бен я наблюдаваше толкова отблизо, че ѝ стана неудобно.

— Всички в моето семейство бяха прекрасни хора — успя да каже тя и с мъка преглътна буцата в гърлото си. — Макар да не бяха като теб. Те ме научиха на самоуважение, а също и как да се грижа за себе си. Така че престани да си играеш с мен. Няма да ти бъда коледна играчка. Нито на теб, нито на когото и да било.

Отметна глава, хвана чашата с кафе и се втренчи в него.

— Браво! — язвително каза той и кимна. — Ако си толкова уважавана, защо още стоиш в къщата? Явно е, че пет пари не даваш за

репутацията си, щом позволяваш на някакъв непознат да се нанесе при теб. А е съвсем очевидно, че не полагаш усилия, за да изглеждаш непривлекателна. Какво би могъл да си помисли един беден бостънчанин, освен че сигурно си има работа с леснодостъпна жена?

— Ако ме интересуваше какво мислят хората, да съм се самоубила още преди години. Твоето мнение също не ме интересува, стига да запазиш дебелите си лапи за себе си.

Той тихо се засмя, огледа ръцете си и дългите чувствителни пръсти. Перди си спомни пъргавината и увереността, с които се движеха по пианото.

— О, мои непохватни и безполезни дебели лапи — с престорена тъга въздъхна той. — Добре, Пердита. Ще ги запазя за себе си. Освен ако не бъда специално помолен за противното. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Но щом няма да се любим, това не означава, че трябва да воюваме. Съгласна ли си да преговаряш за мирно съжителство?

Тя любопитно го огледа. Очите му привлякоха погледа ѝ.

— Говоря сериозно — добави той. — Дори бих предложил да си стиснем ръцете. Но, както виждат, не ти предлагам дебелия си лапа. Тя е на сигурно място, пъкната в джоба ми. Но ако желаеш да се ръкуваме и да престанем да воюваме, аз съм съгласен. — Въпреки усмивката, изглежда говореше сериозно.

— Вече никакво хабене на топлата вода — заяви тя. — И никакво използване на кърпата ми.

— Съгласен. Просто забравих, че нямам хавлия. Дори ще я занеса на пране вместо теб.

— И никакво пеене под душа или свирене на пианото, докато спя.

Той кимна.

— Говоря сериозно — насочи пръст към него Перди.

— Ще бъда тих като монах по време на безмълвна молитва.

— Също така ще трябва да престанеш с непрестанните си критики и надменно поведение. — Тя остави чашата, скръсти ръце и вирна брадичка. — А аз ще направя нов коледен венец и ще го поставя на мястото му. Освен това имам намерение да си купя елха. И ако искам, ще се облека в костюм на елф. На тази Коледа ще ми бъде

достатъчно трудно и без да се опитваш да играеш ролята на чичо Скрудж.

Блясъкът в очите му като че ли се изостри, а кривата усмивка замръзна на лицето му. Накрая кимна — бързо и рязко.

— Няма да бъда надменен. В името на Йейл и моята страна, ще се старая поведението да не превъзхожда даденото ми от Бога положение. А по въпроса за Коледа, добре. — Той въздъхна. — Само не прекалявай. Венец? Чудесно. Елха? Добре, щом се налага. Костюм на елф? Не, в никакъв случай. Опитай, моля те... Знаем, че ще ти бъде доста трудно, но опитай да подходиш малко по-скромно към това събитие.

— Добре — рече Перди. Той наистина бе отстъпил.

— Дай си лапата. — Тя протегна ръка. — Още нещо. — Той не й подаде своята. — Отоплението. На теб ти харесва на двацет и пет градуса. Аз предпочитам петнайсет. Предлагам ти да направим компромис и да се спрем на двацет, но през нощта ще го изключваме. Тази сутрин излязох рано и си купих одеяло, така че ще мога да ти върна твоето.

— Ще се съглася... — Тя отдръпна ръка, за да обмисли предложението. — Но само ако обещаеш да обличаш пижама. Не искам някоя сутрин да те срещна по адамов костюм.

— Нямам пижама — засмя се той. — А и ако ме срещнеш по адамов костюм, това може би ще ти помогне по-бързо да се събудиш. Все пак, имам анцуг. Ще си обувам долнището. И всеки от нас ще си мие чиниите. Така вече справедливо ли е?

— Справедливо е. — Тя отново му предложи ръката си.

Този път той я пое и двамата се ръкуваха, съсредоточено и делово.

И сега какво, запита се Перди. Не искаше отново да среща погледа му. В отношенията им бе настъпила някаква промяна и тя беше доволна. Но защо я бе обзела тази необяснима стеснителност?

Не, помисли си тя. Наистина не можеше да му устои. Просто го намираще привлекателен — поне сексуално. За първи път разбираше какво означава понятието сексуална атрактивност. Означаваше предателство спрямо стриктното възпитание на Есмералда. С една дума, неприятности.

Загледа се навън през стъклените врати. Тъмната гора се открояваше на фона на заснежената поляна. Внезапно осъзна, че на войната е сложен край и сега тя наистина живееше заедно с мъж. Какво ли ще си помислят хората?

„Кой се интересува какво си мислят хората? — казваше Есмералда. — Най-важното е да правиш това, което ти намираш за правилно.“

Не бе опитала да избегне битката. Не бе позволила на Бен Скуайърс да я сплани. Бе запазила правата си. Дори го бе накарала да отстъпи. Всичко това беше прекрасно, нали? Да. Нека хората мислят каквото си искат. Есмералда бе права. Но защо тогава се чувстваше така, сякаш по някакъв начин бе направила компромис със себе си?

— Не изглеждаш много щастлива. — Гласът му отново звучеше подигравателно. — Нима не желаеш да бъдем приятели, Перди?

— Приятелите ме наричат Перди — навъсено отвърна тя. Не намираше какво да каже както преди години, когато влизаше в някое ново училище.

Още не смееше да се обърне. Остави чашата и отиде при килера. Взе платнената торбичка с преждите и се върна в дневната, където се настани в позлатения стол. Бен влезе в стаята, седна на столчето пред пианото с лице към нея и отпусна лакти на коленете си.

Перди избра няколко кълбенца прежда и ги сложи в скута си. После взе една от куките и започна да плете.

— Защо си толкова мълчалива, Перди? — попита той. — Или най-после виждам твоята истинска същност?

— Не зная какво да ти кажа. — Тя изпусна една бримка. — Нали вече няма за какво да спорим. И моля те, не ме гледай. Изнервяш ме. Защо не посвириш малко? Или пък нещо друго.

— Говориш така, сякаш си водила доста битки през живота си.

Отказа да го погледне. Да, помисли. Двете с Есмералда бяха водили доста битки — за да спечелят уважение, за да преодолеят трудностите, за да вдъхнат сила на своите мъже.

— Какво плетеш? — попита той, без да сваля поглед от нея. — Зимно бельо ли?

— Правя украшения за елхата. — Пропусна още една бримка. — Украшенията са в Индиана заедно с всичко останало.

А складът там, както любезно ѝ бе напомнено, щеше да струва доста пари. Нямаше представа кога Сам ще успее да уреди въпроса за земята. Напоследък при всяко свое обаждане получаваше отговор, че нещата още не са се оправили.

— Коя е Есмералда?

— Жената, която ме отгледа. — Не желаше да му разказва за нея. Не ѝ се вярваше той да прояви повече разбиране по отношение на Есмералда и Франки, отколкото бе проявил към Нелс. — Ти защо не обичаш Коледа? — Започна да плете с бясна скорост. — Заради универсалния магазин ли? Знам, че си собственик на магазин. Господин Смол ми каза.

— Изикиъл Смол ли? — Бен се изсмя. — Още ли е тук това старо кречетало? Всъщност да, магазинът е една от причините. Превръща се в истинска лудница преди всяка Коледа. Сградата е единайсететажна. Десет етажа за магазина и мансарда за мен. Знаеш ли какво е да имаш под себе си десет етажа, претъпкани с коледни стоки? Започваш да сънуваш кошмари.

— Заради касите, които всеки път пеят „Джингъл Белс“ ли? Би трябвало да ти харесва. А също и на останалите акционери.

Той нетърпеливо изсумтя и Перди крадешком го погледна. Изглеждаше разстроен.

— На акционерите наистина им харесва. Повечето от тях са ми роднини, за съжаление. Харесва им да гледат как коледните им чорапи се пълнят с коледни приходи, докато аз се опитвам да управлявам цирк с десет ринга. Напиращи купувачи, мърморещи управители, изкуфели чиновници и тройна охрана заради радостните банди от празнични крадци, джебчии, та дори и ексхибиционисти. Господи!

— Ексхибиционисти ли? — невярващо попита Перди.

— Аха — кисело отвърна той. — Ексхибиционисти. Има един, когото наричаме Крис Крингъл. Всяка година успява да се вмъкне в дамската тоалетна, да притисне в ъгъла поне няколко жени, да разтвори палтото, да си свали гащите и да изреве: „Хо, хо, хо, дамички! Вижте какво ви е донесъл Дядо Коледа!“.

— Това е ужасно! — Перди едва сдържаше смеха си.

— Смешно ли ти е? Няма да ти е толкова весело, ако ти се беше налагало да се боричкаш с него, докато тича през женските щандове.

— И ти го направи?

— Случайно минавах оттам. Скромно ще добавя, че също така случайно бях полузащитник във футболния отбор на Йейл.

— Без съмнение в един от най-успешните сезони.

— Не. Най-лошият сезон в цялата история на училището. Пък и екхибиционистът не беше толкова труден за хващане. Панталоните му непрекъснато се смъкваха.

— Не можеш да твърдиш, че е отегчително — усмихна се Перди.

— О, не. Не може да се каже, че е отегчително. „Тойнбийз“ е лъскав и снобски магазин, но по това време на годината определено не е скучен.

— Разкажи ми още. — Усещаше, че той мрази коледната лудост, от която биваше обхванат този огромен магазин, но изглежда бе успял някак да я приеме. Не беше човек, който би отстъпил пред предизвикателство.

Той сви рамене и с пренебрежение ѝ заразказва за сцените на изнервените аранжьорки, за побеснелите инженери, които се опитват да поддържат в изправност претоварените ескалатори и за светлинната украса, изгоряла едновременно на две хиляди коледни дървета. Разказа ѝ също за дядомразовците, изпохапани и подмокрани от изплашени деца, за изгубените деца, за манака, който се обажда по телефона и сипе бомбени заплахи.

Перди реши, че това наистина не е най-подходящият начин за прекарване на празниците.

— И винаги има няколко истерични припадъка. Плюс нещастните случаи. И хората, на които им прилошава. И по един злополучен инфаркт — заключи той.

— Инфаркт ли? — Тя го погледна. Тонът му се бе променил, вече не беше подигравателен.

— Тълпите. Блъсканицата. Горещината. О, да, поне два инфаркта. Но, изглежда, винаги само един свършва зле. През десетте години, прекарани в „Тойнбийз“, успях да спася няколко души. Но миналата година изгубих един човек. Мъжът припадна точно на щанда за коледни украшения. Стигнах при него много преди линейката. Опитах всичко, включително масаж на сърцето. Безуспешно. Когато линейката най-после пристигна, вече знаех, че съм го изгубил. Винаги е ужасно да изгубиш пациент. Може би това е една от причините за тазгодишното ми бягство.

— Не разбирам — намръщи се Перди и спря да плете. — Как така си изгубил пациент? Говориш като лекар.

— Бях лекар. Почти — погледна я той някак разсеяно.

— Но...

— Не. Това е дълга история, за която не ми се говори. — Стана и се загледа през прозореца.

Лекар, помисли си тя и го огледа. Бил е лекар? Защо тогава се занимава с магазини? Отново се запита защо той е тук, защо бе решил, че желае точно тази къща, защо толкова често се вглеждаше в планината.

— Да сменим темата, Перди. А можеш и да се преоблечеш, бих искал да се поразходим. Струва ми се, че скоро ще завали и известно време няма да имаме подобна възможност.

Без да възрази, тя прибра плетката в торбичката. Но не стана. Наблюдаваше го как отново стои, загледан в планината, сякаш в нея се криеше някаква тайна, която би му се разкрила, ако се взираше достатъчно дълго и внимателно.

— Бен? — Гласът ѝ бе по-нежен от обикновено. — Защо пожела точно тази къща? Моята къща?

— Много просто — отвърна той след кратко мълчание. — Заради гледката. Някога прекарвах доста време в тази планина. Заедно с чичо ми. Чичо Бен. Уважаваният от всички градски лекар. Искях да стана като него, когато порасна. По онова време бях чудесен човек, Перди. — Той цинично вдигна вежди. — Ако искаш, вярвай. Дори бях щастлив. Върнах се, за да опозная отново тази планина, да се опитам да осъзная всичко, което се случи оттогава. Защото вече не съм добър човек. Сама се убеди в това. Никак не съм добър.

За момент погледите им се срещнаха. После тя нервно се изправи и отиде да се преоблече.

Какво ли му се бе случило? Какво се криеше зад тези студени и непроницаеми черни очи? Дали и той като нея прикриваше чувствата си? А може би дори много по-ревностно от нея?

ПЕТА ГЛАВА

— Какво е това? — подигравателно попита Бен. — Опитомен лос или Баскервилското куче?

Бъмър тичаше към тях с изплезен език и весело размахваше опашка.

— Това е Бъмър. Той е неразделна част от къщата. — Перди се наведе и погали кучето по гърба.

— Наистина къща с всичко необходимо в нея. — Бен се загърна с якето си. — Дори жена и куче. А може би, когато си заминеш, ще трябва аз да храня това нещо?

Тя се изправи и закричи напред. „Когато си заминеш.“ За момент бе спряла да мисли за заминаването си. Споменаването му ѝ причини странна болка.

— Предполагам — каза безгрижно, загледана в кучето.

Когато стигнаха до езерото, Бъмър веднага се плъзна по леда и падна. Перди се засмя, а Бен се намръщи и му подсвири.

— Този лед не е толкова дебел, колкото изглежда. Затова и никой не се пързала. Трябва му поне още една седмица.

Перди потрепери, не само заради мисълта за тъмната студена вода под леда. Леденият вятър като че ли се бе усилил и лицето я болеше от студа.

— На кого ли принадлежи всичко това? — С широк жест тя обхвана езерото, гората и планината.

— На селото. И по-точно, на децата в него. Някога принадлежеше на чичо ми. Той го завеща... Струва ми се, че мога дори да ти цитирам: „Да остане за вечни времена, недокоснато, за децата на Мортимърфорд, щата Ню Хампшир, както и за всички, които обичат красотата на природата“.

— Та това е прекрасно! — развълнувано възкликна Перди.

— Останалите ми роднини не споделяха това мнение. — Той се засмя и пъкна ръце в джобовете си. — Помислиха, че се е побъркал. Земята тук е много удобна за застрояване, особено тази част, която се

намира близо до Манчестър. Опитаха се да обжалват завещанието. Естествено, безуспешно. Най-вече, защото юридическата част бе възложена на Алджи.

— Не обичаш много семейството си, нали?

— О, харесвам ги — промърмори той. — Особено най-малката ми сестра. Очарователна е, макар че е много разглезена и обича да си пъха носа навсякъде. А що се отнася до другите, според тях аз съм особняк, точно както чичо Бен. — Кимна към планината, където бе живял чичо му. — Всъщност би трябвало да кажа, че съм бил особняк — поправи се той. — Ценностите ми бяха съвсем различни от техните. Не давах пет пари за нещата, над които те трепереха, като положението във висшето общество например. Но понастоящем точно аз съм опорният стълб на техните безценни богатства. Преди време майка ми се кълнеше, че в болницата са подменили бебето ѝ. Брат ми се опитваше да ме убеди, че съм осиновен. Но аз знаех, че това не е истина и му отговарях с: „Чудесно! Пък и кой ли би пожелал да ти бъде роднина?“.

— Е... Братско съперничество. — Тя се усмихна.

— „Съперничество“ е много меко казано. Господи, каква двойка бяхме само! Но за мъртвите или добро, или нищо... Нали така? — Той се намръщи. Продължи мълчаливо напред, сякаш мислите му бяха далеч оттук.

За мъртвите, помисли тя. Бе споменал само сестрите си. Нима брат му беше мъртъв? Затова ли говореше за него с такава горчивина?

Стигнаха до завой на пътеката и внезапно ги връхлетя силен вятър. Бен се сепна и я погледна така, сякаш присъствието ѝ го бе изненадало. Тя спокойно отвърна на погледа му.

— Ами ти? — попита той. — Разкажи ми за твоето семейство. Къде са те сега?

Перди извърна лице с надеждата, че е успяла да скрие изпълнените очите ѝ сълзи.

— Няма ги — каза.

— И ти липсват. — Това беше твърдение, а не въпрос.

Мъжът протегна ръка и повдигна лицето ѝ към своето. В този момент тя усети някаква връзка помежду им и осъзна, че нещо в отношенията им отново се е променило. Беше сигурна в това.

За момент останаха вгледани един в друг, без да обръщат внимание на студа.

— Колко сме различни, Перди — каза той накрая. Но от тона му не можеше да се разбере дали се радва на тази разлика, или я осъжда.

Нещо се случва, объркано помисли тя. Нещо, което не разбирам. Какво?

— Най-добре да се връщаме — каза Бен и плъзна поглед по тъмните дървета. — Усилва се.

Тя кимна, разбрала, че думите му се отнасят не само за вятъра.

Обратния път извървяха мълчаливо. Бъмър ги настигна, вдигайки снежни облаци с лапите си, а после мина напред.

Дългият следобед премина в почти нереално домашна атмосфера. Перди седеше на позлатения стол и плетеше малки бели ангелчета и камбанки, а Бен лежеше пред огъня и четеше книга с разкази, подложил вълчия си кожух под главата.

На два пъти се изправи и след кратко протягане, свири на пианото някакви мрачни класически откъси, които Перди не можа да разпознае.

Тя тайно наблюдаваше как силните му ръце се плъзгат по клавишите. Наистина имаше ръце на музикант или хирург — сигурни, силни и чувствителни.

Свиреше по памет — нещо, което едновременно я впечатли и потисна. По този начин отново проличаваше неговият произход, както и културата, образованието... Изобщо всички тези неща, които липсваха при нея. Спомни си какво ѝ бе казал. Наистина бяха различни.

Тръсна глава, сякаш за да прогони мислите. Би трябвало да се безпокои за съвсем други неща — за спорните земи, за своя магазин, за мебелите...

Но вместо това, мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Бен. Защо, при положение, че е искал да стане лекар, сега ръководеше „Тойнбийз“? Защо помръкна така при спомена за брат си? Бе загатнал, че той е мъртъв. Дали неговата смърт имаше нещо общо със загадъчното му поведение? От друга страна, присъствието му все още

й въздействаше. През тялото ѝ преминаваха вълни на срамежливост и безпокойство.

Вятърът се усили и започна да вие в стрехите. Перди продължи да плете, необяснимо защо доволна от присъствието на Бен. Това чувство не я напусна чак до вечерта. Днес беше нейният свободен ден и тя се чувстваше прекрасно, загърната в неоснователното си чувство за благополучие. Точно довършваше дълга гирлянда, когато от мазето долетя зловещ грохот.

Прозвуча така, сякаш някакъв гигант е започнал да си прави гаргара, а след това неочаквано се е задавил. Чу се задъхване, а после крякащ звук, последван от стържещ механичен писък. През къщата премина тръпка, а после всичко утихна — с изключение на воя на вятъра и припукването на дървата в камината.

— Какво беше това? — Перди уплашено го погледна.

Бен навъсено отмести поглед от книгата и вдигна глава.

— Пещта, струва ми се.

— Какво пещта? Да не би да е родила?

— Не зная. — Пъргаво се изправи и с мрачно изражение се насочи към стълбите. Перди неуверено го последва. От фалшивото ѝ чувство за сигурност не бе останала и следа.

Долу Бен се приведе над корпуса на големия метален резервоар. Провери някакъв превключвател. Намръщи се. Провери нивото на горивото. Пак се намръщи. Удари силно една тръба с дланта си. Посипаха се сажди. Той изруга.

— Какво има? — попита Перди. Чудеше се дали тази тайнствена инсталация не се кани да експлодира.

— Тази твоя пещ — каза той през зъби, — не е родила. Точно обратното. Току-що е умряла. Свършено е с нея.

— Свършено ли? — Потисканото до този момент напрежение се втурна към повърхността.

Защо беше толкова обезпокоен? Защо не се опиташе да я поправи? Винаги, когато нещо се повредеше, Франки и Нелс го поправяха сами.

— Ами оправи я, какво чакаш? Нали си мъж.

— Благодаря ти за ценната информация — сухо рече той. — Бих могъл да ти оправя ръката, ако си я счупиш. Бих могъл и да ти дам

съвет, ако решиш да играеш на борсата. Но печта е друга работа. Ще трябва да извикаш някого.

— Да викам майстор!?! — смаяно възкликна тя. — По това време? В събота? — Отчаяно си представи как ще трябва да се прости и с малкото си останали пари.

Внезапно си припомни това, за което цял ден бе успявала да не мисли. Бе затънала до гуша в неприятности, и то заради Бен. Колко глупаво от нейна страна да чувства топлота към него! Завъртя се на пети и заизкачва стълбите, за да се обади на сервизната служба.

— Как е възможно човек да завърши Йейл, а пък да не може да поправи една печ? — мрачно промърмори по пътя. Наистина ѝ се струваше невероятно.

— Може би си права — дочу зад гърба си. — Ще го обсъдя с декана.

Перди седна на пода в дневната и заразгръща телефонния указател. Бен любопитно я наблюдаваше, облегнат на камината.

— Ти изчисти ли печта? Провери ли я, преди да започнеш да я ползваш?

Да я почисти ли? Зачуди се как ли се почистват такива пещи. Може би с четка от пера за бърсане на прах? Или с парцал? Ядно тръсна глава.

— Перди, ще трябва да разбереш, че заедно с предимствата, притежаването на жилище носи и съответните отговорности. Как е възможно да не изчистиш печта!

Опита се да не му обръща внимание.

— Не — каза секретарката на първата служба за услуги. В момента техният специалист водел неравна борба с отоплителната система на цяла зала за боулинг.

— Не — отвърна ядосаният глас на втория майстор. Беше болен от върлуващият в момента грип и се интересуваше единствено от лекарството, което би могло да спре убийственото му главоболие.

— Може би — неохотно рече третият специалист.

— Но трябва да дойдете още тази вечер — умолително каза Перди. — Къщата вече започна да изстива.

— Съжалявам, имам клиенти преди вас — величествено отвърна той. — Обадете се и на другите служби. Ще дойда, когато се освободя.

Може би утре, ако имате късмет, или вдругиден. Ако не ви харесва, потърсете някой друг.

Перди търпеливо и едва ли не с благодарност му обеща да чака. После затвори телефона и го удари с юмрук.

— Янки! Пещи! Никога не съм срещала по-груби хора. Как ми се иска вече да бях в Кловърдейл!

Бен, все още облегнат на камината, ѝ се усмихна.

— Не сме груби, Перди. Просто откровени и прями. А в Кловърдейл също има пещи за отопление. И както навсякъде, те също се повреждат.

Тя се намести гневно в ъгъла, изпъна крака и скръсти ръце. Проблемите ѝ като че ли отново бяха решили да се върнат.

— Можеш да запазиш за себе си всичката им прямота и откровеност — безизразно отвърна тя. — Ако бях в Кловърдейл, пещта сега щеше да бъде твой проблем.

— Не, нямаше. — Той спокойно се облегна на стената. — По това време аз все още щях да бъда наемател, а ти — собственик. Отговорността за всички ремонти би паднала върху теб. Дори ако покривът пропаднеше или стените се срутеха.

— Не е честно — възрази тя. — Ако пещта се бе повредила по време на престоя ти в къщата, проблемът щеше да бъде твой.

— Перди, Перди. — Той поклати глава и обхвана колене. Изглеждаше учуден и като че ли отвратен. — Не разбираш и половината от това, което си подписала, нали? Продавачият винаги поема отговорност за ремонтите. Понякога дори след сключването на сделката. Зависи от договора.

Не му отговори. Развалянето на пещта изглежда беше последният от серия удари, чиято цел бе не само да я лиши от търпение, но и да пречупи духа ѝ. Бен продължаваше да я гледа втренчено и тя почувства как забравената ѝ враждебност се надига отново.

— Перди — обади се той след малко, — разкажи ми как стоят нещата в Индиана. С какво смяташ да се занимаваш? И добре ли си проверила всичко?

— Смятам да купя магазин за платове — несигурно рече тя. — И не се безпокой. Зная какво правя.

Запита се дали наистина е така и отговорът още повече ѝ развали настроението. Естествено, не можеше да признае на Бен, че е била в Кловърдейл само веднъж, а магазина дори не е виждала.

— Проучила ли си възможностите? Искам да кажа, проучила ли си ги внимателно? Намерила ли си специалист, който да провери електроинсталацията, водопроводната система и всичко останало? Проверила ли си как стоят нещата с инвентара и мебелите? Проверила ли си счетоводните книги? Предполагам, умееш да водиш счетоводство, нали?

Тя стисна устни. Естествено, не бе направила нито едно от тези неща. Естествено, и понятие си нямаше от счетоводство. Притежаваше само усет към платовете и способност да им намира подходящо приложение. По отношение на бизнеса не знаеше почти нищо. Въпросите на Бен я накараха да се почувства като мечтателка.

— Не казваш? — Той се изсмя. — Хайде, хайде. Повредените пещи, дефектните тръби и дори спорните земи са неразделна част от всекидневието на собственика. Представи си, че ти се наложи да се оправяш със структура като „Тойнбийз“ например. Бързо ще се научиш да очакваш подобни неприятности.

— В Кловърдейл ще се справя идеално — настоя тя, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като молитва.

— Когато поех ръководството на „Тойнбийз“, ми се струваше, че съм попаднал в ада, Перди. Десет милиона неприятни проблема се стовариха върху ми, заедно с крещящата нужда да бъдат решени едновременно. Не бях подготвен, но нали все пак бях израснал сред всичко това. А ти сигурна ли си, че познаваш проблемите, с които ти предстои да се сблъскаш?

— Казах ти, че зная какво правя — неспокойно отвърна тя. Колкото повече въпроси ѝ задаваше, толкова по-детински изглеждаха мечтите ѝ. Искаше ѝ се да престане да я гледа по този начин. В къщата вече започваше да става студено.

Кловърдейл. Само да стигнеше дотам и всичко щеше да се оправи. Нямахе никакво съмнение. Тя потрепери.

— Да ти дам ли кожата? Ще те стопли повече от каквото и да било друго. Е, почти...

Обърна се към него и от погледа ѝ стана ясно, че знае какво означава това „каквото и да било друго“, а също и че то не я

интересува. Но загриженото му изражение я изненада и смути.

Той стана и ѝ донесе кожата. Перди се загърна, а Бен седна отново на мястото пред камината.

— И все пак защо Кловърдейл? — попита. — Какво толкова има в него? Не приличаш на провинциално момиче. Какво, освен магазина, те привлича в този град?

Не желаше да му отговаря. Щеше да прозвучи глупаво.

— Перди? На теб говоря. — Гласът му беше тих, но настойчив.

— Ох, остави този Кловърдейл — нещастно рече тя, заслушана във виелицата. Нямаше право да я пита. И освен това никога нямаше да разбере как мечтата за Кловърдейл ѝ бе помогнала да преодолее болката от загубата на Нелс и Есмералда.

Той стана и хвърли още дърва в огъня. Перди потрепери и опита да се загърне по-добре.

— Няма да стане — обади се Бен.

Думите му я смразиха. В гърдите ѝ се надигна необясним страх.

— Огънят няма да помогне. Дървата не горят добре. А и са съвсем малко. Бих могъл да изляза за още, но те ще бъдат мокри. Проклет сняг!

— Защо просто не хвърлиш малко пари в огъня? — раздражено каза Перди. — Богат си. Имаш достатъчно пари, за да накараш адвокатите си да ме преследват до края на живота ми. Защо не хвърлиш няколко хиляди в пламъците?

— Повечето жени ме харесват заради парите ми. — Той се засмя и я погледна. — Ти си първата, която обръща богатството ми срещу мен. И нямам намерение да те преследвам. Спорната земя е наистина объркана работа. Трябва да бъде изяснена. Това, скъпа моя, е просто бизнес, нищо повече.

— Сам каза, че спорната земя никога не е създавала проблеми — възрази тя. — Досега никой не е вдигал шум около нея.

— Единствено защото това е малко село, в което всички си вярват безрезервно. — Той студено се усмихна. — А се страхувам, че погледнат като цяло, светът е значително по-жесток. И много повзискателен по отношение на юридическите подробности.

— И аз наистина трябва да поема ремонта на пещта, така ли? — въздъхна тя. — Сигурен ли си?

— Пише го в договора, който си подписала. — Той също въздъхна. — Отново бизнес. Започвам да мисля, че не разбираш абсолютно нищо от тези работи.

— Но ми е напълно ясно, че скоро ще замръзнем тук — ядосано рече тя. — Какво предлагаш?

— Не зная. Може би ще поседея още малко, за да погледам как посиняваш. Изглежда ти е страшно студено. Сигурно страдаш от анемия. Трябва да взимаш таблетки с желязо.

— Кръвта ми си е съвсем наред. — Отново потрепери. — И стига с тези шегички. Какво ще правим?

— Много просто. Лягаме си. Вече минава десет. Така че защо не си навлечеш пижамката и да се мушваме под юргана.

— Ние? — Очите ѝ се разшириха от гняв и учудване. — Какво искаш да кажеш с това „ние“? Обеща ми да не...

— Обещах ти да не правя опити да те съблазнявам. Освен ако не получа специална покана. Ще се държа като истински джентълмен, така, както съм възпитан. И най-консервативните жители на Бостън биха аплодирали самообладанието ми. Пък и нямаме избор. Всеки от нас притежава нещо, което другият желае. Ти имаш легло. Но аз имам нещо друго, което ти много силно би пожелала. Любопитна ли си да научиш какво?

— Не — заяви Перди, сигурна, че е разбрала намека.

— Това, което притежавам, е точно нещото, за което ти ще мечтаеш, за което страстно ще копнееш и съвсем скоро ще заобичаш. Нещо, което ще ти донесе пълно удовлетворение. Електрическо одеяло.

— Откъде си взел електрическо одеяло? — подозрително попита тя.

— Казах ти вече, тази сутрин пазарувах.

Електрическо одеяло, помисли тя и потрепери от студ. Електрическо одеяло. Бавно издиша и се вгледа в бялото облаче на дъха си.

— Дори ще си обуя долнището на анцуга — каза той. — Няма да те докосна. Ще бъда идеалният джентълмен. Въпреки че се забавлявам много повече, когато не се държа като джентълмен.

— Ако си чак такъв джентълмен — сръза го тя, — защо просто не ми оставиш одеялото? Ти можеш да преспиш в някой мотел.

— Никой от нас не може да отиде в мотел. Сега е Коледа. А тук има ски писти. Всички мотели в околността са претърпкани. Ако проявиш здрав разум, ще можем да споделим одеялото, а също и малкото си телесна топлина. Така че защо не си легнем и да се стоплим? Преди да си се разтреперила още повече.

— Обещай ми, че...

— Вече обещах. Господи... Виж какво, ти вече ми нанесе три почти смъртоносни удара: в ръката, в корема и крака. Не съм мазохист. А сега се пригответи за лягане. Аз ще затопля одеялото.

Това е лудост, мислеше тя, докато си миеше лицето в студената баня. Босите ѝ крака подскачаха по ледения под, а тялото ѝ буквално се тресеше, за да отпъди студа. Свали си лещите и облече най-дебелата нощница. А също и най-скромната — дълга до глезените, с тясно деколте и огромни ръкави. Сложи си очилата и се запъти към спалнята. Нима наистина правеше това? За момент спря и се зачуди дали да не избяга във виелицата и да почука като босоного сираче на вратата на Сам и Ема Пъкит.

— Ще си лягаш ли, или не? — долетя през вратата гласът на Бен.

— Първо изгаси лампата.

— По дяволите, Перди, и преди съм виждал жена по нощница. Както и жени без нощници. Хайде! Вече ти казах, че ще се държа прилично.

— Изгаси! — нареди тя. — Никой не може да ме вижда без грим! — Или с очила, добави тя наум и ги свали.

Чу как той изруга и стана от леглото. Светлината угасна. Тя влезе в тъмната стая и опипом приближи до отметнатите завивки.

Нима наистина правя това, запита се отново. Но после ръката ѝ докосна електрическото одеяло, чиято топлина ѝ се стори като полъх от рая. Тя се вмъкна в леглото и се омота в завивките като животинче, което търси подслон.

— Перди! Издърпа ми всичките одеяла! — Гласът му прозвуча обезпокоително близо до ухото ѝ. — Омотала си се като какавида.

Сърцето ѝ бясно заби и тя се вцепени. Опита да лежи неподвижно и да позволи на топлината да проникне в треперещите ѝ крайници. Чувстваше близостта на стройното му тяло и внезапно се сети, че в средата на матрака има вдлъбнатина, към която двамата неминуемо щяха да пропадат през цялата нощ.

Опита да се настани удобно на възможно най-голямо разстояние от Бен. Той въздъхна и също направи опит да се отдръпне. Въпреки всичко, само след секунди и двамата отново се озоваха в центъра на вдлъбнатината. Опитаха да допрат гърбовете си, но скоро пак се озоваха един срещу друг.

Нощницата ѝ се бе вдигнала почти до кръста, а между бедрата си чувстваше коляното му.

— Веднага махни крака си! — ужасено прошепна тя, смутена от тръпките, породени от докосването му.

— Не е лесно при толкова много крака — измърмори той и в опита си да се дръпне се подпря на ръката ѝ. — Опитай за момент да останеш неподвижна, защото иначе ще се омотаем като мумии.

Кракът му помръдна, но само за да се премести по-нагоре. Той задърпа плата на нощницата ѝ, за да я размотае, а докосванията му събудиха странен трепет в тялото ѝ. Отново дръпна и тя се прилепи към него, а гърдите ѝ докоснаха неговите.

— О! — възкликна тя. Усещанията ѝ започваха да стават все по-странни.

— Извинявай. А! Ето, мисля, че го намерих. — Почувства ръцете му на бедрата си, а коляното му се дръпна. Внезапно усети краката си студени и незащитени.

— Виж какво — обади се тя, докато се опитваше да изкачи наклона на леглото, — така няма да стане.

— Ще стане — възрази той. — Имам голям опит и зная какво може да се направи. — Повдигна се на лакът и започна да оправя одеялата. — Слушай сега. Ще опитаме лъжиците.

— Лъжици ли? — Тя смаяно примига. — Какво общо имат приборите с всичко това?

За момент той остана мълчаливо приведен над тялото ѝ. Перди долавяше топлината, която се излъчваше от него.

— Гледай ти! — прошепна Бен. — Още един пропуск в твоите познания. И то много интересен пропуск.

Защо гласът му може да звучи така нежно, по дяволите, чудеше се тя. Защо изпитваше толкова силно желание да се обърне към него, да прекрати тази борба срещу възможността да докосне и да бъде докосната?

— Лъжиците, драга, е име на едно много удобно за спане положение. Независимо от желанието си, и двамата рано или късно ще се срещнем в средата на леглото. Така че обърни се с гръб към мен. А сега ми позволи да наместя тялото си спрямо твоето така, сякаш сме две лъжици, които почиват в чекмедже.

Перди почувства как тялото му се долепи до нейното. Гърдите му опираха в гърба ѝ, слабините му докосваха нейните бедра, а стройните му крака лежаха зад нейните. Изглежда си пасваха идеално.

— Сега ще трябва да се примириш с още нещо — добави той. — Ще трябва да те обгърна с ръка. Ето така.

Топлата му ръка нежно прегърна тялото ѝ и като я притисна към неговото, спокойно се отпусна на талията ѝ.

— Готово. Сега опитай да лежиш неподвижно. И да заспиш. — Перди усети дъха му в косата си. Чувстваше се толкова напрегната, че не можеше и да помисли за сън.

— Ш-ш-шт, отпусни се. Като обтегната пружина си. Уверявам те, на мен ми е значително по-трудно. Но ще си удържа обещанието. Лека ноц.

— Лека ноц — тихо отвърна тя. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Но Бен удържа думата си. След малко Перди усети как мускулите му се отпуснаха и натежаха, а дишането му стана спокойно и равномерно.

Това би трябвало да я накара да почувства облекчение, но вместо това усещаше странно разочарование. Сигурно наистина не е трудно да ѝ се устои. Но нали точно това бе пожелала — да я остави на мира.

Мина доста време, преди и нейните мускули да се отпуснат и тя да потъне в сън, сгушена в прегръдките му.

Преди да заспи, постави ръката си върху неговата. Притисна я към себе си, подчинявайки се на някакъв странен импулс. Той въздъхна и сплете пръсти с нейните. Почувствала се защитена, Перди заспа и засънува, че е отново шестнайсетгодишна и преминава през Кловърдейл...

Само че градът не беше същият. Изглеждаше както всеки друг град от Средния Запад. Приличаше на хиляди други градове. Не беше дом. Тя уплашено се заозърта с надежда да намери Нелс, Франки и Есмералда. Нямаше ги. Внезапно се почувства изоставена, самотна и

предадена. Размърда се и изстена в съня си. Ръката на Бен стегна прегръдката си. Топли устни докоснаха шията ѝ.

— Ш-ш-шт. Няма нищо. Тук съм — промърмори той.

Перди въздъхна и отново се унесе, притисната към топлото му тяло. Отново се върна в кадифената мъгла на сънищата си с мисълта, че е у дома. Вече съм си у дома, повтори си.

Събуди се още веднъж, когато той промърмори нещо в съня си. Стреснато примига, а после остави дрямката отново да затвори очите ѝ. На нея ли бе проговорил? Тогава отново чу думата, която той изговори в съня си с отпаднал и нещастен глас.

Беше име на жена.

Но не беше нейното име.

ШЕСТА ГЛАВА

Перди приключи с грима и се вгледа в отражението си, търсейки някакви признаци на морален упадък.

Бледно отражение с притеснен вид отвърна на погледа ѝ.

Първо се съгласи да живееш с този мъж, като че ли казваше то. А сега и легна с него. Нещо повече — това ти хареса! Срам! А някога беше толкова добро момиче!

— Не съм направила нищо нередно — неубедително му отвърна тя. Зачуди се какво ли щеше да си помисли Бен. Как щеше да постъпи? И как трябваше да се държи с мъж, в чиито прегръдки бе прекарала нощта? Нямахше представа.

А какво щеше да прави със собствените си чувства? Спомни си как в просъница почти ядосано бе споменал някакво женско име. Какво беше то? Шарън? Шийла? Шърли? Чувстваше се обезпокоена. Да, бе прекарала нощта в прегръдките му, но той бе мислил за друга.

Сложи си широк бял колан, с който пристегна дългия златист пуловер с широки ръкави. Бе обула черни панталони и мокасина. Спомни си девиза на Есмералда: „Когато се чувстваш несигурен — действай смело!“.

Разтреперана от студ, наметна стара пелерина от кафява заешка кожа. Вече беше готова за действие.

Тръгна надолу по стълбите и чу как телефонът иззвъня. Бен вдигна слушалката. Перди с надежда предположи, че се обажда Сам, за да я измъкне най-накрая от тази бъркотия. Но когато чу гласа на Бен, замръзна с ръка на парапета.

— Виж, мила, казах на Алджи да не дава този номер на всеки срещнат. Зная, че не може да устои на твоя забележителен чар, но не желая да ми се обаждат тук.

Перди се вцепени. Кого наричаше „мила“ и кой имаше такъв забележителен чар?

— Да, Черил — въздъхна Бен. — Добре съм. Разбира се, че съм сам. Казах, че се чувствам добре. Просто се налага да остана сам.

Черил, помисли Перди. Това ли беше името, което бе казал в съня си? И как лъжеше! Изобщо не беше сам. Току-що бе прекарал нощта в леглото ѝ.

— Черил — изстена той, — за сватбата ти давам пълна свобода. Вече ти казах, не пести парите. Разноските са за моя сметка. Естествено, че няма да пристигна в последната минута. Ще дойда навреме. Черил... казах ти вече... просто трябва да остана сам за известно време.

Сватба ли? На Перди ѝ прилоша. Значи щеше да се жени? Затова ли бе дошъл съвсем сам в Ню Хампшир? За последна любовна авантюра преди сватбата?

— Да, Черил — отпаднало рече той. — Струва ми се, че ще изглеждаш великолепно в бяла коприна. Не, не мисля, че орхидеите са безвкусица. Да, Средиземноморието би било чудесно за медения месец. Да, по дяволите, добре съм. Но не ми се обаждай повече, чу ли? Чудесно, мила. Да, да, знам. И аз те обичам.

Сватба, орхидеи и меден месец в Средиземноморието, гневно си помисли Перди. А също така бе казал „обичам те“. Но предстоящата сватба изобщо не му пречеше да флиртува, подлецът му с подлец! Почти ѝ стана жал за Черил, която сигурно молеше за уверенията му.

Чу как той се сбогува, затвори телефона и мина в кухнята. Перди слезе по стълбите и също отиде в кухнята, за да си направи кафе. Чувстваше се разочарована и ядосана, а после я обзе отвращение заради факта, че изобщо се интересува от него. Кой мъж би изоставил точно по Коледа жената, която обича, като в същото време безцеремонно се опитва да съблазни първото момиче, изпречило се на пътя му?

Бен стоеше до кухненския плот и ядеше бъркани яйца и салата от картонена чиния. Бе облякъл палтото си върху дебелия червен пуловер. Черните му очи я огледаха със собственически интерес.

— Добро утро, Перди — каза. — Изглеждаш като че ли идваш от Сибир. Добре ли спа?

— Спала съм и по-добре — студено отвърна тя, докато пълнеше чайника с вода.

— Знаеш ли, тази сутрин лежах до теб и те гледах как спиш. Изглеждаше толкова невинна. Като малко момиченце. Изобщо не

приличаше на войнствена принцеса от дивите степи на Русия. И знаеш ли, никак не ми се вярва да си имала по-добри нощи. Не е ли така?

— Моите нощи не са твоя работа. — Тя неуверено скръсти ръце. — А ти си страшно хладнокръвен. Чух телефонния ти разговор. Беше прав. Наистина не си добър човек.

— Ти също си страшно хладнокръвна... подслушвачка, искам да кажа. Какво ще кажеш за себе си? Че въпреки всичко си добро момиче ли?

Тя усети погледа му върху гърба си и прокле наум неустоимия му сексуален магнетизъм.

— Или играеш някаква роля, Перди — студено продължи той, — или си най-съвършената драка, която съм срещал. И в двата случая е добре да знаеш, че си играеш с динамит.

Думите му я засегнаха. Значи смяташе, че е заядлива? Вярно, че прикриваше несигурността си с грубовата фасада, но никога не би флиртувала с мъж, ако преди това е обещала на друг да се омъжи за него. Ценеше лоялността повече от всичко. Обърна се и го погледна.

— А може би ти самият си играеш с динамит — каза с нисък, почти мъркащ глас. — Мога да ти демонстрирам доста опасни фойерверки. Така че внимавай. — Обърна му гръб и взе буркана с нескафе.

— Ето! — Той удари с длан по плота. — Точно това имах предвид. Как да приемам думите ти? Като предупреждение или като покана?

— Като действителен факт. Изводите си направи сам. Нали си учил в Йейл.

— Знаеш ли какво трябва да сторя с теб? — Гласът му прозвуча напрегнато.

Внезапната заплаха едновременно я уплаши и развълнува, но гневът ѝ бе по-силен и от двете.

— Да! Да ме оставиш на мира, както обеща. Твърде заета съм, за да се присъединя към ятото Жулиети, които ти партнират, докато се правиш на Ромео. Чао. Була-була или как там беше.

Внезапно усети как той потуши гнева си, сякаш тя не бе достойна за него, като че ли я отделяше от себе си — бързо, прецизно и студено.

— Говори каквото си искаш — презрително каза Бен. — Но никога не намесвай свещеният възглас на Йейл. Винаги, когато казваш „була-була“, го прави с благоговение, ако изобщо си способна на такова отношение.

Тя се обърна към него.

— Була-була — каза отново, без никакво благоговение.

— И от всички жени в този огромен свят — рече той с опасни пламъчета в очите, — точно ти ли трябваше да се озовеш тук? Точно ти ли!

Почти целия ден прекараха в мълчание. Перди яростно плетеше, настанила се на стола си, а Бен четеше, легнал пред огъня.

Вчерашната илюзия за близост бе изчезнала. Перди чувстваше, че ѝ липсва, но пък без нея се чувстваше по-сигурна — особено сега, след като бе научила за Черил, за нейния забележителен чар, за сватбата и орхидеите.

Планира следобеда си много внимателно. В три часа щеше да отиде на разходка в гората и да донесе малка елха. Ако това не му се хареса... О, колко щеше да съжалява!

Щеше да тръгне за работа още в четири, за да има време да спре в селото и да си купи свое електрическо одеяло. Не че можеше да си го позволи, но нямаше намерение да прекара още една нощ до нечий годеник.

Когато се изправи, той я погледна от мястото си до огъня.

— Къде отиваш?

— На разходка. — Смени пелерината си с палто и си сложи ръкавиците. — Някакви възражения? Отивам да си взема елха.

— Да, имам възражения. — Той се изправи. — Цяла нощ валя дъжд, а на сутринта премина в сняг. Хлъзгаво е. Може да паднеш и да счупиш някой от дългите си крака. А и как смяташ да отсечеш дървото? С острия си език ли?

— Долу има стара брадва. А острия си език ще запазя за теб.

— Някога мечтаех да срещна жена, която да има достатъчно сила, за да ми се противопостави. Може би трябва да отида на лекар. Ако излезеш, сигурно ще си счупиш крака, а после ще те затисне

дърво. Вятърът пак се е усилил. Тези брези могат да се счупят като кибритени клечки. Нищо чудно някоя да се стовари върху ти.

— Ужасена съм — саркастично заяви тя. — Потръпвам. Треса се от страх. Но ще ме уплаши ли това? Не. Излизам. А ти си стой при огъня, страхопъзльо.

— Не зная какво ти е влязло в главата. — Той презрително я погледна и пак се излегна пред камината. — Но се надявам, че някой ще го избие оттам. Все повече се изкушавам това да бъда аз. Ех, жени!

Щом жените не му харесват, защо тогава ги колекционира, помисли Перди.

Взе старата ръждясала брадва и излезе. Подсвирна на Бъмър и се запъти към почти напълно затрупаната пътека.

Бен се оказа прав. Под натрупалия сняг имаше лед, който бе изключително хлъзгав. Беше прав и по отношение на вятъра, който отново се бе усилил, а на няколко пъти видя счупени клони по пътеката.

Видя и две повалени брези. Останалите се огъваха почти до земята от поривите на вятъра. Внезапно чу звук, наподобяващ гръмотевица и сърцето ѝ подскочи от страх — още една бреза бе паднала някъде в студената гора.

След малко отнякъде се появи Бъмър, чиято компания ѝ вдъхна сигурност. Не след дълго стигнаха до езерото, където дърветата оредяваха и Перди облекчено въздъхна. Забеляза малко борче близо до склада при спасителната кула.

Вдигна брадвата и удари тънкия дънер. Беше толкова тъпа и ръждясала, че ѝ отне цяла вечност да отсече дръвчето.

Обърна се, за да подсвирне на Бъмър и се вцепени. Бъмър тичаше по отсрещния бряг на езерцето, увлечен в преследването на някакъв заек, който отчаяно хукна по леда към гората.

— Бъмър! — извика тя. — Бъмър!

Но кучето продължаваше своя тромав бяг по тънкия лед, докато заекът премина през средата на езерото и хукна към брега.

Внезапно ледът под Бъмър поддаде и кучето се озова в ледената черна вода на езерото.

При всеки негов опит да се изкатери, ледената кора поддаваше и кучето отново се озоваваше в дупката.

— Бъмър! — извика тя и се втурна към него.

— Какво, по дя... — Перди се обърна и видя Бен, който приближаваше с разрошена от вятъра коса.

— Пропадна в леда! — извика тя. — Гонеше заек. Трябва да го спасим! — Отново затича нататък с надеждата, че ще успее да измъкне безпомощното куче.

— Щом този лед не е издържал него, значи няма да издържи и теб — изръмжа Бен и я сграбчи за ръката. — Знаех си, че те чакат неприятности.

— На мен нищо ми няма! — тропна тя. — Бъмър е в беда! Нима ще стоиш тук и ще го гледат как се дави?

— Млъквай! — нареди Бен, докато ѝ взимаше брадвата. — И се дръпни.

С два удара на брадвата той разби заключената врата на малкия склад зад спасителната кула. Влезе вътре, а Перди го последва със свито сърце. Кучето вече скимтеше от ужас. Бен отмести някаква прогнила стара лодка и намери навито, слепнато от студа въже. На стената висеше голям, обшит с брезент, спасителен пояс. Той го грабна, взе кълбо найлоново въже и излезе.

Свали ръкавиците си и заудря замръзналото въже, за да го отлепи. После завърза двете въжета, а в края на по-тънкото прикрепи спасителния пояс.

— Какво правиш? — попита Перди. — Да не си превъртял? С какво ще помогне това?

— Давещото се куче се държи като давец се човек. Ще опита да се покатери върху всичко, което му попадне, включително това. Ако успее да го хвърля достатъчно далеч. Но ще трябва да отида по-навътре. Оттук никога няма да го достигна.

— Бен! Недей!

Тя загледа как мъжът бавно пристъпва навътре, внимателно опипвайки всяка своя стъпка. Ледът близо до брега беше по-плътен. Изведнъж видя как Бен рязко се дръпна, а на мястото, където беше стъпил, се появи пукнатина. Почувства, че ѝ прилошава от страх.

От кучето го дяляха поне сто и петдесет метра, но Бен не можеше да рискува да се приближи. Трябваше да опита оттук.

Отметна ръка назад и с всички сили хвърли пояса към широката дупка. Не успя да я достигне. Издърпа го обратно, съблече кожата си и отново хвърли пояса.

Отново безуспешно. Издърпа го и опита отново. И отново. От Бъмър вече се виждаше само главата — бе прекратил опитите си да се изкатери по леда и отпаднало плуваше в ледената вода.

Перди чу как Бен изруга. Видя го как разтрива ръката и рамото си. После отново хвърли пояса, завъртайки го като някакъв огромен диск и дори от толкова далече Перди долови болезнения му стон.

Поясът се приземи на няколко метра от дупката, отскочи от леда и се плъзна във водата.

— Хайде, Бъмър! — извика Перди стиснала юмруци. — Давай!

Ужасеното куче опита да се изкатери по пояса, издигайки се с усилие над водата. Накрая тромаво прехвърли лапи през дупката и Бен започна бавно да го дърпа към леда.

По-тънкият лед около кучето се строши и Бен дръпна по-силно, за да го извлече на по-твърда основа. Перди гледеше, притаила дъх. В един момент ледът престана да поддава.

— Извикай го! — остро нареди Бен. — Извикай го, по дяволите!

— Бъмър! — с разтреперан глас извика тя. — Тук, Бъмър! Тук, момчето ми!

Съвсем бавно изтощеното куче се изкатери по нестабилния пояс и се прекатури върху леда. Падна и Перди се уплаши да не би пак да се хлъзне във водата, но той се изправи и с несигурни крачки се запъти към брега.

Перди продължи да го вика. Голямото куче падаше отново и отново, но всеки път ставаше, за да продължи към нея.

Когато стигна до тях, Бен загърна подгизналото му тяло с кожуха си. Вдигна кучето така, че главата му да бъде най-ниско и го притисна към гърдите си.

— Сега и ти ще хванеш пневмония — обади се Перди, докато крачеше след него. — Освен това го държиш с главата надолу!

— Опитвам се да осигуря повече кръв за мозъка му — отвърна през рамо Бен. — Намира се в лек шок. А сега се връщай в къщата, преди нещо да се е случило и на теб.

Тя забърза след него, без да е сигурна дали измръзналата ѝ ръка все още държи малкото коледно дърво.

— Напълни ваната — нареди Бен, когато влязоха в къщата. — И вземи няколко одеяла. — Той остави Бъмър на пода в кухнята и започна да масажира треперещото му тяло. Внимателно прегледа лапите и постави ръце на гърдите му, за да усети ударите на сърцето.

После, удовлетворен от прегледа, пренесе кучето в банята и бързо го заразтрива с единствената им кърпа.

Съблече подгизналия си пуловер, опита с лакът температурата на водата и внимателно постави Бъмър във ваната. Попаднало във водата, кучето отново изпадна в паника, но Бен го хвана здраво и опита да го успокои.

— В хладилника има мляко — каза на Перди. — Иди го стопли. Но да не бъде горещо. Сипи вътре две лъжички бренди, шишето е под плота. И ми донеси някаква фланелка.

— Дръж го — нареди й Бен, когато тя се върна. — Вече е спокоен. — Перди коленичи до ваната и погали Бъмър по мократа глава. Той хлъцна и изквичача.

— Мирише ужасно — рече Перди.

— Мирише на живот, а това е единственото, което има значение. Иди да гледаш млякото. Аз ще трябва да поработя над лапите му.

Половин час по-късно Бъмър трепереше, застанал на пода в банята, а Бен го подсушаваше с едно от одеялата на Перди. После му дадоха от смесеното с бренди мляко. Голямото куче излочи малко, потрепери, размърда се и тихо повърна. Перди се намръщи, но Бен светкавично изчисти пода.

— Какво, върнахме малко ледена вода, нали, момчето ми? Ето, опитай пак. — Държеше купичката внимателно, за да може животното да пие бавно.

— Иди в мазето — обърна се към Перди. — Там забелязах няколко стари стола. Донеси ги и ги хвърли в огъня. Трябва да стоплим този стар пират.

Столчетата за стъпване, които Есмералда бе използвала, за да достига високите шкафове, полиците и завесите. Сърцето на Перди се сви, но въпреки това занесе две в дневната и хвърли едното в огъня.

Бен донесе кучето пред камината и започна да го масажира. Перди го гледаше, изпълнена с възхищение. Стаята беше вече почти тъмна и огънят хвърляше странни отблясъци в черната му коса.

Тъмнина! Тя погледна часовника си. Щеше да закъснее за работа!

След малко, вече преоблечена, седеше зад волана на стария фургон и се опитваше да запали мотора. Двигателят издаде неприятен хъркащ звук и замря. Тя опита отново. И отново. Безуспешно. Ядно изруга и удари с длан по кормилото. Погледна през прозореца и видя Бен, който приближи и отвори вратата ѝ.

— Какво има пак? — нетърпеливо попита той.

— Не иска да запали — нещастно отвърна Перди и отпусна глава на волана.

— Не се разстройвай заради такава глупост. — Тя усети как ръката му я потупва по рамото. — Ще те закарам.

Хвана я за ръка и я отведе до черното беемве.

— А как ще се прибера? — попита Перди, докато се настаняваше.

— Логично е да предположиш, че ще дойда да те взема — отвърна той и седна зад волана.

— Не желая да те използвам — нервно рече тя. Бе започнал да се държи изключително мило с нея, а това, въпреки дочутия разговор с Черил, много ѝ харесваше. Опасно чувство.

— Я гледай ти! Не желаяш да се изнесеш от къщата ми, а ми говориш за използвачество!

— Моята къща — поправи го тя. Зачуди се кога ли Сам ще я измъкне от това идиотско положение. Бен запали двигателя и потегли.

— Добре че дойде. Ако не беше ти, нямаше да мога да спася Бъмър — обади се след малко Перди. — Какво те накара да излезеш? Дърва ли търсеше?

— Търсех теб. Чух как още една бреза пада и предположих, че при твоя късмет сигурно се е стоварила точно върху главата ти. Макар че за теб и това би било от полза, можеше да ти налее малко здрав разум. — Внезапно той се намръщи и болезнено изстена.

— Какво има?

— Май съм си разтеглил някои мускулни връзки. Докато се опитвах да спася Баскервилското куче. — Болката изчезна от лицето му. — Кажете, не бях ли страхотен? Ако едно време хвърлях така в Йейл, щяхме да спечелим много повече от два мача.

— Аха. — Тя се усмихна. — Значи, както скромно сподели, си бил полузащитник?

— Да, изпълнен със скромност полузащитник. Както подобава на истински герой.

За миг погледите им се срещнаха и Перди отново усети странното свиване в стомаха. После Бен се съсредоточи в шофирането и до края на пътуването не проговориха.

Изпрати я до вратата на заведението, въпреки протестите ѝ.

— Ето, току-що дадохме повод за нови слухове сред местното население. Все едно вече сме встъпили в брак, Перди.

Да, наистина, помисли тя. Явно Бен не приемаше тази дума много сериозно.

Бен дойде да я вземе рано и тя забеляза неодобрението му, докато я гледаше как сервира по масите. Предположи, че изглежда ужасно в късия червен костюм и черния чорапогащник. Отиде да се преоблече, а Бен остана да я изчака на входа.

— Не можеш ли да си намериш по-добра работа? Защо трябва момиче с твоите качества да си губи времето по такъв начин? — попита я той в колата. — Не забелязваш ли как мъжете ти оглеждат краката? Защо, по дяволите, работиш тук?

— Какви качества? Просто се захванах с първата работа, която намерих. Вече имам достатъчно дългове. Надявах се, че по това време вече ще съм в Кловърдейл. Така че да сменим темата. Как е Бъмър?

— По-добре. — Погледът му показваше, че отговорът ѝ не го е задоволил. — Просто е изтощен. Утре сутрин ще бъде съвсем здрав.

Сутрин, помисли тя. Това ѝ напомни, че двамата с Бен отново щяха да прекарат нощта заедно. Не бе имала време да купи електрическо одеяло.

— Спокойно, Перди. — Сякаш бе прочел мислите ѝ. — Мебелите ми ще пристигнат още утре. И тъй като Бъмър обяви килима пред камината за своя територия, ние с теб пак ще спим заедно. Но не се притеснявай, ще бъда чист като девствен сняг.

Перди тайничко се зарече да се държи по същия начин.

Когато влязоха в къщата, Бъмър ги посрещна с въртене на опашка и весело излайване, след което кихна и отново се изтегна пред огъня.

Бен клекна да го прегледа, а Перди хвърли пелерината си на стола и потръпна от студ. Бен вдигна поглед.

— Изглеждаш изтощена, Перди. Аз също съм изморен. Хайде да изпием по чаша бренди и да си лягаме.

Тя кимна, седна пред камината и се загледа в огъня. Внезапно се почувства ужасно самотна и объркана. Бен отиде в кухнята и се върна с две картонени чаши и някаква тубичка.

— Наздраве — каза, като ѝ подаде едната чаша. — Закрепих дръвчето ти. — Кимна към ъгъла, където малкото борче стоеше изправено, със затиснат между два камъка дънер.

— О! — Перди бе трогната. — Нямаше нужда.

— Така силно го желаше. А и без това почти ти развалих празника. По това време на годината не съм много мил. Сигурно затова и ти не беше много мила днес. Не те обвинявам.

Бен седна от другата страна на изтегналия се помежду им Бъмър и съблече пуловера си. При вида на широките му рамене сърцето на Перди неволно се сви. Той спокойно започна да втрива лекарството от тубичката в рамото, ръката и гърба си.

— Знаеш ли, за малкото време откакто се познаваме, ти буквално ме раздробих. С теб понасям повече физически травми дори от деня, в който понито ми за поло се стовари върху мен.

Поло, помисли си Перди. Тя дори не бе гледала мач по поло. А дали Черил играеше поло? И дали изобщо жените играеха поло? Не знаеше дори това.

— Би ли ми помогнала за гърба? Не мога да достигна най-болезненото място — каза той.

— Добре — съгласи се тя. Бе масажирала Нелс от време на време и знаеше как да разпусне някой напрегнат мускул.

Коленичи зад Бен, изстиска малко от лекарството в дланта си и започна ритмично да го втрива в масивните мускули на гърба му.

Движеше дланите си в бавни чувствени кръгове по гладката му, лепкава от лекарството кожа. Струваше ѝ се, че може да продължи така цяла вечност, сякаш хипнотизирана от усещането за близост.

— Перди — дрезгаво рече Бен, — струва ми се, че е най-добре да престанеш. — Хвана я за китката и отмести ръката ѝ. — Стига толкова! Допий си брендито — добави и облече фланелката.

Тя се върна на мястото си край огъня и с трепереща ръка поднесе чашата към устните си. Погледите им се срещнаха.

— И никога повече не ме докосвай по този начин — каза той. — Освен ако... освен ако не пожелаеш отношенията ни да се променят.

Тя отново отпи от брендито с пламнало лице. Не бе искала да го докосва така. Просто се бе случило.

— Какво ти е? — остро попита той. — Понякога се държиш така, сякаш нямаш представа за отношенията между мъж и жена. Сякаш не знаеш какво всъщност... — Не довърши изречението. Внезапно се изправи. — Аз си лягам. Скоро ли ще дойдеш?

— Не. Не скоро. Ще поостана.

Той мълчаливо излезе от стаята.

Перди отново се страхуваше, но този път от себе си. Да я люби за него не би означавало нищо. Просто още един флирт преди сватбата. Но за нея нямаше да бъде така.

Допи брендито и смачка картонената чашка. Представи си какво би казала Есмералда: „Мъж, който смята да се жени, е мъж, когото трябва да изтриеш от мислите си. Бракът, моето момиче, е нещо свещено“.

Според Есмералда всичко беше съвсем просто. Влюбваш се само веднъж, и то в мъжа, за когото ще се омъжиш и, естествено, се пазиш за него. Това бяха правилата и горко на този, който не ги спазваше.

Перди осъзна, че не може да остане цяла нощ в дневната, защото рано или късно огънят щеше да изгасне. Качи се в стаята си, облече нощницата в тъмното и се шмугна под завивките.

Бен се размърда насън и както предишната нощ, притисна към себе си изпълненото ѝ с желание тяло. Както и преди, силната му ръка я прегърна, но този път не се отпусна на талията, а леко обгърна гърдата ѝ.

Перди знаеше, че ако сега прошепне името ѝ, едва ли би устояла да не се обърне с лице към него. Но единствените звуци бяха воят на декемврийския вятър навън и равномерно дишане на Бен.

„Как ще разбере, че съм се влюбила?“ — питаше често Перди.

В такива случаи Есмeралда лукаво се усмихваше и Перди получаваше възможно най-странният отговор: „Не се притеснявай, момичето ми. Ще разбереш“.

Някога този отговор ѝ се струваше безсмислен. Сега обаче не беше така.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Перди се събуди от глух удар, причинен от падането на тежък предмет, и последвалия го лай на Бъмър. Изстана и се заслуша във врявата. Отекваха стъпки, чуваха се гласове и звуци от местене на мебели. Носачите на Бен бяха пристигнали.

Тя стана от леглото, облече се и хукна към банята, за да оправи грима си. После слезе по стълбите към дневната и връхлетя върху някакъв здравеняк, който носеше огромен сандък. Мъжът я наруга.

— Я по-внимателно — срязва го тя. — Да не те напъхам и теб в сандък. Само че на твоя няма да пише „Лампа“, а „Мъртвец“!

Внезапно от кухнята се появи Бен с чаша димящо кафе в ръка.

— Изпий го — нареди той, едва сдържайки усмивката си. — Вече знам какво представляваш преди сутрешното си кафе. Това му е хубавото на съвместния живот — започваш да опознаваш партньора си. А хаосът тук е достатъчен и без да убиваш работниците ми. — Бен я поведе към кухнята. — Ето. Възползвай се от лукса. Има маса и столове. И дори — стройната му ръка махна към кафемашината върху кухненския плот — истинско кафе. Сега спокойно можеш да изпиеш осемте чаши, необходими, за да се поочовечиш.

Тя седна зад дървената маса. Каква радост само го беше обзела! Сети се за приближаващата сватба и усети, че ѝ става много, много неприятен.

Бен извади от някакъв кашон ужасяващо кенгуру от черен метал и доволно го огледа.

— Хм, няма никакви повреди. Един от работниците го изпусна.

— Какво е това? — Перди го погледна с недоумение. Кенгуруто беше високо около трийсет сантиметра и имаше изключително глупаво изражение.

— Моето кенгуру. Чичо Бен ми го завеща. Донесе го от Австралия. Винаги съм го обичал.

— Обичал си го? — Перди отпи от кафето. — Как е възможно дори да харесваш това нещо?

— Харесвам я, защото е безупречна дама — присмехулно рече Бен. — Стой си, където ѝ е мястото, тоест в спалнята ми. И никога не ми противоречи. За разлика от други хора.

— А Черил запозната ли е с тази твоя представа за идеалната дама? — попита Перди.

— Да. И се ужасява от нея. Но какво може да направи? Трябва или да ме приеме такъв, какъвто съм, или да ме зареже. — Той си заподсвирква и понесе кенгуруто към спалнята.

Перди изпи още две чаши кафе, хапна малко бисквити и отиде в дневната. Обади се в сервиза и им каза, че фургонът ѝ не може да запали. Отвърнаха ѝ, че ще изпратят камион да го вземе и че ще трябва да плати в брой.

В брой, помисли тя и затвори телефона. Като че ли трябваше да си потърси втора работа. Започваше да се чувства като малката кибритопродавачка, която точно на Коледа бе умряла от студ.

Вещите на Бен караха къщата на Есмералда да изглежда някак чужда, а това я потискаше още повече. Всички мебели, с изключение на скъпата стереоуредба и голямото канапе в дневната, бяха старинни. Позлатеният стол на Есмералда изглеждаше като беден роднина на пищно семейно тържество.

След малко пристигна и майсторът за пещта, който слезе в мазето и след около час ѝ връчи такава сметка, че дъхът ѝ спря. Перди написа чека и с трепереща ръка му го подаде.

— Виждам, че отново имаме отопление. — Бен се бе върнал от спалнята и сега доволно лежеше на канапето. — Доволна ли си?

— Направо съм в екстаз — отвърна тя. — Бедността винаги ме довежда до екстаз.

— Виж ти. Както е казал един местен поет: „Спестявайте и се подсигурявайте“. Щом си толкова бедна, вероятно ще се наложи да продадеш бижутата си. Но се надявам, че ще оцелееш.

Перди се зачуди какво ли иска да каже с това. Бижутата ѝ струваха сигурно по долар парчето. В този момент на вратата се позвъни и тя отиде да отвори. Беше човекът от сервиза.

Излязоха и той недоволно заоглежда фургона.

— Колко? — попита накрая Перди.

— Ами, повредата е доста сериозна. Предполагам, двеста долара ще стигнат.

Тя с въздишка му плати, за да откара фургона до гаража и се прибра в къщата. Крайно време беше да се обади на Сам Пъкит. Работниците вече си тръгнаха, а Бен говореше по телефона.

— Наистина, Черил. Моля те, престани да се обаждаш. Не, по дяволите, мястото ти не е при мен. Не ми пука за Коледа. Искам да съм сам, не разбираш ли? Добре. Добре. Не, не живея с „някаква си жена“. Алджи дрънка прекалено много. Довиждане.

— Как можеш да се отнасяш така с бедното момиче?! — ужасено възкликна Перди, след като той ядосано затвори телефона. — Тя очевидно те обича, а ти ѝ говориш по отвратителен начин.

— Не бих я нарекъл „бедно момиче“. А и любовта не е чувство, което ме впечатлява особено.

— Можеше да ѝ кажеш истината — предизвикателно рече Перди. — Тя като че ли знае за мен. Между нас няма нищо, а ти ѝ превръщаш празниците в същински ад.

— Присъствието ти тук не е нейна работа. А като се замисли човек, тя също не те засяга. Престани да подслушваш и да ми опяваш за нея. И няма ли да свършат най-сетне тези празници?

Той се качи в гостната и като че ли започна да забива пирони в стените. На какво всъщност се дължаха проблемите му с Коледа, ядосано се запита Перди. Сигурно имаше някаква истинска причина — освен неприятностите в магазина. Но каква? И защо се отнася толкова жестоко към Черил при положение, че я обича?

Седна на позлатения стол и плъзна поглед по скъпите мебели на Бен, които наистина придаваха на стаята атмосфера на лукс и мъжественост. Бен може и да беше богат, но определено му липсваха морал и учтивост. Реши да не мисли за него и опита да се съсредоточи върху финансовите си проблеми.

Бе платила на транспортната компания да достави мебелите ѝ в Кловърдейл и те вече бяха там, складирани за неопределено време в помещение, за което трябваше да плаща удивително висок наем. Очакваха я сметки за къщата, за данъците, за ремонтите. Поправката на печта я бе поставила буквално на колене, а повредата на камиона се очертаваше като смъртоносен удар. Заслуша се в чукането от стаята на Бен. Как можеше да харесва такъв човек? Сигурно бе полудяла. Той не беше никак, ама никак добър.

Вдигна слушалката и набра номера на Сам Пъкит.

— Здравей... Всичко наред ли е? — Гласът му звучеше смутено.
— Добре ли си?

— Естествено, че съм добре — сухо отвърна тя. Нима и той, като Бен, си бе помислил, че тя всъщност желае да живее заедно с някакъв непознат? — Но далеч не всичко е наред. Къщата ми вече е пълна с неговите мебели. А моите са на склад в Индиана и нямам представа какво да правя с тях. Сам, моля те, кога ще ме измъкнеш от тази бъркотия?

— Пердита — внимателно поде той, — не зная какво става с вас двамата. А и не е моя работа. Ти си вече пълнолетна и...

— Нищо не става! — възкликна тя. — Не говори така, Сам!

— Пердита... — Гласът му беше отпаднал. — Тази работа не ми харесва. Става нещо странно. Този адвокат, Алджърнън. Опитва се да ни забави.

— Да ни забави ли? Как така?

— Да забави сделката. Нарочно. Това не ми харесва. Предполагам, Скуайърс е решил да не купува. Просто печели време, за да се възползва от клаузата за наема.

— Но защо? — слисано попита тя. — Та той вече донесе мебелите си.

— Той е богат. Нищо не му пречи да си ги изнесе. Какво са за него няколко хиляди? Важното е, че искаше къщата ти за Коледа. И я получи. Междувременно Алджърнън блокира всеки мой опит да ускоря сключването на сделката. Веднъж щом мине Коледа, Скуайърс ще изплюе камъчето. Така ми се струва.

Сам отново се впусна в едно от безкрайните си обяснения и Перди престана да го слуша. Нима това желае Бен, помисли си тя. Каква игра бе подел този човек?

— Алджърнън настоява да получи потвърждение от човека, който навремето е разделил земята на парцели — продължи Сам.

— Но това означава, че ще трябва да намерим този, който я е продал преди трийсет години! А може изобщо да не го открием!

— Аз вече го открих — сухо рече Сам. — От дванайсет години се намира в гробището на селото. Проблемът се състои в това, че сега се налага да намерим шестимата му наследници и да помолим всеки от тях да потвърди, че земята не е негова. А няма да е никак лесно.

— Но това може да продължи с месеци! — изстена Перди.

— А междуременно този Скуайърс живее с теб, Пердита. Надявам се, разбираш, че си там само защото той го желае. Не искам да ти се меся, но на твое място не бих му вярвал.

Перди се замисли.

— Би могла да възбудиш дело срещу него и да го изгониш.

— Не мога да си позволя такава неща, Сам! Господин Смол каза, че би било ужасно скъпо.

— Е, Скуайърс също би могъл да отиде в съда — мрачно рече Сам. — А той може да си го позволи. Спокойно би могъл да те изхвърли на улицата. Но не го направи. Само едно ще ти кажа, мила: ти си още в тази къща само защото той иска да е така.

— Но защо?

— Слушай, Перди — тонът му стана поверителен, — чух някои неща за този тип. Не много приятни неща. Дори напротив. Едно е сигурно — той е бостънски вариант на Казанова. Освен това разбрах, че винаги е бил черната овца в семейството... Въпреки че спасил онзи проклет магазин.

— А случайно да си чул, че възнамерява да се жени? — Перди прехапа устни.

— Да се жени ли? — Сам презрително се изсмя. — Той?! Никога не бих го повярвал... освен ако кандидатката не е милиардерка. Когато не е зает с покоряване на сърца, той се занимава с умножаване на фамилните богатства. И се справя изключително добре.

Значи затова се държеше толкова непоносимо с Черил, помисли си Перди. Защото се женеше за парите й!

— Изобщо не ми харесва — продължи Сам. — И моля те, бъди внимателна! Не искам да пострадаш по някакъв начин.

Твърде късно, помисли си тя.

— А магазинът в Кловърдейл? — попита. — Продаден ли е вече?

— Още не. Но честно казано, Пердита, аз се надявам да размислиш. Тази глупост с Кловърдейл наистина ме тревожи.

— Трябва да го направя. — Гласът й бе далеч по-уверен, отколкото тя се чувстваше в действителност.

Затвори телефона съвсем объркана. Вече дори не знаеше дали наистина трябва да замине за Кловърдейл. Но къде другаде би могла да отиде?

Опита да се разсее, украсявайки коледното дърво. Безуспешно. Дори украсено, то изглеждаше мършаво и самотно.

— Най-грозното дърво, което съм виждал — чу зад себе си гласа на Бен. — Как ти се струва да живееш отново сред мебели?

— Имам нужда от някои обяснения, господинчо! — Тя рязко се обърна. — Току-що говорих със Сам. Каза, че се опитваш да ни забавиш. Че изобщо нямаш намерение да купуваш тази къща. Какво е намислил Алджърнън? И какво се опитвате да направите?

— Сам е превъртял. Вече ти казах, че ще купя къщата. — Той студено я изгледа. — Алджи си върши работата отлично и успява да подлуди всички наоколо. Но същевременно е постъпил по най-подходящия начин. Отказът на наследниците от земята би решил въпроса веднъж завинаги. И който разбира от недвижими имоти лесно би прозрял това.

— Да, но го решава по възможно най-бавния начин! — възкликна Перди. — Би могло да продължи... кой знае докога? Освен това Сам каза, че си могъл да ме изхвърлиш. Защо не си го направил?

— Предположих, че ще ми подействаш тонизиращо. — Погледите им се срещнаха. — Но не стана така. Поне не по начина, по който се надявах. Но въпреки това можеш да останеш колкото искаш. Може би ще си промениш решението.

— Нямам такова намерение. — Тя се изчерви. — Така че защо ме държиш все още? Това би могло да продължи с месеци.

— Кой знае? Може би го правя за твое добро. Може би дори те харесвам. Не съм свикнал да ми противоречат. Действаш ми освежаващо. — Отиде до гардероба и извади кожуха си.

— Къде тръгна? Казах, че трябва да поговорим!

— На разходка с моторна шейна. Искаш ли да дойдеш? Ще те заведа до върха на планината. — Блясъкът в очите му подсказваше, че с удоволствие би я повел и към други, много по-чувствени върхове.

— Никъде не желая да ходя. Искам да получа някои отговори! Защо просто не купиш къщата, а после да се занимаваш с наследниците? Ти можеш да си го позволиш. А аз не мога. Ти си този, който се тревожи за тази идиотска ъглова площ! И ти настояваш да си тук на Коледа! Ти, а не аз!

— Отговорността за тези неща е твоя — студено отвърна той. — Изглежда не знаеш как да ръководиш делата си. Налага се да се

научиш. И изглежда аз ще трябва да ти помогна. В края на краищата — продължи той, — не съм те заключил тук, нали?

Но в действителност тя беше затворничка, помисли Перди. Бе я хванал като в хитро измислен капан.

— Всяка Коледа ли прекарваш по този начин? Като съсипваш нечий живот?

— А, това ли било? — Обърна ѝ гръб и се загледа към планината. — Не намесвай Коледа. Казах, че не съм намислил нищо. Казах, че ще купя къщата. Сам Пъкит е стар параноичен бърборко, а ти си истеричка. Аз отивам в планината. Ако искаш да разговаряме, ела с мен. Ако не, остани тук да се цупиш.

Моторната шейна, една боядисана в черно и жълто „Арктическа котка“, жужеше като малка оса, а Перди усещаше вибрацията ѝ с бедрата си. Краката ѝ бяха притиснати към тези на Бен, а ръцете ѝ обхващаха кръста му. Бе заровила лице в кожата му — отчасти, за да се предпази от вятъра, и отчасти, за да не гледа, когато се блъснат в някое дърво или излетят от пътя.

Пътуваха с пълна скорост и скоро стигнаха до върха, Бен изключи двигателя.

— Още ли сме живи? — попита Перди.

— Е, може да съм пожертвал няколко ребра на завоите — засмя се той. — Стискаше ме доста здраво. Нима това е единственият начин да те накарам страстно да се притиснеш към мен? Би било ужасно неудобно да се любим върху препускаща шейна.

— Не е кой знае какво преживяване да те прегръщам по завоите — сбърчи нос тя. — Освен това кожухът ти още смърди на Бъмър.

— Много ми харесва, когато ми говориш толкова сладко — засмя се той. Бе я прегърнал през рамо и я предпазваше от вятъра. — Защо не ме ласкаеш както другите жени? Защо не ми казваш колко съм прекрасен и колко хубави са зелените ми парички?

— Не ми пука за зелените ти парички — отвърна, смутена от близостта му.

— Да — каза той. — Като че ли наистина е така. — Погледна надолу към долината. — Красива гледка, не мислиш ли?

Перди се съгласи. Пред очите им се простираше малкото селце, чисто и подредено като малък град, построен около електрическо влакче.

— Ето го езерцето — каза Бен. — Там, зад онези дървета. А там — посочи той — е нашата къща.

От мястото, където бяха застанали, малката сива къщичка с тъмночервени кепенци приличаше на играчка. „Нашата къща.“ Перди вдигна поглед към Бен. Изглеждаше развеселен, а в очите му искряха закачливи пламъчета.

— Това е гледката, която виждах през прозореца си, когато бях малък. Бунгалото се намирало точно на това място. Господи, колко ми харесваше тук! През зимата карахме ски и пробивахме дупки в леда, за да ловим риба, а през лятото кръстосвах цялата околност и събирах змии, костенурки и какво ли не. Веднъж дори си намерих малко таралежче. Напомняш ми за нея — внезапно каза той.

— На коя? — стреснато каза Перди.

— На таралежката. Беше съвсем малка, изгубена и беззащитна. Беше се наранила зле. Таралежите наистина са беззащитни, като изключим бодлите. Непрекъснато се свиваше на кълбо, но накрая успях да я опитомя.

— Откога не си се връщал тук? — попита Перди, смутена от сравнението и хитрата му усмивка.

— От десет години. — Усмивката се стопи. — Откак се заех с „Тойнбийз“. Точно десет години, от този ден. Точно преди Коледа. И не съм се връщал. До днес.

Перди почувства как в гърдите му се надига някакъв стар гняв, а тялото му се напруга. Вятърът се усили и той я притисна към себе си, за да я предпази от студа.

Седеше с гръб към него, отпусната в сигурността на прегръдката му. Внезапно осъзна, че това усещане за сигурност ѝ харесва, че би желала той да беше свободен, да можеше да му се довери.

— Как се случи така, че пое „Тойнбийз“? При положение, че си искал да станеш лекар?

— Най-големият син винаги поема семейния бизнес. Аз не бях най-големият. Щастливо си мечтаех да тръгна по стъпките на чичо си, да стана лекар и да работя в някое малко градче. Но внезапно стана така, че аз се оказах най-големият син. Малко като в семейство Кенеди. Поне майка ми обича да си мисли, че е така. Ако единият син падне, другият трябва да събере каквото е останало и да продължи бизнеса. Все някой трябваше да го направи. Не дай боже семейството ми да се

разпадне. Никой от тях няма представа как да си изкарва хляба. Освен може би малката ми сестра. Тя върши доста работа. Само да можеше да престане да ми пробутва теориите си.

— И смяташ ли да се завърнеш? — Перди бе усетила горчивината в гласа му. — Към медицината, искам да кажа.

— Не, твърде късно е. Науката вече отдавна е изпреварила тогавашните ми знания. А и „Тойнбийз“ лесно влиза под кожата на човек. Трудностите. Предизвикателствата. И властта. Някога не знаех нищо за съблазните на властта. Но сега са ми познати. Научих наистина много. Прекалено много. В „Тойнбийз“ съм по-добър, отколкото в медицината.

— Защо? — Студът, който бе доловила в думите му, беше поледен и от вятъра.

— Защото за да бъде добър лекар, човек би трябвало да има емоционална връзка с хората. Някога бях способен на това. А сега искам само разумен и нормален живот. Върнах се тук, за да проверя дали не е късно и за това. Може би не е.

Нормален живот, помисли Перди. Точно това желаше и тя. Почувства ръцете му на раменете си. Той я обърна към себе си.

— Понякога е трудно да се живее нормално — продължи Бен. — Особено, когато около себе си имаш някой като Алджи. Той също е семейно наследство. Получава заплатата си от „Тойнбийз“, но може да му се вярва само за дреболии. Като уреждане покупката на къща например. Сама виждаш до какво ни доведе това. Винаги се хваща за подробностите и се заяжда, защото така се чувства важен.

Внезапно лицето му се приближи и преди да разбере какво става, Перди почувства устните му върху своите.

Мъжът се отдръпна и се загледа в нея, хванал с длани лицето ѝ. Тя отвърна на погледа му, обхваната от странна безпомощност. Отвори уста, за да каже, че не е трябвало да го прави; че е, в края на краищата, сгоден. Той постави пръст на устните ѝ.

— Традиция — каза спокойно. — Всяко момиче, което за първи път посещава планината Миракъл, трябва да бъде целунато. Просто приятелски обичай. Това е всичко.

Тя остана загледана в него, но той леко се отдръпна и сложи ръце в джобовете си. Какво ѝ ставаше? Осъзна, че желае той да я целуне отново, отново да я прегърне. Потрепери.

— Струва ми се, че ти е студено — каза той. — Готова ли си да се връщаме?

Тя кимна и се загледа към малката сива къщичка с тъмночервени кепенци. Тяхната къща.

— Перди, защо работиш в този бар? — Бен внимателно я наблюдаваше.

— Защото имам нужда от парите — учудено отвърна тя.

— Наистина ли е заради това?

— Разбира се, че е заради това. — Отново потрепери.

— Хайде — рече той. — Ще замръзнеш.

Запали мотора на шейната и я възседна. Перди се качи зад него и обхвана кръста му.

— Не се засилвай много по нанадолнището — шеговито каза тя. — Искам да се прибера цяла.

— Ще карам като охлюв. — Той се обърна и кимна. — Вярвай ми.

Но въпреки всичко подкара с пълна скорост. Перди чувстваше как и сърцето, и стомахът ѝ се свиват от страх. Стисна очи и зарови лице в кожуха му.

ОСМА ГЛАВА

През останалата част от деня Бен се държа като истински джентълмен, а вечерта я закара до кафенето и въпреки протестите ѝ, заяви, че ще дойде да я вземе след работа. Държеше се изключително мило с нея и Перди започна да се безпокои, защото това ѝ харесваше.

Никой от досегашните ѝ ухажори не се бе държал по такъв начин. А може би проблемът се състоеше в това, че никога не бе срещала мъж, с когото да не може да излезе наглава. Бе сгоден, но искаше да живее с нея. Желаше я, но бе приел отказа ѝ изключително хладнокръвно. Не, наистина не можеше да го разбере.

Кафенето беше препълнено и Перди скоро забрави за грижите си, но по-късно се улови, че отново мисли за Бен. Нима наистина се бе влюбила?

Любов ли? — смъмри я разумът ѝ. — Дори не си помисляй за тази дума в мое присъствие! Много добре знам какво искаш, лисицо! Желаш го, това е всичко. Между вас двамата любовта е невъзможна. Любов, няма що!

Внезапно Перди се опомни. Разумът ѝ сигурно беше прав. Как бе възможно да е влюбена в Бен Скуайърс? По гърба ѝ премина тръпка. Почувства се развеселена и леко замаяна. Точно така, обичаше го. Много добре знаеше това.

Стоя в един бар в Манчестър, щата Ню Хампшир, облечена в смешно червено костюмче, мина ѝ през ума. Държа поднос с няколко чаши мартини и приказвам сама със себе си. Влюбила съм се в един джентълмен, който не е никакъв джентълмен. Той принадлежи на друга. Трябва да отида на психиатър. Как можа да се случи всичко това?

Почувства се благодарна, когато шумът в бара стана толкова силен, че вече не можеше да мисли за каквото и да било. Заведението беше препълнено, а възгласите заглушаваха дори пианото. Забеляза, че Карин, другата сервитьорка, има неприятности на една от масите. Един от мъжете я сграбчи и тя едва успя да се откопчи, почти

разплакана. Карин беше чувствително момиче и трудно се оправяше в подобни ситуации. Управителят помоли Перди да поеме нейните маси. Тя вече си бе създавала репутация на момиче, което не се впечатлява от подобни грубияни.

— Я виж какво ми е донесъл Дядо Коледа — възкликна същият мъж, когато Перди дойде да сервира на масата му.

Тя го огледа. Не ѝ харесваше. Беше едър, както и повечето от приятелите му. Всички носеха черни кожени якета. Имаше бирено коремче, а дългата си мазна коса носеше на опашка. Мъжът облиза месестите си устни.

— Аха, ето я тази с краката. Тия крака май ти стигат чак до шията, а, сладурче? Я кажи колко точно са високи?

— Два пъти по-високи от коефициента ти за интелигентност. — Тя плесна протегнатата към бедрото ѝ ръка.

Приятелите му се разхилиха, но той остана сериозен. Докато се отдалечаваше от масата, Перди усети гневния му поглед. Надяваше се, че го е преценила добре и че не е от подлеците... Може би не трябваше да бъде толкова рязка с него. Опита се да не мисли за това.

Скоро барът се препълни и поръчките заваляха като дъжд. Въпреки напрежението, с облекчение забеляза, че повечето от приятелите на грубияна с черното яке си тръгнаха. Но той бе останал.

— Дай още едно — викна ѝ, докато минаваше покрай масата му. Тя не му обърна внимание, но на връщане той я сграбчи за ръката. — И престани да се правиш на толкова важна. Че ще съжаляваш!

— Вече си изпил достатъчно, приятел. — Перди спокойно го изгледа. — А законът гласи, че щом е така, аз вече не съм задължена да изпълнявам поръчките ти.

— Че кой ще ме спре, сладурано? — Той стисна ръката ѝ. — Ти ли? Искаш да се поборим ли? Много ми харесва, когато се борят, да знаеш! Особено когато са хубавици като теб. Хайде, направи ми нещо, кукличке. Давай! Хайде, сладурано! — С изненадващо бързо движение той я сграбчи и я сложи в скута си. — Давай, бори се!

— Сам си го изпроси — спокойно рече тя. Внезапно стовари челото си върху ключицата му, точно както я бе учил господин Ким преди години.

Той изрева и яростно изруга. Перди се измъкна от ръцете му и се втурна към управителя, който даде знак на Мус, бияча на заведението.

Мус, заедно с най-едрият от барманите, изпрати мъжа до вратата.

Грубиянът не се съпротивляваше, но на излизане хвърли гневен поглед към Перди, която се сви зад бара, обзета от неприятно предчувствие. Този човек беше страхливец, а страхливците винаги бяха най-опасни.

Излезе от убежището си и се сблъска с някакъв висок мъж. Беше Бен, а изражението му изобщо не можеше да се нарече джентълменско.

— Пристигнах точно навреме, за да стана свидетел на малка драма — кисело рече той и постави ръце на раменете ѝ. — По колко пъти на ден някоя такава горила се нахвърля върху ти?

— Този е първият — несигурно отвърна Перди. — Просто не разбира от дума, за разлика от останалите.

— По дяволите! Ти добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — каза, смутена от близостта му. — Свикнала съм с тези неща. А ти какво правиш тук? Още не е дошло време за затваряне.

— Свикнала, така ли? Господи, какъв живот си водила досега?

— Очевидно доста различен от твоя.

— Очевидно. — Махна ръцете си от раменете ѝ, а Перди се почувства така, сякаш е спуснал стена помежду им. — Дойдох по-рано, защото ми се искаше да пийна нещо.

За момент остана загледан в нея, а после отиде до бара и седна. През следващия час остана на едно уиски със сода, а Перди чувстваше погледа му при всяко свое движение. Усещаше, че е ядосан. Не заради инцидента с пияния. А и не бе дошъл само за да пийне. В къщата имаше много по-добри напитки.

В края на работното време Перди все още се чудеше защо ли е дошъл тук и защо я бе наблюдавал толкова внимателно. Докато се преобличаше, благодари на Бога, че тази нощ няма да спи в едно легло с Бен. Чувстваше се твърде уязвима, за да бъде сигурна в себе си.

Когато се върна в предната част на заведението, той не беше там.

— Приятелят ти отиде да си вземе колата — посрещна я Карин. — Паркирал е в някаква пряка наблизо. Каза да го чакаш тук. Перди, страхотен е! Къде го намери?

Перди се усмихна загадъчно. Как би могла да ѝ обясни, че нито ѝ е приятел, нито го е намерила?

След няколко минути Карин си тръгна, а малко по-късно и Перди излезе навън, за да подиша чист въздух.

Внезапно от сянката на един вход на празната улица се появи тъмна фигура, която се втурна към нея. Беше пияницата, когото бе ударила в бара.

— Хайде, сладурче. Ще се повозим малко. Искам да видя колко са дълги тия крака.

Той се опита да я хване и Перди видя как нещо проблесна в ръката му. Сръчно се изплъзна, но една от капсите на якето му я одраска по бузата. Бе се озовал между нея и входа на заведението, така че тя се отдръпна към светлината на уличната лампа. Едната си ръка изнесе напред, а с другата хвана тежката си чанта. Здравенякът с несигурна крачка пристъпи към нея.

— Още искаш да се боричкаш, а? Браво! Нали ти казах, харесва ми, когато се бият. Но когато приключа с теб, вече няма да ти е до бой.

На улицата се появи кола. Здравенякът се загледа в нея, а Перди се зачуди дали да избяга, или да остане на мястото си.

Внезапно колата спря до бордюра и отвътре изскочи Бен.

— Внимавай! — извика Перди.

Но той дори не я погледна. Хвърли се към нападателя ѝ, удари го в корема, светкавично се отдръпна и с прецизен ъперкът уцели челюстта му. Пияницата изстена и се свлече до стената.

— Надявам се, няма да ми се разсърдиш, че този път ролята на бияча поех аз. — Бен разтри ръката си.

— Удари го пак! — Перди изтича до него и вдигна тежката си чанта.

— Стига! — Бен я хвана за ръката. — Вече е в безсъзнание. Ще остане така още поне петнайсет минути. Ранена си. Той ли те поряза?

Бен свали ръкавицата си и докосна бузата ѝ. Кокалчетата му вече бяха започнали да отичат.

— Ти също си ранен. — Тя притисна пръстите му към бузата си.

— О! Недей. Цялата трепериш. — Притисна я към себе си и я целуна по челото. — Не се притеснявай, ще доживея отново да свиря Чайковски. Хайде, влизай в колата. Сигурна ли си, че си добре — попита я вече вътре.

— Да... Да. — Все още разтреперана, тя вдигна лице към неговото.

Целувката му беше дълга и обсебваща, нежна и страдна. Ръката му се вмъкна под якето ѝ, погали я по гърба, а после спря на гърдата ѝ.

— Още ли си тук? — попита той. — Тук и в съзнание?

— Да, тук съм. — Тя се притисна към него.

— Перди — каза той, след като отново я целуна, — не ти ли прави впечатление, че внезапно почувствахме силно привличане един към друг?

— Да — прошепна тя и го целуна по брадичката.

Той я притисна към себе си.

— А знаеше ли, че има нож? — Лицето му стана угрижено.

Тя кимна. Искаше ѝ се да я целуне отново.

— Защо тогава стоеше там? Защо не опита да избягаш? Да викаш? Да спреш колата, когато видя, че приближава! И защо, по дяволите, излезе, след като казах да ме чакаш вътре?

— Имах нужда от глътка въздух. А останах, защото се мъчех да реша дали да избягам, или не. Когато ти се появи, аз... Аз още размишлявах.

— Размишляваше?! — слисано повтори той. — О, Перди. Ти си най-невъзможното създание, което съм срещал. И ме караш да забравя, че съм ти изключително ядосан. — Перди мълчеше. — Остани тук и не отключвай вратите. Отивам да завлека нашия приятел в бара и да извикам полицията. После ще трябва да поговорим. Трябва да ти кажа някои неща.

Час и половина по-късно двамата седяха в един денонощен магазин за понички.

— Какво правим тук? — отпаднало попита Перди. — Не стига, че толкова киснахме в полицията... Вече е почти три часът сутринта. Искам да спя!

— Казах ти, че трябва да поговорим. За мен тази вечер също не беше съвсем обичайна, като се започне от уличния бой и се завърши с разпита в полицията и намръщения детектив. Следователно, като всеки нормален, попаднал в стресова ситуация янки, аз се нуждая от поничка.

Перди се намръщи. Искаше ѝ се Бен да се държи както тогава на улицата, да ѝ покаже, че не му е безразлична. Но той отново бе станал

студен и резервиран.

— Трябва да хапнеш нещо — каза ѝ. — Още една причина да сме тук е намерението ми да ти кажа някои неприятни неща, а искам да се държиш прилично.

Перди почувства как познатият гняв започва да се надига.

— Тази вечер, докато ти беше на работа, аз прегледах документите ти. Всичките. Договорите за къщата и за новия бизнес в Кловърдейл. Чековата ти книжка. Всички те удобно лежаха върху скрина ти.

— Какво си направил?! — Тя усети как ѝ става горещо. — Но ти нямат пра...

— Замълчи! — Ръката ѝ веднага се сви в юмрук, но той я покри с дланта си. — Казах, че това, което ще чуеш, няма да ти бъде приятно. — Бен стисна зъби и продължи: — Загазила си. Имаш големи финансови неприятности. Ако ме изслушаш, може и да се отървеш. Така че поне веднъж се опитай да не ми противоречиш.

Ръката, стиснала юмрука ѝ, беше желязна като погледа му.

— Какво притежаваш, освен къщата и мебелите в Кловърдейл? Като изключим фургона и скъпите дрехи.

Тя гневно го погледна.

— Отговори ми!

— Една много хубава шевна машина — вирна нос тя. — А дрехите ми не са скъпи. Правила съм ги сама.

— Чудесно, моя висока, красива манекенке, но имаш ли представа в какво ужасно състояние се намират финансите ти?

— Разбира се. — Тя тръсна глава. — Нали сто пъти ти казах, че не мога да си позволя тази бъркотия със земите. Казах ти!

— И наистина не можеше да си позволиш да се изнесеш, нали? — Бен невярващо я гледаше. — Аз си мислех, че си правиш шегички с мен. А не е било така, нали?

Със свободната си ръка тя удари по масата. Той побърза да хване и нея.

— Обясни ми само едно — тихо продължи той. — Скъпата гривна. Тя ме насочи по погрешен път още в началото.

— Каква гривна? За какво говориш?

— Тази със змията. Непрекъснато я носиш.

— Та тя не струва нищо! Есмералда я намери в една кутия, която купихме на някаква разпродажба. Запази я, защото беше необикновена.

— Перди, това нещо е от истинско злато. Сигурно струва не по-малко от хиляда долара. Истинска антика. И ти се опитваш да ми кажеш, че дори не си знаела това? Как можех да повярвам, че си бедна, при положение че се обличаш по такъв начин и носиш подобни бижута по себе си?

— А пък аз откъде да знам как изглежда истинското злато? — почти проплака тя. Бе притиснал пръстите ѝ така силно, че ѝ причиняваше болка. — Запазих я, защото беше на Есмералда. Пусни ме!

— Не ти повярвах — продължи той, без да я пуска, — до момента, в който видях къде работиш. Мислех, че ядеш боклуци само защото предпочиташ такава храна, а не защото си притисната до стената. После намерих документите. — Внезапно дръпна ръцете си от нейните, бръкна в джоба на шлифера си и извади снопче хартия. — Това е офертата за бизнес в Кловърдейл, която си подписала. Чела ли си я изобщо? Подписала си, че ще купиш всичко „както е“. — Хвърли снопчето на масата. — Това означава, че хората, които ти продават, не носят никаква, ама никаква отговорност. Говорих със Сам Пъкит. Перди, ти дори не си виждала това място. Как си могла да постъпиш толкова глупаво?

— Не е твоя работа, нито на Сам Пъкит. — Тя натика документите в чантата си. — А той не е трябвало да ти казва нищо за мен. И двамата сте непочтени.

— Когато видях тази пародия на договор, отидох право при него. Изкопчвал съм много по-важна информация от много по-твърди хора, скъпа. Не се съмнявай в това. — Бен отпи от кафето си. — Каза, че идеята за този бизнес, който никога не си виждала, в град, който не познаваш, не ти излиза от главата. И си подписала всичко. Дори не знаеш какво си купила! Възможно е магазинът отдавна да е фалирал. Възможно е сградата да се разпада...

— Ако е фалирал, ще го вдигна на крака — преглътна сълзите си Перди. — А ако сградата се разпада, ще я оправя. Ако имам нужда от повече пари, ще продам гривната. Хиляда долара са много пари. А в Кловърдейл отивам, защото там е моят дом. Досега никъде не съм се чувствала като у дома си, но там ще бъда на мястото си. Чувствам го!

— Хиляда долара не са много пари. — Бен сграбчи китката ѝ. — Един нов бизнес ще ги схруска, без да усетиш. Перди, не можеш да купиш магазин заради чувствата си. Чувствата могат да те накарат да се влюбиш или да свършиш някоя глупост, но не и да купиш магазин. Ти някога опитвала ли си се да ръководиш бизнес?

Тя отмести поглед към дългата редица понички, които сякаш я гледаха.

— Отговори ми! Или така ще те оплета с юридически проблеми, че никога няма да се измъкнеш оттук. Кажи ми истината, защото иначе ще те омотая както паяк муха. Ръководила ли си някакъв бизнес?

— Не. Никога. — Тя отново погледна поничките. Те спокойно отвърнаха на погледа ѝ.

— Как тогава си стигнала до това положение? Как си попаднала в Ню Хампшир с една къща и нищо друго? Откъде идваш? Какво си направила?

— Къщата ми бе оставена от жената, която ме отгледа. Есмералда. Вече ти казах за това. Както и малко пари. Повечето отидоха за погребението на баща ми. Преди това се грижех за него.

— Къде? — Гласът му се забиваше в нея като скалпел.

— Къде ли не. Пътувахме. Из западните и южните щати. Той беше болен и напласен. Пътуването му помагаше. — Усещаше как погледът му прогаря очите ѝ.

— А кои са тези хора? — Той хвърли един стар плик на масата.

Тя гневно го погледна. Пликът беше пълен със снимки, които бе намерила при разчистването на чекмеджетата на Есмералда. Бен нямаше право да ги гледа! Той изсипа съдържанието на плика върху масата.

— Кои са те? Този... този глупав Адонис със смешната пелерина.

Перди през сълзи погледна старата снимка. Беше Нелс, в дните на своята слава, облечен като Черния викинг.

— Това е баща ми. И изобщо не беше глупав!

— А кое е това... това създание? — Гласът му бе изпълнен с горчивина. Перди премести поглед върху следващата фотография.

— Пак баща ми. По-късно... Претърпя катастрофа. Получи тежки обгаряния.

— Господи, Перди — невярващо каза Бен. — Господи... Това ли е човекът, за когото си се грижила?

Тя огледа снимката със замъглен поглед. Красивото някога лице на Нелс бе обезобразено. За очите на непознатите изглеждаше като чудовище — знаеше го прекалено добре. Но тя го бе обичала още повече заради страданията, през които бе преминал. И с всички сили се бе борила да го защити от хорската злоба и презрение.

— А тези кои са? И това смешно хлапе?

— Смешното хлапе съм аз — процеди Перди. — А това са Франки и Есмералда. Те ми бяха като родители.

Погледна снимката. Франки се смееше, протегнал към фотоапарата огромната си пура. Есмералда хитро се усмихваше, а зелените ѝ очи игриво блестяха. Изглеждаше много красива.

Имаше още снимки, заснети, когато Перди вече е била по-голяма. Едно от моделиерските ѝ творения. Една смешна снимка, на която бе направила ключ на Ужасния Хюго, и друга, на която дребничкият и мускулист господин Ким я бе подхвърлил във въздуха.

— И какво? — попита Бен, докато тя разглеждаше снимките. — Нима си израснала в този проклет цирк?

Този път наистина я заболя. Вдигна изпълнен с омраза поглед. Бе се подиграл с хората, които тя обичаше повече от всичко на света, хора, към които животът не се бе отнесъл никак любезно.

— Да! — просъска тя. — В цирка! Заедно с останалите уроди. Не всеки има синя кръв... копеле такова!

Той безстрастно огледа снимките и внимателно ги прибра в плика. Подаде ѝ го.

— Съжалявам, Перди. Просто се изненадах. Не исках да прозвучи така.

— Ако си приключил с мен, защо не ме закараш вкъщи? — Тя грабна плика. — И най-добре да не ми се мяркаш повече пред очите! Повдига ми се от теб! Честно.

— Казах, че съжалявам. И наистина е така. Не исках да те обидя. Но още не съм приключил. Казах ти, че Кловърдейл означава неприятности, при това написани с букви по един километър високи. Но аз мога да ти помогна. Имам за теб изключително изгодно предложение.

— Не искам нищо от теб! — Тя гневно го погледна.

— Никога!

— Не си чула предложението.

— Не искам да го чувам.

— Но то е интересно. — Той отпи от кафето. — И взаимноизгодно. — На устните му заигра усмивка. — Бих желал да се погрижа за теб. Бих искал да станеш моя любовница — заяви той така небрежно, сякаш ѝ предлагаше още една чаша кафе.

Перди задъхано скочи на крака. Усети, че я залива вълна от необясними чувства. Започна да го вижда двоен и ѝ се прииска да убие и двата образа. Отвори уста да му каже, че не желае да бъде ничия любовница — а най-малкото пък на сгоден мъж, но не успя да проговори.

Някой ѝ бе отнел гласа. Диво се озърна. Поничките пак я гледаха. Една от тях мигна. После друга. Всички понички в магазина започнаха да ѝ намигат.

Тогава, за първи път в живота си, Перди припадна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това беше най-пуританската постъпка, която съм виждал — целуна я Бен по тила. — Аз ти правя приятелско предложение, а ти падаш в несвяст. При това наистина. О, стига си се преструвала. Знам, че си будна.

Перди се размърда. Беше в неговото легло. Явно я бе занесъл там, защото беше по-удобно от нейното.

— Казах да спреш да се преструваш. Донесъл съм ти закуска. Трябва да хапнеш нещо. Доктор Скуайърс ти заповядва.

Тя измъкна глава изпод възглавницата и седна. Бен подпъхна още една възглавница зад гърба ѝ.

— Хайде. Яж.

— Първо се махни — въздъхна Перди. — Не искам да те гледам.

— Ще се погрижа да хапнеш. И много добре знам какво те тревожи. Притесняваш се, че си без грим. Но всъщност така лицето ти ми харесва много повече. — Подаде ѝ очилата. — Ето. Не се притеснявай. На никого няма да кажа как изглеждаш.

Тя грабна очилата и отвратено се вгледа в подноса.

— Какво правиш на яйцата, за да придобият зеленикав оттенък?

— Виждам, че се възстановяваш — засмя се той. Перди опита от омлета и препечените филийки. Бяха отвратителни. Но пък умираше от глад.

— Дължа ти извинение. — Бен внимателно я наблюдаваше. — Снощи трябваше да забележа, че започва да ти прилошава. Но много ми се искаше да достигна до истината.

— Само това да беше! — Тя му хвърли убийствен поглед. — Ами фактът, че си се ровил в документите ми? И си надзъртал в семейните снимки? А накрая дори обиди семейството ми и нагло реши, че съм била заинтересована да стана твоя... — Тя се намръщи и демонстративно потрепери от отвращение.

— Да, като че ли не подбрах добър момент — вдигна рамене той. — Но не мисли, че правя такива предложения всеки ден. Всъщност

това ми беше за първи път. И престани да се преструваш, че ме мразиш. Помня как ме целуна пред бара.

— Голяма работа! И динозавър да беше, пак щях да те целуна, след като повали онзи нещастник.

— Не си си изпила кафето. Забравил съм колко отвратителна си сутрин. Пий. После ще поговорим.

— Няма за какво да говорим. И махни тая тъпа усмивка от лицето си. Днес е Бъдни вечер.

— Колко странно. — В очите му отново се появи познатият ѝ отнесен поглед. — А бях забравил. Мислех си само за теб. Значи Бъдни вечер. — Мълчаливо продължи да я наблюдава как се храни. — Но да оставим моите психологически проблеми — каза, когато тя привърши закуската си. — Да поговорим за твоите. Трябва да си избиеш Кловърдейл от главата. Оставила си се да бъдеш подмамена от своите мечти. Убедила си сама себе си, че Кловърдейл е едно прекрасно вълшебно място и че когато отидеш там, всичките ти проблеми ще се решат по някакъв магически начин. Но това няма да се случи. Светът ще си бъде същият, ти ще си бъдеш същата и ще разбереш, че не си открила никакъв рай, а точно обратното — просто още един ад.

— Ти нямаш никаква представа... — Тя отпи от кафето си. — Интуицията ми може би е по-добра от твоята логика.

— Напротив, имам съвсем ясна представа. — Доля кафе в чашата и я пъкна в ръцете ѝ. Махна подноса и седна на леглото. — Не можеш да отидеш в Кловърдейл — каза бавно и ясно. — Сградата е в руини. Бизнесът няма никакъв шанс. Както ти казах вече, ще стигнеш до просяшка тояга. Зная го. Накарах Алджи да провери всичко.

— Направил си какво?! — Пръстите ѝ стиснаха чашата.

— Изпратих Алджи в Кловърдейл. Още снощи, когато видях документите ти. А преди малко говорих с него по телефона.

— Не ти вярвам! Лъжеш!

— Не, не лъжа. Чувствах се загрижен. И колкото по-дълго те познавам, толкова по-загрижен ставам. Независимо от многобройните си недостатъци, Алджи е много прилежен. Искаш ли да чуеш какво е открил?

— Не! — остро каза тя. Не искаше да го слуша. Знаеше, че думите му ще сложат край на една мечта, може би глупава, но

единствената, която ѝ бе останала.

— Но ще го чуеш. Става дума за деветдесетгодишна сграда с проблеми в канализацията. Има нужда от нова отоплителна система, а покривът тече на няколко места. Има повреди от термити. Инвентарът е съсипан, а самите платове са плесенявали. Ще затънеш до гуша в дългове само от ремонтите. Продавачът в Кловърдейл само чака някой да му се хване на въдицата. Някой като теб. Това е той, твоят мечтан магазин. Мястото, където биха те отвели мечтите ти.

Перди усети, че трепери. Искаше ѝ се да изкрещи, че това не е вярно, както бе направила някога, когато Франки ѝ бе казал, че кучето им е смазано от автомобил.

— Това ли е всичко? — попита. Всяка негова дума бе като кама, която се забива в сърцето ѝ. — Няма ли също и кръвожадни плъхове? Отровни паяци? Или още по-добре, оспорвани земи?

— Да, Перди, има още нещо. — Той хвана брадичката ѝ. — Не исках да те наранявам. Направих това, защото ме е грижа за теб. Знаем какво е да се опитваш да съживиш замрял бизнес. Бих искал да ти го спестя.

— Твоята загриженост ме трогва. — Тя скръсти ръце. — Какво друго има? Каж ми всичко. Страхотен празник!

— Останалото е, че дори сградата и инвентарът да бяха в отлично състояние, ти пак не би успяла. Магазинът е малък. Бил е закрит, защото преди три години съвсем близо до него е бил отворен клон на международна компания за търговия с платове. А с тях не би могла да се пребориш, Перди. Никога.

Тя прехапа устни. Чувстваше се празна и студена. Предадена. Дълбоко в себе си винаги се бе страхувала, че идеята ѝ за прекрасен живот в Кловърдейл е само мираж. И това се бе оказало вярно. Сега, когато с огромни усилия се бе приближила до тази мечта, тя бе изчезнала.

В очите ѝ се появиха сълзи. Опита да ги възпре, ала не успя.

— Съжалявам — отново каза Бен. Внимателно ѝ свали очилата и нежно избърса сълзите с ръка. — Не исках да те нараня. Но Кловърдейл би те наранил много повече. А сега виждаш, че няма причини да ходиш там.

— Няма — съгласи се тя. — Няма причини да ходя там. — Сам беше прав. Всички бяха прави.

Той остави очилата ѝ на нощното шкафче и взе чашата от ръцете ѝ.

— Но все пак, дълбоко в себе си ти знаеше това, нали?

Тя не отговори. Нима надеждата, най-обикновената надежда, беше толкова глупаво нещо?

— Така че, защо не останеш тук с мен? — Той обхвана лицето ѝ с длани. — Аз ще купя къщата, но ти можеш да останеш. Ще идвам тук всяка седмица. Или би могла да дойдеш в Бостън, където ще имаме повече време един за друг. Парите от продажбата на къщата ще инвестирам така, че да ти дам известна сигурност. Ако искаш магазин, ще ти купя един, където пожелаеш — в Манчестър, Бостън... няма значение. Но няма да продаваш платове, а ще работиш като моделиер. Мога да ти осигуря бутик в „Тойнбийз“. Какво ще кажеш?

Тя не каза нищо. Само рязко дръпна лицето си. Прегърна една от възглавниците и се претърколи с гръб към него.

— Остави ме на мира! — промълви и стисна очи. Що за човек беше той? Да се опитва да я направи своя любовница в навечерието на сватбата си! А тя въпреки това да го обича!

— Ако се безпокоиш за бъдещето — тя почувства ръката му върху рамото си, — бъди спокойна. Можем да подпишем договор. Ще се погрижа винаги да бъдеш осигурена.

— Не, благодаря! — Тя горчиво се засмя. — Вече съм подписала достатъчно договори, та да ми стигнат за цял живот. А ти, изглежда, си забравил, че не аз, а къщата беше обявена за продажба. И че те мразя. Наистина те мразя.

Лежеше, стиснала възглавницата и се чувстваше по-празна от всякога. Щял да ѝ даде договор — договор! Бе виждала много хладнокръвни мъже през живота си, но този заслужаваше медал. Бе представил нещата като обикновена сделка, а и сигурно за него наистина беше такава. Дори не бе намекнал, че я обича.

— Добре ни е заедно, Перди. Дори когато спорим. — Гласът му беше напълно спокоен. — Забелязала ли си? Ти ме предизвикваш. Повечето жени се замайват от парите ми и започват да се умилкват като гладни кученца. А ти не би могла да се умилкваш дори да го желаеше. Готова си да застанеш сама срещу целия свят, въоръжена със стила си на обличане, острия език и грима. Забавляваш ме. Караш ме да забравя тъмната страна на нещата.

— Забавлявам те значи! — Тя го погледна убийствено. — Великолепно! Но се съмнявам, че бих развеселила и Черил. Изглежда, все забравяш за нея! Така че престани с този фарс! Или си забравил, че смяташ да я заведеш под венчилото? — Перди отново стисна очи и зарови лице във възглавницата.

— Черил ли? — учудено повтори той. — Че какво общо има Черил с всичко това? Да, наистина ще я заведа под венчилото. За да я дам на съпруга ѝ.

— Да я дадеш на съпруга ѝ ли? — Перди се ококори.

— Ами да — каза той. — Черил е най-малката ми сестра. Сладката малка лудетина, решила да промени света, стига това да не попречи на женитбата ѝ, която трябва да бъде сватбата на века. Макар че знае колко мразя сватбите.

— Черил е твоя сестра? — невярващо попита тя. Значи не беше сгоден? Зачуди се дали това опростява нещата, или ги усложнява.

— А ти коя си мислеше, че е?

— Твоята годеница.

— Черил ли? — Бен се засмя и постави ръка на рамото ѝ. — Откъде ти хрумна тази глупост? — Поклати глава и стана сериозен. — Нищо чудно, че се държеше толкова недостъпно. Каква рядкост. Жена, която не желае чужд мъж. Но аз не съм чужд мъж. Просто искам ти да бъдеш моята жена. Но ще бъда честен. — Ръката му погали чувствителната кожа на китката ѝ. — Ще трябва да разбереш, че нямам намерение да се женя повторно. Никога. Искам да го знаеш отсега. Но ще се погрижа да се чувстваш добре. Много добре.

Да се жени повторно ли? Очите ѝ се разшириха. Никога не ѝ бе споменавал, че е бил женен.

— Не се преструвай, че не те интересувам! — Той се приведе към нея. — Дори не се опитвай. Вечерта, когато влязох в тази къща, нещо се случи. И двамата го знаем, Перди. Душите ни сякаш се повикаха една друга. А също и телата ни. Затова усещаме как плътта ни пее, когато се докосваме. Ти отговаряш на нещо у мен, а аз — на нещо в теб. Знаехме го още в началото.

Перди усети как той отмята завивката и потрепери. Сега тялото му беше на леглото, притиснато към нея в същата поза, в която бяха спали.

Почувства топлината на устните му върху шията си и потръпна, когато влажният му език докосна ухото ѝ. За момент остана неподвижна, обзета от болезнено силно желание. Сега, когато знаеше, че не е обвързан с друга жена, не можеше да се въздържа повече.

Скочи и се отдръпна от него, застанала на ръце и колене в леглото. Той протегна ръце, прегърна я и притисна към себе си. Устата му потърси нейната и жадно я целуна.

Перди отвърна на целувката и не се отдръпна, дори когато усети, че пръстите му забързано разкопчават копчетата на нощницата ѝ. Нежната материя се свлече от раменете и се нагъна около голата ѝ талия.

Задъхана от удоволствие, тя привлече главата му към гърдите си и потрепери, когато усети допира на езика му до кадифената си плът. Със смелост, която изненада и самата нея, Перди вдигна пуловера му, за да могат ръцете ѝ да усетят гладките му масивни мускули. Той изстена от удоволствие, съблече пуловера и го хвърли на пода. Отново се приближи към нея и вкуси устата ѝ, а пръстите му нежно погалиха гърдите ѝ, за да ги накарат да разцъфтят. После устните последваха ръцете, които се спуснаха към талията ѝ.

Перди изстена в прегръдката му, чувстваше се, сякаш се превръща в извор на желание, от който той пие.

Бен въздъхна и се облегна на една от възглавниците, притиснал Перди към себе си.

— Виждаш ли? — Очите му потърсиха нейните. — Ти ме желаяш. Толкова си красива, Перди. Най-красивото създание, което някога съм виждал. И те желая по-силно от всяка друга жена. Ти също ме желаяш. Кажй го. — Той се приведе и я целуна. — Кажй го!

Перди се чувстваше леко замаяна, зашеметена и лекомислена. Странно, но не изпитваше вина заради факта, че лежеше полугола в прегръдките му. Напротив, това изглеждаше най-естественото нещо на света.

— Да — отвърна задъхано. — И аз те желая.

— Ще се грижа изключително добре за теб, мила — почти цинично каза той. — Това ще бъде много приятна сделка и за двамата ни. Наистина имам чувството, че ти ще се превърнеш в моята най-добра инвестиция.

Сделка. Инвестиция. Думите му моментално охладиха страстта й. Бе забравила, че не я обича, че просто иска да я наеме — като луксозна кола.

— Ти изобщо не ме обичаш, нали? — внезапно попита тя.

— Естествено, че не. — Студеното изражение се върна на лицето му. — И никога няма да те обичам. Но какво общо има любовта? Аз те желая. Не е ли достатъчно?

Тя скочи от леглото, ядосано вдигна нощницата си и започна да я закопчава.

— Какво ти става, по дяволите? Не се дръж като дете! Аз съм откровен. Желая те и ще се погрижа за теб. Хайде, върни се. Не се дръж като сантиментална глупачка!

Тя не помръдна от мястото си и продължи да се закопчава.

— Перди! Нали каза, че ме желаяш... Зная, че е така. Затова престани да се държиш така идиотски. Желанието за секс е съвсем нормално и здравослов...

— Казах, че те желая — процеди през зъби тя. — А веднъж, когато бях малка, пожелах едно шишенце от шкафа в лекарския кабинет. Беше зелено и красиво. Изглеждаше много вкусно. Така че го изпих. Оказа се отрова. Наложих се да ме закарат в болницата за промивка на стомаха. — Заотстъпва към вратата.

— И какво трябва да означава тази малка притча? — Бен скочи от леглото и я хвана за ръката.

— Че ти си отрова, Бен Скуайърс. Истинска отрова. А на мен едно отравяне ми стига.

Издърпа ръката си и се втурна към стаята си. Започна да рови в гардероба, като се опитваше да пренебрегне ударите по вратата.

— Отвори! — извика той. — Отвори тази врата! Трябва да поговорим. Аз те желая. Ти също ме желаяш. Защо, за бога, трябва да намесваме любовта? Порасни най-сетне!

— Остави ме на мира, змия такава! — С геройско усилие Перди премести скрина пред вратата. — И да не си ме докоснал повече! Не зная и не ми пука как си станал такъв. Не зная какво се е случило със съпругата ти, но каквото и да е било то, надявам се, че те е заболяло достатъчно, защото си го заслужаваш. Нищо чудно, че мразиш Коледа, та нали това е празникът на любовта! А кой би могъл да обича теб?

Зад вратата настъпи тишина. Тя чу, че се отдалечава, а след малко до ушите ѝ долетя звукът от двигателя на беемвето, което потегли по алеята със свирене на гуми.

Тази вечер барът затвори по-рано заради празника. Перди потегли към къщи доволна, че може да избяга от Манчестър и неговата пищна коледна украса. Изобщо нямаше празнично настроение.

Когато пристигна, в къщата не светеше. Колата на Бен не беше на паркинга. Перди влезе и без да пали лампите, отиде до панорамния прозорец и се загледа навън. Пълната луна грееше над планината и осветяваше заснежените ѝ склонове. Запита се каква ли бе тайната на Бен, скрита в тази планина. Обзе я съмнение. Дали бе постъпила правилно?

Приблужи до пианото и плъзна поглед по осветените от луната клавиши. Сети се за красивите му ръце, за ласките им, които толкова ѝ харесваха...

Погледна към тавана, сякаш можеше да види звездите над него.

— Весела Коледа, татко — прошепна. — Весела Коледа, Франки. И Есмемалда. Весела Коледа. Предполагам, че и вие празнувате там, горе.

Постави ръце върху клавишите и засвири една коледна песничка. Заслуша се и под акомпанимента на пианото запя:

*„Кое ли е това дете,
което в скута на Мария
тъй сладко спи?
Кое то ангелите срещат
със светли химни и...“*

— Недей. — Една ръка я хвана за китката. — Недей, Перди, не това. — Тя стреснато се обърна и мъжът веднага я пусна. — Недей — повтори Бен. Гласът му бе дрезгав, а дъхът му миришеше на уиски.

— Къде беше? — обезпокоено попита Перди.

— На дивана. Седях си.

— На тъмно?

— Да, на тъмно. — Погледна към планината. — Човекът в тъмното.

— Е, аз смятам да хвърля светлина върху темата. Къде е колата ти? Не я видях навън. Уплаши ме. — Понечи да запали лампата.

— Недей! — рече той, но тя запали и се обърна към него.

Загорялото му от слънцето лице сега изглеждаше бледо. Перди вдигна от пода бутилката. Беше почти празна. А когато я бе видяла за последен път, беше недокосната.

— Виждам, че добре си пийваш.

— Няма страшно. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Правя го само веднъж в годината. На Бъдни вечер.

— Хубаво е поне, че спазваш някаква традиция. И имаш достатъчно ум в главата, за да си стоиш у дома и да не шофираш в това състояние.

— Ще шофирам. След малко тръгвам. Върнах се само за да си взема някои неща.

— Не трябва да го правиш — със свито сърце възрази тя. — По-добре остани тук.

— Тръгвам. Не се притеснявай, ще купя къщата. И няма да се върна, преди да си се изнесла. Вече си свободна.

Тя слисано го погледна. Не беше съвсем сигурна, че иска да бъде свободна.

— Само ми обещавай, че няма да купуваш онзи магазин в Кловърдейл. Поне това бих искал да ти спестя.

— Не... не разбирам — заекна тя. Кловърдейл вече й изглеждаше като отдавна отминал неясен сън. Единственото важно нещо сега беше този изпаднал в беда мъж.

— Какво толкова има за разбиране? Оставям те на мира. Забрави за спорните земи. Ще купя имуществото както си е и сам ще се заема с проблема. Надявам се вече си научила своя малък урок за света на бизнеса.

— Не разбирам — глухо повтори тя и седна на дивана.

— Уморен съм от теб, Перди. — Той рязко се засмя. — Омръзна ми тази игра. Твърде неопитна си за мен.

— Добре — разтреперано отвърна тя. — Ти също ми омръзна. — Почувства как ужасен студ изпълва сърцето й.

— Лъжеш. — Той отново се засмя. — И аз лъжа. — Въздъхна. — Не съм уморен от теб, Перди. Уморен съм от себе си. Омръзна ми да бъда негодникът, който не може да обикне никого. Затова те освобождавам. Преди да е станало твърде късно за теб.

Но вече бе станало твърде късно. Тя не искаше да бъде свободна. Знаеше, че му принадлежи — без сделки, договори и уговорки.

— Когато ти казах, че няма да се ожения повторно, това беше самата истина. — Бен се облегна на камината. — А вече не мога да обичам никого. — Загледа се към планината. — Не съм способен на това. Но ти можеш да обичаш. Способна си да обикнеш дори мен. Още една грешка, която ще ти спестя.

— Какво те кара да си мислиш, че бих могла да те обичам? — студено го сряза тя.

— Изражението ти тази сутрин. На твоето прекрасно чисто лице. Фактът, че истински и всеотдайно си обичала тези хора, които всички останали са презирали и ненавиждали. Фактът, че не желаяш да бъдеш купена; че искаш да бъдеш обичана заради самата себе си. Но аз не обичам. Понякога желая. Но никога не обичам. Никога вече. Разбираш ли?

Перди кимна.

— Точно преди десет години бях в тази планина. Чичо Бен бе заминал за Флорида. Аз чаках Шарън, моята съпруга. Напоследък нещата между нас не вървяха и искахме да ги поправим. Да прекараме заедно Коледа, една тайна среща на планината Миракъл, за която не знаеше никой друг. Една Коледа, прекарана в любене и разговори. Искях отново да се опознаем. Както някога.

Думите му я разтърсиха. Шарън — точно това име бе споменал в съня си. Не Черил. Перди се вгледа в него, чудејки се до каква степен му е повлиял алкохолът.

— Трябваше да дойде при мен на Бъдни вечер. Беше на гости у леля си, във Вермонт. Бях украсил коледното дърво, шампанското беше изстудено, а подаръците — опаковани. Шарън обичаше подаръците, особено скъпите. А тези, които бях купил, щяха много да я зарадват.

Перди започна да се безпокои за него. Сякаш с всяка своя дума затгваше все по-дълбоко в черните си мисли.

— Но тя не дойде. Беше мъртва.

Устните му се усмигнаха, но погледът му остана празен. Перди застина. Бе изгубил съпругата си по Коледа и бе скърбил за нея цели десет години. Бе я обичал толкова много, че сега вече не бе способен да обича.

— Съжалявам — безпомощно каза тя.

— А аз не. — Той се засмя и си наля още уиски. — Всъщност да. Съжалявам. Не можеш да си представиш колко много съжалявам. Снощи ме обвини, че съм се присмял на семейството ти, Перди. Но и през ум не ми е минавало да го правя. Напротив, възхищавам се на тези хора. Виж какво са създали — създали са теб. А погледни какво е създадо моето чистичко и спретнато семейство. Мен. Ти ме нарече Скрудж. И беше права. — Той отпи голяма глътка. — Та като стана дума за семейството ми. Всъщност хората не знаят какво се е случило с Шарън. С пари можеш да си купиш прекрасни неща, можеш дори да се предпазиш от истината...

— Бен, мисля, че не трябва да пиеш повече.

Той отпи отново, сякаш за да ѝ се подиграе.

— А истината е, че моята съпруга умря в прегръдките на брат ми. Били са любовници. И тя не е била при леля си. А Кристофър не е бил на служебно пътуване. Били са заедно, в едно бунгало в някакъв планински курорт наблизо. Където и загинали. — Той пресуши чашата си и наля в нея остатъка от уискито. — Печката в стаята им се повредила. Издъхнали безболезнено в съня си, от отравяне с въглероден окис. Голи, естествено. А това не е история, която семейство като моето би позволило да излезе на бял свят. Така че я променихме. С много лъжи и много пари. — Бен се намръщи. — Във вестниците писаха, че в ски курорта сме били и тримата — Шарън, Кристофър и аз. Че печката е била в дневната, а не в спалнята. И че Шарън и Кристофър са загинали от трагична и достойна за уважение смърт, докато аз съм прекарал целия следобед по пистите. По красивите, блестящи, добре утъпкани писти. Сега виждаш, Перди, че не ти, а аз съм урод. Ти идваш от общество, в което хората напук на всичко се обичат един друг. А аз съм черната овца, която, за да спаси семейната чест, никога не каза и дума срещу своя мъртъв брат, изключително очарователният и безгрижен Кристофър. Нито срещу моята мила покойна съпруга, вярната Шарън.

— И тогава си поел „Тойнбийз“? — Искаше ѝ се да го прегърне, но странният му поглед я възпря.

— А, да. — Той отпи отново от чашата. — За да оправям кашата, която Кристофър бе забъркал. Все някой трябваше да го направи. Още повече, че фамилните богатства бяха застрашени. А „Тойнбийз“ е голяма ценност. Беше много важно да си го върнем. Може би само благодарение на това не полудях. А също и на малката ми глупава сестра, която въпреки всичко ме обича. Но дори тя не знае най-ироничната част. Беше твърде малка, за да ѝ се каже. А оттогава никои в семейството не е проговорил за това. Сякаш всички са повярвали в собствените си лъжи. Но истината е, че Шарън и Кристофър са били любовници от доста време. А и защо не? Сериозният млад студент по медицина е бил забавен за известно време, но нали цялата власт лежеше в ръцете на чаровния Кристофър. И така, най-ироничното в цялата история. Аутопсията показва, че Шарън е била бременна. Едно малко момиченце. И до смъртта си аз няма да узная дали това дете, това невинно дете, е било мое, или на брат ми. Този факт ми дава достатъчно поводи за размисъл всяка Коледа. Наздраве. — Той допи уискито в чашата си.

Перди го гледаше, стиснала ръце в скута си. Изглеждаше толкова далечен... сякаш бе пристигнал от друга планета. Знаеше, че мисли за детето. Нямаше представа какво да му каже. Прииска ѝ се да пристъпи към него, да го прегърне и да чуе ударите на сърцето му.

— Не ме гледай така — дрезгаво рече той.

— Как? — смутено попита тя. — Не те разбирам...

— Така. — Погледът му се заби в пода. — Сякаш ако поискам, би откъснала парче от сърцето си, за да ми го дадеш. Ти беше права, спомни си! Аз съм отрова. И съм отровен. Ти заслужаваш нещо по-добро. Много по-добро... а няма никакъв шанс да го получиш от мен.

Бен се изправи и със сигурна крачка отиде до гардероба. Облече кожуха и си сложи ръкавиците.

— Няма да се видим повече — каза. — Алджи и Пъкит ще се разберат за подробностите около продажбата. Ще се погрижа да стане бързо.

— Не си отивай — безпомощно каза Перди.

— Мога да шофирам — отвърна той. — Още не съм пиян. Това е. Няма да ти пожелавам Весела Коледа. Вече сам се погрижих да не

бъде такава. Надявам се поне, че си научила урока си — винаги чети това, което подписваш. Грижи се за себе си, Перди. И внимавай.

— Не си тръгвай, Бен! — Вече беше до вратата. — Моля те! И недей да караш!

Но той излезе, сякаш не я бе чул. Перди се втурна след него. Колата му беше полускрита от боровете. Затича се към нея, а снегът пареше босите ѝ крака.

— Бен! Не си отивай! — извика отново. — Моля те!

Но той вече беше в колата. Запали двигателя и потегли, вдигайки облак сняг.

Перди проследи с поглед фаровете, докато се стопиха в далечината. После погледна към планината, където той някога е бил щастлив, където я бе целунал. Покрита със сняг и лед, тя безмълвно сияеше, огряна от сребърните лъчи на пълната луна. От селото долетя ехото на празнични камбани. Беше Коледа.

— Бен — прошепна тя в студения въздух, — прости им! Прости и на себе си.

Падна на колене в снега и заплака, не за себе си, а за него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Прекара нощта на неудобния диван, неспособна да понесе дори мисълта, че трябва да спи сама в неговото или в своето легло. Сънува ужасяващи кошмари — как Бен и неговата бърза кола се подхлъзват и катастрофират някъде по заледените пътища. На моменти дочуваше плача на дете без лице, изгубено дете, което търси някого.

Стана, облече се и за първи път от погребението на Нелс отиде на църква. Не си сложи почти никакъв грим. Отсега нататък светът щеше да я вижда и приема такава, каквата е.

След края на службата запали свещички за Нелс, Франки и Есмералда. Замисли се и запали една и за Бен.

Когато се върна, облече избелелите си джинси, мокасините и един дебел пуловер в цветовете на дъгата, който преди години Есмералда ѝ бе изплела за Коледа.

Изведе Бъмър на дълга разходка, но когато се върнаха, той не пожела да влезе. През панорамния прозорец Перди го видя как се отправя към гората и се изгубва между дърветата.

— Значи и ти си отиваш — каза мрачно. Стопли си някакъв полуфабрикат, който намери в хладилника. Беше безвкусен.

Мина в дневната и си пусна една от плочите на Бен. Опита да чете, но не можеше да се съсредоточи.

Добре де, каза си. Той не те обича, не може да те обича и никога няма да те обича И как би могъл? В един ужасен ден бе изгубил своята съпруга, своя брат и може би детето си. Точно на празника на любовта е бил предаден от най-близките си. Изгубил е вярата си в хората, в любовта и семейството.

Опита да мисли за Кловърдейл, но безуспешно. Колко глупава е била да си въобразява, че това място е неин дом. Домът не е място. Домът го правят хората. Нейният дом — това беше някой, когото трябваше да намери. Не. Някой, когото бе намерила, а после изгубила.

Телефонът иззвъня. Беше Алджи.

— Бен прави това въпреки съветите ми — кисело заяви той. — Въпреки че за тези земи си отговорна само ти. Но поне ще те изхвърли оттам, а аз ще се погрижа това да стане бързо.

— Ти никога ли не почиваш, Алджи? Днес е Коледа, както знаеш.

— Да не си посмяла да ме наричаш Алджи — изкрюка той. — Да не си посмяла да фамилиарничиш с мен. Аз съм адвокат. И се радвам, че Бен най-сетне ще те изгони. Ти не си като нас.

— Доволна съм, че не съм като вас, Алджи. Дочуване!

— Не затваряй! Искам да те предупредя. Не си въобразявай, че ще получиш нещо повече от продажбата на тази къща. Не мисли, че ще можеш да изнудваш семейството само защото Бен е пофлиртувал с теб. От всички жени, с които е сквернил името на милата ми сестра, ти си най-лошата.

— Какво общо има милата ти сестра с всичко това? — попита Перди с чувството, че вече знае отговора.

— Моята мила сестра беше съпруга на Бен. А ти никога не би могла да се сравняваш с нея. Така че внимавай! Щом тази сделка приключи, не искам да чувам повече за теб!

— Разбирам. — Злобата му я порази. — Разбирам също и че ако Бен не ти плащаше, щеше да умреш от глад!

Тресна слушалката с такава сила, че я заболяха ушите. Горкият Бен, помисли. Алджи също беше част от безценното семейство.

Към четири следобед реши, че повече не може да издържа на самотата в къщата и отиде на кино. После гледа още един филм, а след него още един... Накрая се изтощи толкова, че едва се прибра у дома.

Тъкмо влезе и чу шум от камион отвън. Слезе в дневната и погледна през прозореца. На алеята бе паркиран голям зелен камион със златен надпис, който не може да разчете. Към вратата ѝ приближаваха двама мъже и всеки носеше голяма ваза с бели рози. Цветята бяха покрити с прозрачно фолио, за да не ги повреди студът.

— Какво е това? — попита, след като отвори вратата. Лицата на мъжете едва се виждаха зад розите.

— Не питайте нас, госпожице. Ние само изпълняваме заповеди. — Подминаха я и тихо занареждаха вазите в дневната.

— Какво става тук? — попита тя с ръце на кръста. — И защо ги слагате на пода?

— Налага се, госпожице. Има още.

— Моля? — объркано премига Перди.

Двамата мълчаливо излязоха и се върнаха с още рози.

— Слушайте — отчаяно поде Перди, — станала е грешка. Изнесете тези неща оттук!

— Няма грешка — лаконично отвърна единият. — Специална заповед. От началството.

— Чакайте! Сигурно сте сбъркали къщата. Сигурно някой от съседите се жени или нещо подобно. Хей! Защо ги слагате на пода в кухнята? Има маса!

— Има още.

— Добре де, колко още? — попита тя, загледана в надигащото се море от цветя.

— Общо около хиляда.

— Хиляда рози! — възкликна тя.

Мъжете мълчаливо продължиха да носят белите рози. Покриха почти изцяло пода на дневната, пианото, масите, пода и масата в кухнята.

— Стига! — помоли Перди. — Няма повече място. Вървете си!

— Има ли спални в тази къща? — попита мъжът. Тя кимна. — Е, значи има още място.

Перди изтича навън да огледа камиона. Беше на „Тойнбийз“. Значи розите сигурно бяха за Бен. Вероятно ги бе поръчал за голямо парти или нещо подобно, а някой бе объркал поръчката.

— Чакайте! — Тя хвана единия доставчик за ръкава. — Тези рози не са ли за господин Скуайърс? Защото ако е така, сте сбъркали адреса. Той още не живее тук.

— Не сме сбъркали датата. — Мъжът погледна ръкава си, а после и нея. — Получаваме двойни надници за тази работа. И цветята не са за господин Скуайърс, а от господин Скуайърс. Сега ме пуснете. Има още поне стотина.

Перди се върна в дневната и мълчаливо седна. Изглежда наистина съм полудяла, каза си. Не беше толкова лошо. Поне миришеше добре.

— Това е — каза накрая мъжът и докосна с пръсти козирката си. — Весела Коледа, госпожице.

Доставчиците излязоха.

— Какво ще правя сега? — извика тя. — Сякаш някой в къщата е умрял!

— Напротив — рече познат глас. — Някой току-що се върна към живота.

Перди се обърна. На прага стоеше Бен и се усмихваше. Тя пристъпи към него. Не можеше да повярва на очите си.

В едната си ръка мъжът държеше малка елха, украсена с бели гълъбчета и червени сърца. В другата имаше голо дръвче, към което бе привързан някакъв пакет.

— Какво правиш? — тихо попита тя. — Какво е това? Какво смяташ да правиш с него? — посочи елхата.

— Коледно дърво — смутено рече той. — Исках да си имаш истинско.

— А какво, за бога, е това? — Тя посочи голото дръвче, чиито корени бяха обвити с прозрачна торбичка.

— Ами... крушово дръвче. Много е трудно да се намери по това време на годината.

— Крушово... Бен, да не си се побъркал? Или аз съм превъртяла? А какво е това на клона му?

— Замразена патица — отвърна той. — Купих я от супермаркета. Не можах да намеря яребица.

— Какво си направил?! Патица... яребица... Но защо?

— Исках да ти донеса яребица на крушово дърво — вдигна рамене той, без да откъсва поглед от нея. — Като в песента: „В първия ден на Коледа моята истинска любов ми даде... яребица на крушово дръвче“. А аз успях да намеря само тази глупава патица. Съжалявам.

Перди все още не можеше да повярва. Бе се върнал. Наистина се бе върнал!

— Но защо реши да ми донесеш крушово дръвче и яребица?

— Защото днес е първият ден на Коледа. А ти си моята истинска любов. Поне се надявам, че ще станеш. Ще станеш ли, Перди?

Тя преглътна. Не можа да продума, но очите ѝ му казаха това, което желаше да чуе.

— Ами покани ме да вляза — рече той. — Защото те обичам. И искам да се оженя за теб. И като истински глупак за малко да те изгубя.

— Но вътре няма място за дръвчетата ти — засмя се тя и го прегърна. — Пълно е с рози.

— А, да. Добре. Разбирам. — Дъхът му погъделичка ухото ѝ. — Ще опитам да ти обясня. — Хвана я за ръка и я поведе към дневната. — Да. Много рози, нали?

Отведе я до канапето и я придърпа към себе си.

— Какво е станало с теб? — озадачено попита Перди.

— Скрудж се преобрази, мила. Цяла нощ ме преследваха духовете на Коледа. А те са изключително убедителни.

— Какво искаш да кажеш? Не разбирам! — Тя се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Слушай — целуна я нежно той по косата. — Тази нощ се напих, но това не ми помогна. Колкото повече пиех, толкова повече мислех за теб. И следващото, което си спомням, е, че седях в една църква.

— Църква ли? Ти?! Най-големият циник!

— Не зная защо. Просто си седях там и мислех за теб. — Перди опита пак да се дръпне, за да го погледне, но Бен я притисна към себе си. — Внезапно осъзнах, че в продължение на десет години съм живял в сянката на миналото си. Тогава се появи ти, невъзможно съчетание от огън и лед, от мекота и твърдост. Точно ти успя да прогониш от мен духа на коледното ми минало. Той не можа да издържи на момиче като теб. И разбрах, че снощи съм излъгал не само теб. Бях излъгал и себе си. Казах, че не бих могъл да те обичам, но вече те обичах. Трябваше да избягам от теб, за да си го призная. Мисля, че те обикнах още от първата вечер, от момента, в който отвори вратата, и разбрах, че Алджи едва ли би се справил с теб. Още тогава те обикнах. Както сега. И винаги ще те обичам.

Бен притисна горещи устни към челото ѝ. След миг продължи:

— Още от началото знаех, че те желая, но бях твърде затънал в миналото, за да осъзная, че те обичам. Когато си тръгнах снощи, част от теб остана с мен и се превърна в моя Призрак на коледното настояще. — Бен обхвана лицето ѝ и се вгледа в нея. — Но това, което ми помогна да направя решителната крачка, беше Призракът на коледното бъдеще, на бъдещето без теб. Защото ти си сладка, забавна, честна и прекрасна, дори сутрин, когато си без грим и с очила. Не ти пука за моето семейство и за парите ми, но си загрижена за доброто и злото и си готова да се биеш за нещата, в които вярваш. А аз

почувствах, че наред с това те е грижа и за мен. Така че не бягай от моето бъдеще. Омъжи се за мен. Сега. Още днес.

Тя го прегърна и потърси устните му.

— Да. Да — прошепна. — Да, да, да. И аз те обичам. — Внезапно се отдръпна с блеснали очи. — Но... защо ми изпрати всички тези рози?

— Ами... — Той смутено облиза устни. — Вчера ти наговорих отвратителни неща. Предположих, че дванайсет рози едва ли ще бъдат достатъчни като извинение. Така че ти изпратих хиляда. Все още бях малко пиян, когато реших да го направя. Извиках секретарката си и... струва ми се, че ѝ обещах почивка на Хавайските острови, ако се справи.

— Но защо не дойде по-рано? — Тя срамежливо се усмихна. — Чувствах се нещастна без теб.

— Бях зает. Отворих „Тойнбийз“ и ти избрах най-големият пръстен с диамант, който имахме. После трябваше да проверя в кой щат бихме могли да се оженим още тази вечер. Роуд Айлънд. Наех чартърен полет за там. После отидох да ти намеря коледно дърво. И крушово дръвче. И патица.

— Патицата е прекрасна — усмихнато рече тя. — Най-хубавата патица, която някой ми е подарявал.

— Тогава я сложи в хладилника, Перди — нареди Бен. — И никакъв багаж. Ще се върнем още тази нощ. Не мога да си представя по-подходящо място за меден месец. Така че да обявим сватбата си, а после ще се преоблечеш и тръгваме за летището.

— Но пред кого ще я обявим? — разсмя се Перди. — На дръвчетата ли? Или на патицата?

— Всъщност вече казах на Черил и тя изпадна във възторг. Кой друг ни остава? Кой... Ами кучето, разбира се! Та той е част от семейството.

Бен я вдигна на ръце и си запроправя път през розите. Излязоха на малката веранда зад кухнята.

— Хайде, свирни му — каза.

Перди изсвири познатия сигнал. Скоро Бъмър дотича от гората и заприпка в кръгове, очаквайки някой от тях да слезе за разходка.

— Бъмър! — извика Бен. — Това сме ние! И смятаме да узаконим връзката си. Решихме ти да бъдеш един от първите, които ще

научат... Хайде, поздрави ни!

Бъмър спря, любопитно ги изгледа, а после вдигна крак край един храст.

— Не изглежда впечатлен — намръщи се Бен. — Ненавиждам циниците. А ти, Перди?

— И аз. Но не се притеснявай. Ще го вкараме в правия път.

— Хей, Перди, знаеш ли какво означава това? — Бен се засмя и я целуна. — Ще имаме много високи деца.

— И тъмнокоси — кимна тя.

— И с дълги крака — додаде той.

— И плътни гласове — рече Перди.

— А освен това — напомни ѝ Бен — вече имаме това изключително високо куче, тъмнокосо, с дълги крака и плътен глас.

— Харесва ми — щастливо заяви Перди. — Всички ще си допадаме.

— Идеално. — Той я целуна. — Искаш ли да видиш пръстена си?

— После — въздъхна Перди. — Първо ме целуни.

Той се подчини.

„Перди, имам чувството, че един ден ще си намериш чудесен мъж. Един наистина чудесен мъж“ — казваше често Есмералда.

Издание:

Бетани Кембъл. Хиляди рози
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0178-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.